

BİRİNCİ BÖLÜM

Lenore Parini eli kolu paketlerle dolu bir halde Northport'un küçük süpermarketinden çıkarken kendisine doğru yürümekte olan adamı fark etmemişti.

Genç adamla hızla çarpışmaları üzerine Lenore elindeki paketlere sıkıca Sarılıp dengesini bulabilmek için kapıya yaslandı.

Genç adam; onu kolundan yakaladığı sırada kendini kontrol edemeyip bir küfür savurdu. Lenore ne olduğunu anlayamamanın verdiği şaşkınlıkla erkeğin dağınık, gür kumral saçlarına ve koyu renk gözlüğüne baktı. Genç adamın dudakları sinirli bir şekilde kıvrılmıştı.

«Önüne baksana!" diye gürledi adam.

«Neden sen bakmıyorsun?" diye itiraz etti Lenore ve çabucak arkasını dönüp caddeye doğru yürüdü. Genç kadın uzun, düzgün bacaklarını saran pantolonu ve deri çizmeleriyle, attığı her adımda, ne kadar sinirli olduğunu daha da iyi belli ediyordu.

«Küstah, kaba adam! Diye mırıldandı Lenore kendi kendine, "Kim olduğunu sanıyor sanki? Önüne bakmaya gerek görmeden o koca gövdesiyle tank gibi yürüyor! .

Genç kadın kendi kendine söylenerek hızla yürümeye devam etti. Donuk bahar güneşi yolun kenarındaki eski binalara ve ağaçlara vuruyordu. Lenore, Önündeki büyük bahçesi, misafirler için otopark olarak kullanılan on sekizinci yüzyıldan kalma binaya doğru ilerledi.

Genç kadın evin arkasına. dolaşp kapının önünde durdu. Elleri kapıyı açamayacak, ya da zili çalamayacak kadar dolu olduğu için ayağıyla hafif vurdu. Kapıyı Lenore'un koyu renk saçlı otuz yaşlarındaki ablası Blythe Parini açtı. Genç kadın Northport Otelini işletiyordu.

«Sana. arabayı almanı söylemiştim,» dedi Blythe, paketleri kardeşinin elinden alırken. Hızla mutfığa yürüyen kadının sesinde baharla birlikte otelin müşterilerinin artmasından doğan 'bir neşe vardı. "Tek başına taşıyamayacağın kadar çok şey alman gerekeceğini biliyordum.»

«Ama buraya kadar taşıdım, değil mi?» dedi Lanore, Blythe'in yanına gelip paketleri açmaya koyularak. «Yumurtardan bir teki bile kırılmışsa ona yapacağımı bilirim!» diye mırıldandı.

«Ona mı?» Blythe, tek kaşını kaldırıp alaycı bir ifadeyle kardeşinin yüzüne bakarak. «Kimden bahsediyorsun?»

«Ben dükkandan çıkarken içeriye giren adamdan,» diye cevap verdi Lanore. «Tanrım ne kadar kabaydı! Uzun boylu, kumral sert hatlı bir adamdı... Onu tanıyor musun?»

«Adam Jonson,» dedi Blythe, başını açmakta olduğu paketlerden kaldırmadan, göz ucuyla bakarak; İki gün önce otele geldiğinde Lenore'un ince yüzü çok solgundu, ama şimdi yanaklarına renk gelmiş ve iri gözleri eskisi gibi neşayle parlamaya başlamıştı. Blythe kardeşine anlayışla gülümsedi. Bu durum, birkaç gün öncesine kadar hayata küsmüş gibi duran, Lenore için hala ümit olduğunu gösteriyordu.

«Çok kötü bir şöhreti olmalı,» dedi Lenore kuru bir sesle..

"Yalnız mı? Yalnız başına oturduğunu mu söylemek istiyorsun? Yani... Ona yardım edecek kimsesi yok mu?» dedi Lenore şaşkınlıkla.

«Ama hiç değilse buraya ilk geldiğinde yardıma ihti-yacı olmuştur. Bu yaşta görememek, doğru dü-rüst yürüyememek Tanrının insana verebileceği en büyük ceza olmalı,» diye fısıldadı genç ka-rdın.

"Keşke onunla böyle konuşmamış olsay-dım!"»

«Hep aynısın,» dedi Blythe. "Fazlasıyla iyi kalpli ve yumuşak. İlk başlarda Adam'la birlik-te oturan bir kadın vardı.» '

"Karısı mı?"»

"Hayır. En azından parmağında alyans yok-tu. Adam için alışveriş yapmaya gelirdi, ama kimseyle 'konuşmadığı için kesin bir şey bilmiyoruz,» dedi Blythe sakın bir sesle:

«Noel'den önce buradan gitti. Sanırım Tanrının elini esir- gediği bu yerlerde yaşamaya daha fazla daya-namadı.»

«Belki de onunla birlikte yaşamaya dayana-mamıştır,» dedi Lenore içini çekerek. «Gene de onunla 'böyle konuşmamış olmayı çek isterdim.Elinde baston ya da başka bir şey yok mu?"»

"Olsa görmen gerekmez miydi? dedi Blythe, alaycı bir edayla.

"Hayır sanırım görmezdim. Paketlerin üzerin-den önümü bile zorlukla görüyordum. Ah, hak-lıydı, önüme bakmıyordum,» derken, masadan 'kalkıp ceketini giydi.

"Hemen gidip onu bula-cağım ve özür dileyeceğim", dedi kapıya yöne-lerek.

«Bu olayı daha fazla uzatma Lenore,» diye seslendi Blythe, otoriter bir sesle. «Adam Jon-son son derece gururlu bir erkektir. Ona çarp-tıktan sonra söylediğin sözler 'için özür dilemen durumu daha da güçleştirecektir. Hem gözleri-nin İyi görmediğini bildiğine göre öyle konuş-man çok doğa-l. Sana karşı kaba davranmaya hakkı yoktu.» '

Lenore kapının tokmağını bırakmadan tered-dütle durdu.

"Hem şimdiye kadar çoktan evine dönmüş-tür bile,» diye ekledi Blythe. «Haydi gel oturup kahveni iç. Sonra bu gece için yapmanı iste-diğim meyve salatasını hazırlarsın. Burada olduğun sürece çalışman gerek. Garip erkeklerin peşinde koşacak vaktin olmayaoak... '

Lenore odaya girip ceketini çıkartırken, «'Pe-kala,» diye cevap verdi..

İki kardeş, otelin arkasındaki bahçeye bakan pencerenin önüne yerleştirilmiş olan yuvarlak masaya oturdular Etrafı kaplayan karlar eri-yeli henüz çek uzun bir zaman geçmemiştir. Ama karların kalkmasıyla, doğa sanki bir anda canlanmış gibiydi. Bahçenin her yanında rengârenk çiçekler açmıştı.

"Güneş pırl pırl ama dondurucu bir soğuk var. Bu hafta sonu gelecek müşteri var mı?" dedi Lanore.

"Çift kişilik üç oda tutuldu. Ama özellikle güneş böyle parlamakta devam ederse daha da artacaktır. Biliyorsun şehirde oturanların çoğu hafta sonu buraya gelip kıştan sonra teknele-rinin ne halde olduğunu kontrol etmek isterler. Ama sen buranın ortamına hiç uymuyorsun. Sanki hastalıktan yeni kalkmış gibi sapsarı ve son derece zayıfsın,» dedi Blythe, kardeşine endişe dolu gözlerle bakarak:

«Bu halin annemin hiç hoşuna gitmeyecektir.»

«Eh, burada olmadığına, göre bu sorun olamaz,» diye itiraz etti Lenore açak sesle.

«Son zamanlarda ondan haber aldın mı?»

«Geçen hafta bir mektup aldım. Temmuza doğru buraya gelebileceğini yazmış".dedi.Blythe.
«Herzel'dan ayrıldığını biliyor mu?»

«Hayır, söylemedim. Şey... bana. -'Ben daha baştan bu işin yürümeyeceğini söylemiştim,'-
de-mesine dayanabileceğimi sanmıyorum,» diye cevap verdi genç kadın huzursuzca..

«Sana ne söylemişti ki?» diye sordu ablası.

«Pek çok şey,» diye cevap verdi Lenore.

«Neden göstermiş miydi?» .

«Evet,» dedi genç kadın yüzünü buruştura-rak evet gösterdiği iki nedende de haklıydı.»

«Neydi onlar?» diye sordu Blythe.

«Herzel'in dininin 'İkimizin arasına gireceğini söylemişti. Musevi olduğu için ailesi onun
'be-nimle birlikte almasını onaylamadı. Eğer be-nimle evlenirse 'onu reddedeceklerini
söylediler. Harzel benden dinimi değiştirmemi istedi.' Ka-bul etmedim ve ayrıldık<< dedi
Lanore.

Genç ka-dmın sesinden ne kadar üzgün olduğu belliydi.

«Peki diğer sebep neydi?» diye sordu Blythe kardeşine

«Annem aynı meslekten iki kişinin evlenme-sinin ya da aşık ilişkisine girmesinin doğru
ol-madığı, eninde sonunda araya kınskanlık gi-receğini söylemişti," dedi Lenore için çekerek.

"Bu konuda da haklıydı. Son turnede Orkestra şefi ,beni birinci klarnet yapınca, Herzel çılgına
döndü. New York'a döndükten sonra orkestradan ayrılıp İsrail'e gitti. Ve... Sonrasını sen de
biliyorsun. Ben de grip olduktan sonra zatürreeye çevirdi Ve orkestradan ayrılmak zorunda
kaldım.» .

«Burası sana iyi gelecektir,» rahatlatırcasına.. "Biraz. Daha kahve?

«Hayır, teşekkür ederim.»

"Öyleyse bir bisküvi daha al,» dedi ablası tabağı ,Lenore'un önüne iterek,
«Eh o muhteşem aşk maceran sona erdiğine göre» diye ekledi alayla, «Kendini açlığa mahkum
etmek için baş-ka bir neden bulman gerek.

«Anlamıyorsun. Bir erkeği sevip ona güve-nip kalbini ve her şeyini verdikten sonra
red-dedilmenin ne olduğunu nasıl anlayabiirsin?»dedi Lanore içini çekerek. «Anlamaman çok
do-ğal, çünkü şimdiye kadar hiç aşık olmadın.»

«Öyle mi?» dedi Blythe. Kadının kahverengi gözlerinin içi gülmeye başlamıştı. «Aşık olma-dığımı
nereden biliyorsun?

«Şey, aşık alsan belli olurdu. Hem bildiğim kadarıyla şimdiye kadar hiçbir erkekle devam-ılı ilişkiye girmedin. Senin için daima, işin her şeyden önemli oldu. Deli, gibi Çalışıp para, birtktiridin ve kendi otelinin sahibi oldun,» dedi Lancre.

«Doğru,» dedi Blythe sakın bir sesle. «Mes-leğimi en iyi şekilde öğrenmek, benim için dai-ma çok önemliydi. Ve beni bundan vazgeçirebi-lecek bir erkekle de karşılaşmadım. Herzel'la ilişkiniz ne kadar sürdü?

« Yaklaşık dört yıl,» diye inledi Lenore. «Ne zaman bunu düşünsem çıldırarak gibi oluyorum. Hayatımın dört yılını onun beni sevdiği-ni Ve bir gün evleneceğimizi düşünerek harcadım. Düşünsene, hayatımın en güzel dört yılı. O zamanlar yirmi iki yaşındaydım. Onca sıkın-tıya ve acıya katlandıktan sonra reddedilmek korkunç bir şey Blythe!"

«Unut onu artık. Hiçbir erkek bu kadar üzül-meye değmez", dedi Blythe bir anne edasıyla.

«Uğraşıyorum... hem de çok uğraşıyorum» dedi Lenore, başını çevirip pencereden dışarıya bakarak.

«Hey şuraya bak Bir ardıc kuşu var!» diye haykırdı genç kadın kırmızı tüylü hayvanı işaret ederek. «Bu, rüzgar ne kadar soğuk eserse essin baharın geldiğini gösteriyor, değil mi?» «Bahar yenli bir hayatın müjdecisidir,» diye mırıldandı Blythe tatlı bir sesle.

«Bu senin için de geçerli Lenore,» diye ekledi sakince

«Her şe-yi unutup tekrar yaşamaya başlayacaksın ve tekrar aşık olacaksın. Sen sevilmek için yaratıl-mışsın ve buna karşı koyamazsın.» Blythe bir iş kadını havasına bürünmüştü iyice,

«Şimdi kal-kıp akşam için hazırlayacağın meyve salatası-nı yapmaya başlasan iyi olacak.»

«Akşam için başka neler hazırlayacaksın?»dedi Lenore, akmak üzere olan gözyaşlarını tut-maya çalışarak

«Şey, böğürtlenli pasta ve taze krema daima sevilerek yenir. Ama bu gece için özel bir şey-ler daha yapmak istiyorum. Florida'dan gelen ananasla şeftalileri kullanarak değişik bir şey yapabiliriz sanırım. Tabağın kenarını da de-ği-şik meyvelerle süsleriz. Sen ne dersin?»

«Harika,» dedi Lenore hayranlıkla. "Sen ger-çek bir sanatçısın Blythe.»

"O kadar 'büyütme. Çalışırsa herkes başarır.»dedi Blythe kızarak. "Aklıma gelmişken pa-zar günü Isaac Goldsteiın onuruna verilecek parti için de ,bir şeyler düşünmeliyiz. ,Hiç adım duymuş muydun?»

"Kemancı isaac Goldstein'dan mı bahsediyor-sun.?» dedi Lanore şaşkınlıkla. "Onun burada, Northport'ta işine?»

"Burada yaşıyor. Bir yıl kadar önce emekli oldu ve 'Bay Caddesi'ndeki tarihi evlerden birine yerleşti. 'Bu çevrede pek çok profesyonel mü-zisyen yaşıyor. Bazıları Eli sworth ve Bangor'da ders veriyor. Çoğu sık sık Isaac'ların evinde buluşup birlikte çalışırlar sanırım uygun bir kon-ser salonu bulur bulmaz konser vermeyi düşü-nüyörlar. Tanıştığınızda 'Senin de gruplarına katılmanı isteyecektir,» dedi Blythe. -

«Sanırım hepsi yaylı çalgılar çalışıyorlar,» de-di Lenore.

"Hayır. Jack Kanata, piyano çalar.»

"Kanata... Japon ismine benziyor,»' dedi genç kadın.

«Öyle ama Jack, California'da doğmuş. Willa Caplan ise viola çalar. Kocası Fred Cwplan'ın antikacı dükkanı ve sanat galerisi var. Buraya, İngiltere'den gelmişler. Sanırım küçük orkestranın çok yakında bir de klarnet çalan üyesi olacak,» dedi Blythe, kardeşine bakıp gülümse-yerek. "Onlarla çok iyi anlaşacağın konusunda bahse girerim. Neyse şimdi gel de sana kavun-ıları nasıl keseceğini göstereyim.»

Konu Başlığı: Ynt: Çıkmaz Sokak / Flora Kidd

Gönderen: mydestiny üzerinde Nisan 17, 2007, 07:37:23 ÖS

Hafta sonu üçe doğru müşteriler yavaş ya-vaş gelmeye başladı. Genellikle New York, Brooklynli orta yaşlı kişilerdi. Blythe, gelenle-ri, rahat koltuk ve kanepelerle kaplı, pembe to-nun hakim olduğu lobide bir ev sahibi edasıy-ıla karşıladı. Genç kadın kardeşini teker teker gelenlerin, hepsiyle tanıştırdıktan sonra ikinci kattaki odalarına çıkmalarına yardım etti.

Odalar 'bölgenin karakterine uygun bir şe-ilde döşenmişti. El işi örtüyle kaplı yatağın sol yanında meşe komadinler ve duvarın önünde antika bir dolap vardı. Her Odanın içine bir banyo eklendiği için içerisi çok büyük değildi, ama son derece rahtti. Tahta döşemenin üze-rine serilmiş olan yün halılar sallanan sandalye ve pencerenin önündeki yumuşak yastıklarla kaplı ikili koltuk odaya daha da Sıcak bir ha-va veriyordu. Pencerelerdeki çiçekli perdeler bahçeyle tam bir uyum içindeydi. Odanın kapısından bakan biri, eskiyle yeninin büyük bir ustalıkla bir araya geldiğini hissedebilirdi.

Lenore lobiye döndüğünde Blythe'ın yem ge-len bir çiftle konuştuğunu gördü. Ablası hava güneşli olursa pek çok kişinin kasabaya geleceği Ve geceyi burada geçirmeye karar verecekleri konusunda yanılmamıştı.

Genç kadın akşamüzerinde Blythe'a yardım? Edip müşteri1pre odalarını' göstererek' geçirdi. Lenore, umdukları-rından fazla konuk olduğu için, ablasının, otelin işlerini Ve garsonluğunu yapması için tut-tuğu Game Carter'a akşam yemeğinde yardım etti. Sonra mutfağa gidip Blythe'in yıkamakta olduğu bulaşları kurularıp sabah için kahval-tı hazırladı.

Genç kadının, yaşadığı Son üç gün içinde ça-lışmakta ve Blythe'nin verdiği emirleri yerine getirmekten, kendi' sorunlarını düşünecek za-manı olmamıştı.

Lenore geceleri ölü gibi yatı-yor ve başını yastığa koyar koymaz uyuyordu. Sabah1arıysa ablasının sesiyle güçlük ile kalkıp yeniden güne başlıyordu.

Pazar sabahı programları biraz olsun değişti. Erken kalkıp kiliseye gidenlere kahve yaptık-tan sonra yemek salonunu hazırladılar.

Otelde pazar günleri yemekler açık büfe tipinde verili-yordu. Yemek servisiyle uğraşmak zorunda kalmadığı için Lenore Isaac Goldstein'la sohbet edecek vakit bulabilmişti.

Blythe genç kadını tanıştıırken, 'Müzişyen kardeşim demişti.. Yetmiş yaşlarındaki beyaz saçlı, yanık tenli, yaşlı adamın gözlerinin içi neşeyle gülüyordu. Yanında düz siyah saçlı, hafif çekik gözlü ve içten1ikle gülümseyen genç bir adam oturu-yordu.

«Jack çok iyi bir piyanist ,olmakla birlikte orkestramızın da şefidir. Hepimizi disiplin altın-da tutuyor,» dedi Isaac. Yaşlı adamın aksanı senelerce Amerika'da yaşamış olmasına rağmen

Alman asıllı olduğunu ortaya çıkartıyordu.

«Norlhport'ta Uzun süre kalacak mısın Le-nore? diye sordu Jack.

«Ne kadar kalacağıma benüz karar verme-dim,» diye cevap verdi genç kadın.

«Sanırım Blythe benden bıkana kadar kalırım.»

«Öyleyse herhangi bir orkestrayla birlikte de-ğilsin, değil mi?»

«Bir orkestrada. çalışırdım ama tumeden döndükten sonra ayrılmak zorunda kaldım. Za-türree oldum, şimdi dinleniyorum",dedi Lenore. "Tabii otelde Blythe'la birlikte olmak insana dinlenecek fazla zaman bırakmıyor.» .

"Gelip bizlerle birlikte çalmalısın,» dedi Isaac. «Gelecek perşembe benim evimde toplanacağız. Verdiğimiz konserlerde repertuar konusunda çok kısıtlı çalışıyoruz, ama gene de güzel oluyor. Şu aralar viyolonsel çalan birine ihtiyacımız var. Tanıdığın biri var mı?»

«Bu çevreden yok,» dedi Lenore. "Ama dave-tiniz için teşekkür ederim. Perşembeyi iple çe-keceğim.""

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra müşteriler te-ker teker ayrıldılar ve otel tekrar eski sakin havasına büründü. Hava bozmaya başlamıştı. Rüzgarla gelen koyu renk bulutlar güneşi ka-ptamıştı. Dalgaların üzerinde uçan martılar çığlıklar atarak alçalıp yükseliyorlardı.

«Bu kötü havanın işaretçisidir,» dedi Blythe kuşlar göstererek. «Tanrıya şükür ki hafta so-nu geçti.»

«Yağmur başlamadan önce yürüyüşe çıkmak istiyorum dedi Lenore önlüğünü çıkararak. «Burada bana ihtiyacın yok, değil mi?

«Hayır. Önümüzdeki hafta sonuna kadar baş-ka müşteri olmaz zaten. Sen rahatına bak, yürüyüşe git,» dedi ablası.

«Benimle hirlkte gelmek istemez misin?di-ye sordu Lenore.

«Hayır teşekkür ederim. Akşamüzeri bir ran-devum var, diye cevap verdi Blythe.

Lenore' un soran bakışlarını fark edince genç kadının koyu renk gözlerinin içi gülmeye başlamıştı.

«Burada mı?» diye sordu Lenore merakını, gizleyemeyeceğini fark ederek. Blythe son de-rece sıkı ağızlı bir insandı Ve özel hayatından kimseye bahsetmekten hoşlanmazdı.

«Evet burada. Yemek salonunu büyötmeyi dü-şünüyorum. Yemek servisinden önce müşterile-rin içki içebilecekleri 'bir bar yaptırmak istiyö-rum. İçki müsadesi almak için şimdiden baş-vurdum, umarım alabilirim dedi Blythe ne-şeyle

« Ya, öyleyse gelecek olan bir mimar dedi Lenore. Genç kadının ilgisi bir anda sönmüştü.

«Evet, bir tür mimar, dedi ablası. «Adı Jash Koyd. Tersanenin sahibi, teknelerin planlarını çizip

inşa ediyor... Blythe neşeyle çevresine bakındıktan sonra masaya yaslandı.

«Mutfağın planını çizdi Ve yaptırırken bana yardımcı ol-du,» dedi.

Konuşurken genç kadının gözlerinde gurur dolu bir ifade belirmişti, ses tonu Lenore'un merakının yeniden canlanmasına neden oldu.

«Sanırım yemek salonunun planları kadar onu da görmek istiyorsun,» dedi ablasına. Bal rengi gözlerinde sSevgi Ve alay vardı.

«Birkaç saat ortalıklarda görünmeyeceğime dair söz ve-riyorum, sonra görüşürüz...

Lenore pantolonunu ve çizmelerini giydikten sonra mantosunu alıp renkli yün beresini başına geçirdi. Genç kadın ana caddeden aşağıya doğru yürüyüp Batı Bay Caddesi'ne doğru saptı. Yol çok dardı. Kaldırımında yürümek için dikkatli olmak gerekiyordu. Yolun bir kenarında nehir akıyordu. Diğer yanıdaysa eski binalar vardı. Ama hiçbirini diğerine benzemiyordu. İlk evin duvarında, yapılış tarihinin yazılı olduğu bir levha vardı. 1800 yılında, Amerikan Devrimi için İngilizlere karşı savaşan bir doktor tarafından yaptırılmıştı. Üç katlı bir evdi ve büyük giriş kapısının üzerinde panjurlu bir penceresi vardı.

Yanında, çevrede, 'Günah evi' olarak adlandırılan daha küçük bir bina vardı. Evin sahibi Musevilerin pazar günü çalışmaması yasağını bozarak burayı yaptığı için yöre halkı onun günahkâr olduğunu düşünüyordu.

Evin yanından da küçük bir kayıkhanesi vardı. Kapı açıldı ve içerden blucin 'giymiş, kolunun altında kağıtlar alan bir adam çıktı. Kırk yaşlarındaydı ve dalgalı saçları kırışmıştı. Adam gülümseyerek Lenore'a selam verirken sonra ana caddeye doğru yürüdü. Genç kadının omzunun üzerinden ona bakarken onun Josh Kyd olduğunu ve ablasını görmeye gittiğini düşündü.

Lenore erkek arkadaş bulduğu için Blythe adına sevinerek daha büyük bir enerjiyle yürümeye devam etti. Denizden gelen rüzgâr genç kadının yüzünü bıçak gibi kesiyordu. Dev ağaçların dalları hızla sallanmasına rağmen gövde-leri yerinden bile 'kıpırdamıyordu. Asırlık karaağaçlar sanki donup taşlaşmış gibi görünüyordular.

Lenore, Bay ve Leggatt Caddelerinin köşesindeki, taştan, Gotik stilinde yapılmış EpilScol Kilisesi'nin önünden geçti. Kilisenin çanları kıvrıl Ve altın renklerindeydi. Meşe ağacından yapılmış dev kapısı kapalıydı. Genç kadın bir an, ailesiyle birlikte Northport'ta otururken yaz aylarında, pazar sabahı ayinleri için buraya ne kadar çok geldiğini düşündü.

O zamanlar golf kulübünün yanında oturan zengin bir dul olan Mrs. Mather'dan kiraladıkları Doğu Bay Caddesi'ndeki evde otururlardı.

Lenore bu yoldan en son ne zaman geçmiş-ti? Genç kadın kısa bir süre düşündü. Sekiz yıl kadar önce olmalıydı. O sıralar Lenore daha On sekiz yaşındaydı ve liseden yeni mezun olmuştu.

Tek isteği New York'a gidip müzik öğrenimi yapmaktı. Zaten ondan sonra bir daha ailesiyle birlikte tatil yapma olanağını bulamamıştı.

Genç kadın hayatının sekiz yılının ne kadar çabuk geçtiğini düşündü. Fark etmesine bile fırsat olmamıştı. Babası gibi iyi bir müzisyen olmaya adanmış sekiz yıl..

Herkesten çok sevdiği babası Joe Parini'yi düşününce Lenore'un dudakları hafifçe kıvrıldı Ve gözleri doldu, İtalya'dan buraya gelip yerleşen babası son derece duygusal Ve hayat dolu bir insandı. Joe Parini üç yıl kadar önce kanserden ölmüştü.

Genç kadın ilk müzik dersini babasından almıştı. Kızının şimdi iyi bir klarinetçi olduğunu görse kim bilir ne kadar sevişir ve gurur duyardı. Ah, Lanore onu ne kadar çok özliyordu.

Belki de babasının yardımına ve desteğine ihtiyacı duyduğu, için Herzel'le duygusal, bir ilişkiye girmişti. Konservatuarda nefesli çalgılar öğretmenini onları Harzel Rubin genç kadına kendi çalıştığı orkestraya girmesini teklif etmişti.

Ve o günden sonra da Lanore genç adamdan bir daha hiç ayrılmamıştı. Kısa bir süre sonra Lanore annesinin Öğütlerini hiçe sayıp, Herzel'in da kendisini, en az kendisinin onu sevdiği kadar sevdiğini düşünerek genç adamın evine yerleşmişti. . .

Tanrı cezasını versin Lanore artık Herzel'i düşünmek istemiyordu. Bu kasabada sadece mutlu anıları ve ailesi vardı. İnsan burada huzuru ve sakinliği bulup şehir hayatının sıkıntılarını ve üzüntülerini unutabilirdi.

Kasabalılar asla acele etmez, yüksek sesle konuşmaz, hayatlarını kazanmak için tarlada, ormanda çalışır ya da balıkçılık yaparlardı.

Lanore kasabanın en eski binasının önünden geçip rüzgârı karşısına alarak iki katlı basit bir eve doğru yürüdü. Bahçedeki yaşlı elma ağaçları dallarını, aşağıya doğru sarkıtmışlardı. Burası 1664'de İngiltere'den gelen William Pickering tarafından yaptırılmıştı. Arka bahçede düzensizce 'büyümüş ve küçük kümeler oluşturmuş olan çimlere eve esrarengiz bir hava veriyordu.

Genç kadın tuğladan inşa edilmiş olan müzenin yanından geçti. Burada Kızılderililerden kalan eşyalar, Yöredeki savaşlarda kullanılan silahlar saklanıyordu. Yol bir anıtın yanından birden sağa dönüyor ve dağın içine oyulmuş dar bir patika başlıyordu.

Uzakta Pickering feneri görünüyordu. Lanore hızla esen rüzgâra karşı büyük bir savaş vererek fenere doğru yürümeye çalıştı. Yürürken arada sırada taşlara takılıp tökezliyor, ama yılmadan yoluna devam ediyordu. Kısa bir süre sonra. Lanore silindire benzeyen, siyaha boyalı kuleyi gördü. Kulenin tepesi sanki rengi siyaha dönmüş bulutları delemiş gibi göğe doğru uzanıyor ve yanıp sönen ışığıyla etrafı aydınlatıyordu.

Birden kar yağmaya başladı. Sarı renkli çimler bir anda bembeyaz olmuştu. Rüzgâr iri kes-tane ağaçlarının dallarını yere kadar eğiyordu.

Lanore fırtına çıkmadan önce eve dönmesi gerektiğini düşünmesine rağmen yıllardır görme-yi özlediği manzarayı ve dalgaların kayalara vuruşunu seyretmeden de edemedi.

Genç kadın rüzgar ve soğuktan kıpkırmızı olmuş yanaklarıyla olanca gücünü sarf ederek kayalara doğru yürüdü. Ve aşağıda uzanan geniş körfeze baktı. Uzakta ne adalar ne de Bamden Tepeleri görünüyordu. Her yan kar ve sisle gizlenmişti. Yalnız, kıyıya çığlık atarcasına vuran dalgaların sesi duyuluyordu

Lanore bir an ipi kopmuş küçük bir kayığın dalgalarla savrulup kayalara çarpmakta olduğunu gördü. Genç kadın birden soğuk havanın ceketinden geçtiğini hissedip döndü.

Hızla patikadan aşağıya yürürken her yanı adeta buz kesmişti.

Genç kadın ormandan geçerse yola daha çabuk varabileceğine karar verdi.

Lanore eskiden sık sık Jonson'un topraklarından geçtiği için şimdi de oraya girmekten

çekinmedi.

Genç kadın ormanlık yola dalıp hızla yürümeye koyuldu. Ama artık sekiz yıl önce yolunu bulmakta kullandığı işaretler yoktu. Kırılmış dallar ve yere kadar eğilmiş ağaçlar Lenore'un yürümesini güçleştiriyordu. Genç kadın birkaç kez fikir değiştirip değişik istikametlere gittik-ten Sonra yavaş yavaş yolunu kaybettiğini fark etmeye başladı.

Artık yola doğru mu yoksa. fırtınanın en şiddetli yeri olan tepelere doğru mu gittiğini bilemiyordu.

Sonunda ağaç kütüklerinin arasından dar bir yol gördü. Genç kadın ağaçlara tutunarak ora-ya doğru yürümeye çalıştı. Güçlkle yanına geldiğinde her yanı karlarla kaplanmış olan ev-de hiç ışık olmadığını gördü.

Lenore artık yoldan çok uzakta olduğunu an-lamıştı. Genç kadın umutsuzca çevresine ve dev gibi görünen ağaçlara baktı. Geriye dönmeyi gö-ze alamazdı. Umutsuzca eve Ve sıkı sıkı kapa-tılmış olan kepenklerine baktı. Akli başında hiç kimse bu havada evinden çıkmazdı.

Blythe'nin söylediği gibi burası Tanrının elini esirgediği bir yerd. Lenore çocukluğunu, bu evin sıcak havasını, pırıldayan güneşte koşup oynayışını hatırladı.

Burası aklında hep çiçeklerle dolu, yemyeşil bir çayır olarak kalmıştı. Bu eski ev Lenore'a hep güzel prensesin oturduğu sihirli şatoyu hatırlatmıştı. Ama şimdi, karanlıkta bir-den ortaya çıkan bir canavara benziyordu.

Genç kadın aklında yarattığı masala gülerek hızla arkasını döndü ve 'birden karın altına giz-lenmiş olan kaya parçasını fark edemeyerek di-zini çarptı. Lenore haykıramadığı için dişlerini sıkarak ayakta durmaya çalıştı. Genç kadın ya-vaşça dizini büktü. Duyduğu acı iyice artmıştı, Tüm gücüyle dengesini bulmaya çalışarak et-rafına bakındı.

Kendini yürüyebileceğine inan-dırmaya çalışarak, evin Yanından geçen dar pa-tika yollardan birine doğru ilerledi.

Lenore bir an Pickering' e varırsa orada ki ilk evden yardım isteyebileceğini düşündü

Ama şu anda bulunduğu yere en yakın ev Adam Jon-son'un kiydi.

Genç kadın dönüp evin bulunduğu yere doğru baktı. Fazla uzak değildi. Biraz gay-ret ederse oraya varabilirdi.

Lenore Yaslandığı ağaçtan kalkıp yürümeye başladı. Ancak kısa bir süre sonra bacağını daha fazla kullanamayacağını fark etti.

Genç kadın bir müddet durup, dinlendikten Son-ra yeniden yürümeye koyuldu ancak bir anda kendini yerde, yumuşak karların üzerinde bul-du.

Lenore, bir daha asla ayağa kalkmayı başa-ramayacağını düşünüyordu. Rüzgâr hızla esip yerdeki kar tanelerini havalandırdı.

Kısa bir süre sonra karlar üzerini kaplayabilirdi. Karların altında kalıp donabilirdi!

Bu düşünce bile Lenore'un ayağa kalkıp eve kadar yürümeyi başarmasına yetti.

Genç kadın evin önündeki verandaya tırmandı. Kendini toparlayabilmek için kısa bir süre öylece

durduktan sonra şık görünüşlü ön ka-pının Zilini çaldı.

İçerden köpek havlaması duyuluyordu, Ama gelen giden yoktu. Genç kadın kapıyı tekrar çaldı.

Bir müddet sonra kapı açıldı ve içerden sarı bir ışık dışarıya süzüldü.

Lenore başını kaldır-dı. Adam Jonson kapının önünde duruyordu. Genç adamın kumral saçları sarı ışığın altında parlıyordu, Yanında son derece mağrur ve vahşi görünüşlü iri bir kurt köpeği vardı!

Konu Başlığı: Ynt: Çıkmaz Sokak / Flora Kidd

Gönderen: mydestiny üzerinde Nisan 20, 2007, 01:38:20 ÖS

İKİNCİ BÖLÜM

Köpek, dişlerini göstererek hafifçe hırladı. "Sus Ceasar!» diye emretti Adam Jonson, ka-ranlık verandaya doğru bakarak. "Kim var ora-da?» Sesi oldukça kaba çıkmıştı.

«Be... benim.. diye kekeledi Lenore. «'Ben Le-nore Parini ve... Lütfen kapıyı kapatmayın! Gitmeyin lütfen! Dizimi incittim... Ve yürüyemiyorum. Lütfen Mr. Jonson, içeri girip telefo-nunuzu kullanabilir miyim?

Genç adam isteksizce kapıyı açıp geriye çe-kildi sonra «Burada ne işiniz var?» diye sordu. .

<Ben... fenere kadar yürüyüş yaptım. Kar başlayınca geriye dönmeye karar verdim ve or-mandan geçen yolun daha kestirme alacağını düşündüm.. dedi Lenore, yere oturup Adam Jonson'a bakarak. Koridordan gelen soluk ışık genç adamın krem rengi, el örgüsü kazağında yansıyordu. Adam bir an Lenore'un gözüne son derece iri görüldü.

«Özel topraklara izinsiz girmişsin diye suç-ıadı genç kadını. "Bu yoldan gelmeye hakkın yoktu. Neden normal yolu kullanmadın?

«Bu1amadım da ondan,» diye itiraz etti Le-nore. «Her yer o kadar berbat bir hale girmiş ki. O ağaçların arasından yolumu bile bulabil-mem büyük şans. Martin Jonson hayattayken buralar çok güzeldi. Toprağın kıymetini bilirdi.

Adam genç kadının eleştirilerini umursama-dan dinledi. Hala Lenore'a görüyormuş gibi ba-kıyordu.

«Sen bana markette çarpan kadınsın, değil mi?» dedi Adam birden.

«Evet.Ve bu konuda sizden özür dilemek is-tiyorum,» dedi Lenore, ablasının uyarısını unu-tarak. «Göremediğinizi bilmiyordum yani iyi göremediğinizi. Yoksa öyle bir laf etmezdim.»

«Sana görmediğimi kim söyledi?» dedi Adam sertçe. .

«Ablam, Blythe... Northport Oteli'nin sahibidir. Ayrıca...»

Genç kadın erkeğin yüz ifadesine aldırmadan konuşmaya devam etti. «Ne olursa olsun bana o şekilde küfretmeye hakkınız yok-tu.»

Genç adam Lenore'un yerde oturmasında hiçbir gariplik yokmuş gibi bakmaya devam ediyordu.

«Oh, bu çılgınlık,» diye mırıldandı genç ka-dın. «Lütfen içeri girip telefonu kullanmama izin

verin, Ablam gelip beni alır. Bu halde yü-rüye bilmem imkânsız. Dizim çok kötü Ve zorlarsam daha da kötüleşeceğinden korkuyorum.» '

«Hangi dizin?» diye sordu Adam eğilerek.

«Sağ,» diye fısıldadı Lenore, genç adamın se-sinde tehdit edici tonu sezmesine rağmen ye-rinden kıpırdamayarak.

Adam, genç kadının yanına diz çöktü ve eli-ni araştırırcasına kalçasından aşağıya doğru kaydırды, Onun dokunuşu Lenore'un bir anda, gerilmesine neden olmuştu. Genç adam elini dolaştırmayı bırakıp Lenore'un yüzüne baktı.

«Tamam, tamam, sakın ol. Evime girmene izin vermeden önce, dizinin gerçekten kötü olup olmadığını öğrenmekten başka bir iste-ğim yok" diye mırıldandı Adam. «İyi göreme-diğim için yabancılardan ve özellikle kadınlardan şüphe ediyorum. Kör olduktan sonra pek çok kişi benim bu durumumu kullanmaya ça-ılıştı.»

«Ben onlardan biri değilim,» diye itiraz etti genç kadın. "O yola girmemiş olmayı ne kadar isterdim... ah!..» diye haykırdı Lenore.

Genç adam onun itirazlarına aldırmadan elini dizine bastır-dı,

«Hımm görünüşüne bakılırsa çıkmış olmalı,» diye mırıldandı. «Pekâlâ, içeri girip telefon ede-bilirsin.»

Genç adam Lenore'un elini tutup ayağa kalk-masına yardım etti. Genç kadının şu anda is-teyeceği en son şey ona tutunmaktı, ama başka çaresi de yoktu. Adam birden hafifçe eğilip Le-nore'u küçük bir bebekmiş gibi kucağına alıp içeriye taşıdı.

«Lütfen beni yere bırakın,» diye inledi genç kadın güçsüzce.

Adam'ın kucağında olmanın kendisine büyük zevk verdiğini itiraf etmek is-temiyordu.

Genç adam Lenore'un itirazlarına' aldırmadan, onu yüksek tavanlı koridordan geçirip üç geniş penceresi bulunan büyük bir odaya ta-şıdı. Odanın bir köşesinde şömine yanıyordu. Ve önünde de büyük bir kanepe vardı.

<Bacaklarını yukarı kaldırıp durmanı öne-ririm,» dedi Adam soğuk bir sesle. «Kıvrık dur-ması dizin için zararlı olabilir. Ben sana tele-fonu getireyim.»

Genç adam odadan çıkana kadar Lenore ar-kasından baktı. Sonra söylediği gibi bacakları-nı uzattı. Genç kadın tam çizmelerini çıkartma-ya çalışırken Adam elinde telefonla geriye dön-dü; telefonu şöminenin yanındaki prize takıp dergi Ve gazetelerin durduğu masanın üzerine koydu, Sonra tekrar odadan çıktı.

Lenore onun sokak kapısını kapattığını duydu.

Genç kadın telefonu açıp ahizeyi kulağına.Yaklaştırdı. çevir sesi gelmiyordu, Lenore gene de otelin numarasını çevirdi. Ahizeden çıtırtılar geldi. Genç kadın telefonu yerine bıra-kıp bir müddet bekledikten, sonra tekrar açtı.

Ama. çevir sesi bir türlü gelmiyordu.Adam Jonson odaya döndü.

«Sanırım telefon çalışmıyor. Hat gelmiyor dedi Lenore. .

«İstedğin numarayı çevirdin mi?» diye sordu.Adam, genç kadının karşısındaki alçak koltu-ğa oturarak. .

«Evet, ama hiçbir şey olmadı. Al sen de bak» diye cevap verdi Lenoree ahizeyi uzatarak. Genç adam elini uzatıp ahizeyi aldı. Bu arada Lenore,Adam'ın, yakından görebildiğini düşünüyordu..

«Sabahleyin çalışıyordu. Ben Boston'u ara–dım,» diye mırıldandı Adam kaşlarını çatarak. Sonra ahizeyi kulğundan ayırmadan,

«Hangi numarayı aramak istiyorsun?» diye sordu.

Lenore numarayı söyledikten sonra Adam'ın çevirişini izledi. Genç, adam bu işi de, yaparken bir an bile tereddüt etmemiştir.

Ne yaptığını gör–rüyör olmalıydı. Kısa bir süre sonra ahizeyi kapatıp telefonu yerine bıraktı.

«Haklısın... çalışmıyor. Fırtınadan teller kop–muş olmalı. Kışın da böyle bir şey olmuştu,. dedi, kani gözlüklerinin ardından bakarak..

«Şimdi ne yapacaksın?» ,

«Araban var mı?» diye sordu Lenore umutla.

«Hayır. Araba benim ne işime yarayabilir ki?Ehliyet a1abilecek kadar göremiyorum,» diye cevap verdi Adam. .

«Gözlük taktığın zaman bile mi?,. diye sordu Lenore.

«Evet,» diye cevap verdi genç adam. Sesinde soğuk bir ifade vardı.

«Ama evin Ve odanın içinde sanki görüyor–muş gibi yürüyorsun, biraz önce numarayı ge–virirken kendinden çok emindin,» dedi Lenore şüpheli bir edayla.

«Bu evin içinde her yeri çok iyi bildiğim için rahatlıkla yürüyebiliyorum»diye cevap verdi genç adam.

« Ve çok yakında durduğum şeyle–ri de görebiliyorum.» .

«ne kadar yakında durunca? Beni görebiliyor musun? diye" sordu Lenore merakla.

«Tabii görebiliyorum. Yüzünün şeklini, göz–lerinin ağzının şeklini görebiliyorum.

Genç adam öne doğru eğilip Lenore'a iyice yaklaştı. Genç kadın kara gözlüklerinin altından erke–ğin gözlerinin şeklini görebiliyordu. Lenore, Adam'ın yüzüne, sert hatlı Çenesine,gür ve da–ğınık saçlarına baktı.Kaba görünmesine rağmen çok yakışıklıydı.

«Gözlerin bal rengi, son derece iri ve şuanda "bana şaşkınlıkla bakıyor–lar diye mırıldandı Adam, Dudaklarında tu–haf bir gülümseme belirmişti.

«Güzel bir ka–dın sayılabilirsin, ama yüzündeki o aşıktan bi–tip tükenmiş ifade olmasa daha da güzel görünebilirsin.»

«Aşıktan bitip tükenmiş değilim!», diye itiraz etti Lenore hızla geri çekilip kanepenin arka–sına yaslanarak. Genç 'kadın Adam'ın, kendi tahmininden çok daha iyi gördüğüne karar ver–mişti.

«Pekâlâ. Öyleyse çökük yanaklı diyelim". de–di Adam. Genç adamın gülümsemesi iyice belirginleşmişti. Dudaklarının arasından bembeyaz dişleri görünüyordu. Lenore birden kalbinin

hızla çarpmaya başladığını hissetti. Genç ka-dın isteksizce Adam'ın kendisine fiziksel olarak çekildiğini kabul etti.

Bu garipti çünkü Lenore öyle bir bakışta bir erkekten etkilenecek kadınlardan değildi...Daima kültürlü erkeklerden hoşlanmıştı ve iyi tanımadığı kişi-lerde de yakınlaşmamıştı.

«Pek çok kadın gibi sen de görünüşünün dürüstçe eleştirilmesinden hoşlanmıyorsun", dedi Adam alaycı bir sesle.

«Eh, şimdi ben sana gerçeği görünüşün hakkındaki gerçeği söylesem, senin hoşuna gi-der mi?» diye itiraz etti Lenore. «Taranmamış saçların, uzamaya başlamış sakalın ve koyu renk gözlüğünle... 'kendini eğlenceye vermiş düşkün insanlara benziyorsun.»

«Ya!» dedi genç adam boğuk bir sesle, içten bir kakhaha atarak.

«Demek ki son derece ha-zırcevap bir hanımla karşı karşıyayım.» Adam'ın yüz hatları hafifçe gerilmeye başlamıştı. «Ben kendini eğlenceye vermiş düşkün bir erke-ğim,» diye mırıldandı. «Çok viski içiyorum.»

"Kendine acıdığın için mi?» dedi Lenore. Çok şaşırmıştı, Adam gibi bir erkeğin kendi kendi-ne acıyabileceğine inanamıyordu.

«Evet,» diye cevap verdi genç adam kısaca.. «Eğer bir daha görme yeteneğini kazanamaya-çağını Ve yapmaktan zevk aldığın şeyleri yapa-mayacağını bilsen eminim sen de kendine acır-dın..

Adam'ın sesi iyice sertleşmişti. «Bundan sonra sık sık yürürken, insanlara... ya da eş- yalara göremediğim için çarpacağım.»

«Bunu sana kim söyledi?» diye fısıldadı Le-nore, içinde genç adama karşı büyük bir sem-pati doğmaya başladığını hissederek.

Genç ka-dın Adam'ın kendisini ne kadar kolaylıkla ku-cağına aldığını düşününce, kör olmadan, önce çok güçlü bir erkek olduğunu ve bu durumu-nun onu mahvettiğini düşündü.

«Dünyanın en iyi göz operatörlerinden biri...

«Ne zaman söyledi?» diye ısrar etti Lenore.

«Geçen hafta New York'a kontrole gittiğim zaman,» diye cevap verdi Adam.

<<Ama pek Çok kör... Tamamen kör alanlardan bahsediyorum... Çok başarılı oluyor. Bazılarının çok başarılı konserlerine gitmiştim.. dedi genç kadın.

«Konser mi?» dedi Adam şaşkın bir edayla kaşlarını çatarak.

«Caz piyanisti Gaorge Shearing'i düşünmüş-tüm. Ayrıca Stevie Wonder da var,» dedi Le-nore.

«Müzisyenler,» dedi genç adam kaşlarını çatarak.

«Onların yaptıkları işi görmelerine ge-rek yok. Ama benim var Kamerayı kul1anabil-mem için görmem gerek.»

«Fotoğrafçı mısın?.

"TV kameramanı,» dedi Adam sert bir sesle."Ulusal Gösteriler Şirketi'nde denizaşırı haber-ler bölümünde çalışıyordum. Frank Carson ve ben Amerika kıtasında, küçük bir ülkedeki iç savaşı izliyorduk. Sokak kavgalarını gerilla savaşları görüntülüydük... Bulunduğumuz ye-re bombası atıldı. Frank öldü...

Genç adam bir süre susup dudaklarını ısırdı sonra aynı -sert tonda konuşmaya devam etti. «Keşke ben de onunla birlikte ölseydim.» Adam ayağa kal-kıp masaya yürüdü ve likör şişesini alıp bar-dağa doldurduktan sonra bir dikişte bitirdi.

«Ne zaman? Ne zaman oldu bu olay?» diye fısıldadı Lenore, genç adamın başına gelenler-den büyük üzüntü duyarak.

«İki yıl kadar önce,» diye cevap verdi Adam omuzlarını silkerek, sonra bir bardak viski da-ha doldurup Lenore'un karşısında ki koltuğa oturdu. Genç kadın Adam'ın şu anda onu pek seçemediğinin farkındaydı.

"O zamandan beri hayata gerii dönmeye çalışıyorum,» diye devanı etti Adam. «Ayakta durmayı, yürümeyi öğren-meye çalışıyorum. Hepsi zaman kaybı. Genç adam, koltuğun koluna hafifçe yumruk atıp 'kü-für etti.

Hem Lenore hem de köpeği Adam'ın sertleşen sesi ve hareketleri karşısında, yerle-rinden sıçradılar. Şöminenin önündeki' halının üzerinde yatmakta olan köpek doğrulup kulak-larını sallayarak, endişeyle sahibine baktı.

«Eğer yapmaktan zevk aldığım şeyleri yapamazsam, Tanrı aşkına, ben ne işe yararım?» diye gürle-di Adam Jonson Ve bardağındaki içkiyi sonuna kadar içti.'
«Bu çok zavalıca bir tutum, öyle değil mi? dedi Lenore, kendisinden umulmayacak kadar Sert bir sesle Ama genç kadın Adam'a karşı duyduğu, üzüntüsünü ona belli etmenin genç adam açısından çok daha kötü olacağını düşü-nüyordu.

«Peki, sen nasıl davranmamı önerirsin?» de-di Adam, buz gibi bir sesle.

«Asla benim neler hissettiğimi anlayamazsın.»

<<Tahmin edebiliyorum,» diye itiraz, etti Le-nore.

Genç adam öylece konuşmadan durdu. Odanın içi iyice kararmıştı. Ortalığı yalnızca, şömi-neden yayılan sarımsı bir ışık aydınlatıyordu.

Dışardan gelen fırtınanın sesiyle şöminede yanan odunların çıtırtısı birbirine karışıyordu. Lenore huzursuzca kıpırdandı.

Adam Jonson'ın sessizce, genç kadının varlığını unutmuş gibi durması Lenore'un sinirlerini bozmaya başlamıştı. Genç adam birden konuşmaya başlayınca Lenore boş bulunarak yerinden sıçradı.

«Gerçek adın Lenore mu? diye sordu Adam.

«Olmasa öyle olduğunu söyler miydin?»

«Sanırım hayır. Lenore pek bilinen bir İsim sayılmaz, diye mırıldandı Adam ve tekrar aralarında kısa; bir sessizlik oldu.

«Lenore,.. diye tekrarladı genç adam. sesi olağanüstü duygu-sal çıkıyordu. «Ona yakılan ağıt,

iki kez ölüm–dür,» diye devam etti sonra.

Genç adamın se–si Lenore'un tüm benliğinin titremesine neden olmuştu.

«Genç yaşında öldü. Edgar Allan Poe'nun Lanore aslı şiirini biliyor musun?» diye ekledi.

<<Hayır bilmiyorum bil!miyorum.»

«Şiirin sadece bu ,kadarını hatırlayabiliyo–rum. Sanırım şairin bu isimde bir sevgilisi var–mış çünkü onun, için <başka şiirler de yazmış. 'Karanlık'da onlardan biri. Eminim: onu bili–yorsundur, değil mi?. dedi Adam.

«Hayır... hayır bilmiyorum,» diye cevap ver–di Lenore, cahilliğinden dolayı utanç duyarak.

«Bugün buraya gelişin bana o şiiri hatırlat–tı. Acaba, Edgar Allan Poe da Şiirini aynı ortam içinde yazmış olabilir mi? Dinle bak:

"Hüzünlü bir gecede, kendimi.
Güçsüz ve çaresiz hissederken,
Ve her şeyden umudumu kesmiş
Uykuya dalmak üzereyken. .
Biri hafifçe kapıyı vurdu! "

Adam bir an durup hafif bir kahkaha attı. Lenore tekrar tüm benliğinin titremeye başla–dığını hissetti.

"Sen kapıyı vurduğunda şöminenin önünde uyur uyanık bir halde oturuyordum. dedi genç adam.

"Sonra kapıyı açmaya gittim ve 'Karanlığın içine bakarak merak Ve korkuyla
durdum, Rüya görüyor olmaktan ürktüm, rüyalar olümsüzdür ama ben buna cesaret edebilir
miyim?...’»

«Yeter artık!" diye haykırdı Lenore «Beni korkutmaya çalışmaktan vazgeç artık!"

Genç kadın bacaklarını kanepeden aşağıya indirip çizmelerini giymeye koyuldu. '

«Ne yapıyorsun?" diye sordu Adam kesin bir sesle.

«Çizmelerimi giyiyorum,» dedi Lenore. Şap–kasını ve montunu alıp giydikten sonra ayağa kalkıp ağırlığını sol bacağına vererek öylece durmaya çalıştı. «Dizim... dizim çok daha iyi. .Picketing' e kadar gidip oradan ablama telefon etmeye çalışacağım. Beni merak etmeye başla–mıştır; Beni içeri alıp dinlenmeme izin verdi–ğin için teşekkür ederim.» '

Lenore loş koridordan geçip attığı her adıma dikkat ederek kapıya kadar yürüdü, Bu arada Adam'ın 'bir şeyler söyledikten sonra arkasın–dan geldiğini duydu. Kısa 'bir müddet sonra genç adam yanında köpeğiyle arkasında dur–muştu.

«Aptallaşma,» dedi Adamı otoriter bir sesle. «Bu havada asla Pickering'e gidemezsin... hem dizin de kötü. Bu gece burada kalmalısın.»

Genç adam konuşurken Lenore'la, kapının arasına gir–mişti.

«Ama burada kalmak istemiyorum. Hem sen de kalmamı istemiyorsun,» diye itiraz etti genç kadın,

«Doğru değil mi? Beni içeri almak is–temedin, sonra da korkutmak için en uygun yolu seçtin.

'Beni. evinde istemiyorsun, ben de gidiyorum. »

Lenore, Adam'ın yanından dolaşıp dışarı çık-maya çalıştı, Ama tam o sırada köpek de ha-reket edip ayağının altına girmişti. Genç /kadın hayvanın üzerine basmamak için hafifçe zıp-layınca dengesini kaybedip hızla düştü, Düşer-ken dizini 'kapının kenarına çarpmıştı

Lenore' un canı öylesine yanmıştı ki kendini tutamayarak haykırdı. Bu arada ürken köpek de genç kadına hırlamaya başlamıştı.

"Ne oldu? diye bağırdı Adam Jonson Le-nore neredesin?"

"Yerde, oturma odasının kapısında" diye inledi genç kadın. Köpeğe... köpeğe takıldım ve dizimi tekrar çarptım!.. Oh Tanrım şimdi ne ya-pacağım?

Adam köpeği Lenore'un yanından uzakl-aşmasını emrettikten sonra, genç kadının yanına 'çömeldi. Genç adamın parmakları tekrar Lenore'un üzerinde dolaştı. Adam onun ayaklarını okşayıp bırakmak istemiyormuşçasına elini tuttu.

"\$ende hiç mantık Yok mu?,. diye mırıldandı.

Gülümseyerek hep 'böyle aniden kızıp düşüncesizce davranışlarda mı bulunursun?.,.

Genç adam Lenore'a öylesine Yakındı ki genç kadın onun nefesin sıcaklığını yüzünde hissediyordu. Lenore bir an genç adamın yüzüne dokunmak ve okşamak için dayanılmaz bir is-tek duydu içinde. Daha önce kimseye karşı böy-le bir şey hissettiğini hatırlamıyordu.

Genç ka-dın kendi kendine hakim olabilmek için kollarını kaVuşturdu ve boğuk bir sesle,

«Neden? diye sordu. «Neden gitmeme engel olmaya ça-lıştın?" -

Adam genç 'kadına 'cevap vermedi, öylece du-rup koyu renk gözlüğünün arkasından baktı.Sonra hafifçe gülümsedi Ve omuzlarını silkerek, «Tanrı bilir" dedi.

«Sanırım burada kal-man gerektiğini" düşündüm. Bacağın Bu sakatken bu fırtınada dışarıya çıkamazsın. Bir kez daha düşersin Ve bu kez ayağa kalkamayabilirsin. Ya da yolunu kaybedersin ve kim bilir seni ne zaman bulurlar.

"Ama ablam" dedi Lenore. «Ben otele dönmeyince çok merak edeceklerdir.

«Ablana hangi yolda yürüyeceğini söylemedin mi?» diye sordu Adam."Hayır söylemedim" diye cevap verdi genç kadın huzursuzca alt dudağını ısırarak. "Ama tahmin edebilir. Ailemle birlikte NorlJhport'ta otururken sık sık fenerde Pickering ormanında yürüyüşe çıkardık. Martin Jonson onun topraklarından geçmemize asla karşı çıkmazdı.

«Tamam, ne demek istediğini anladım,» dedi genç adam. "Ama ben onun sahip olduğu avantajlara sahip değilim. O bütün hayatını burada geçirmiş, bense yabancıyım. Hem onun gözleri gayet iyi görüyordu. Martin amca ile tanışmış mıydın?

"Evet. Ormanda karşılaştığımızda hep bizlerle sohbet ederdi. Son derece kibar Ve iyi insandı",diye cevap verdi Lanore.

"Ben değilim,» dedi Adam sın,tarak.-Can alıcı noktaları yakalamayı son derece iyi biliyorsun!» -

«Doğru mu bu?» diye sordu genç kadın. "Gerçekten onun akrabası mısın?»

«Sana çok garip gelse bile akrabasıyım,.. diye mırıldandı Adam. «Büyükbabam... onun da adı Adam Jonson'dır, Martin'in küçük erkek kardeşiymiş, Büyükbabam son derece asi bir adammış. Martin'in elinden kız arkadaşını almış ve onunla evlenmiş.Bu olay Martin'i çok kırmış ve bir daha hiç evlenmemesine neden olmuş..» Adam, Lenore'a baktı bir an. «Ama sen orada, yerde pek rahat olmamalısın. Gel kalkmana yardım edeyim. Genç adam ayağa kalkıp elini Lenore'a uzattı. Genç kadın erkeğin elini sıkıca kavrayıp ayağa kalktı.

Birbirle-rine son derece yakın duruyorlardı. Lenore biran elini çekmek isteyince Adam daha sıkı kav-radı. Lenore çabucak başını kaldırıp kendini savunmaya çalışırcasına genç adamın yüzüne baktı. O da kara gözlüklerinin arkasından ona bakiyordu. .

Odaya derin bir sessizlik hakim olmuştu. Ve bu sessizlik aralarındaki çekimi daha da belirginleştiriyordu. Onun gibi biriyle el ele kori-dorun ortasında durmak Ve yüzüne bakmak Le-nore'un içinde alışık olmadığı bir duygu uyandırmıştı.

"Sen büyükbaban Adam Jonson'a mı benzi-yorsun?» diye fısıldadı genç kadın. .

«Bilmiyorum onu hiç tanımadım,» diye ce-vap verdi Adamı. «Neden sordun?»

Lenore'un altıncı hissi geriye çekilmesini ve ellerini onunkilerden çekmesmi fısıldıyordu. Ama yerinden kıpırdamadı. Kıpırdayamadı. Sanki güçlü bir sihirle bağlanmıştı ve kıpırda-yamıyordu. Adam, genç kadını yavaşça kendisine doğru çekti Ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Lenore'un gença dama karşı ,koyacak gücü kalmamıştı. Dudakları hafifçe aralandı ve Adam kendisini şerkatle öperken yerinden kıpırdama-ıdı.

Lenore bundan sonra olacaklara karşı ha-zırlıksızdı. Elinde ona karşı koyabileceği hiçbir silahı yoktu. Genç kadının, Harzel'dan ayrıldıktan sonra öldüğünü sandığı duyuguları bir anda canlanmıştı. Adam'ın güçlü Ve şefkat do-ılu dudaklarına karşılık vermek için içinde da-yanılmaz bir arzu duyuyordu.

Lenore içgüdüsel olarak elini uzattı ve par-maklarını Adam'ın yüzünde gezdirdi. Lenore'un, kollarını genç adamın boynuna. dolamasıy-la Adam da kollarını onun beline dolayıp genç kadını iyice kendine doğru çekti. Lenore erkeğin arzu dolu vücudunu tüm benliğinde hissediyordu. Öpüşmeleri başladığı gibi çabucak sona er-di. Adam başını kaldırıp kollarını genç kadının belinden ayırdı.

Bir müddet aralarındaki ses-sizlikten zevk alarak öylece durdular. Köpek kapının önünde durmuş onlara bakıyordu ve dı-şarıdan fırtınanın sesi duyuluyordu.

"Eğer içeriye girmene izin verirsem bunların olacağını hissediyordum" diye inledi Adam.0 kadar uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadım ki, sesin, tenin, saçlarının kokusu ak-ılımı başımdan aldı.Genç adam hafifçe sırt-tıktan sonra tuhaf bir kahkaha attı, ..Sanırım mutlu olmam gerek. Bu hiç değilse bu konuda normal olduğumu gösteriyor!"

Adam'ın sözleri Lenore'un aklını bir anda başına getirmişti. Her zamanki gibi duyguları-na 'kapılmış ve gözlerini gerçeklere yummuştu. Öyleyse bırak beni... bırak gideyim diye inledi Lenore, genç adamın yanından geçip ka-pıya gitmeye çalışarak. Ama Adam hemen Omuzlarından yakalayıp onu 'kendine doğru çe-virdi.

Lenore genç adamın dokunmasıyla' bir anda tüm gücünü yitirdiğini fark etti.

"Gitmene izin veremem... şu anda olmaz. Kal-mak zorundasın!,. Genç adam birden Lenore'un omuzlarını bırakınca genç kadın dengesini kay-bederek kapının kenarına yaslandı. Adam'ın kızgınlığı onu ürkütmüştü."Tanrım! diye haylıyordu.

Genç adam parmaklarını saçlarının arasında dolaştırarak. Bana öyle bakma! Seni incitecek değilim. Ne oldu şimdi? ..._Birden neden değiştin? Adam'ın el-leri ceplerine sokuşundan, sinirlerine güçlkle hâkim olduğu' belli oluyordu:

"Git ve kanepeye uzan,» dedi genç adam bi-raz sakinleşerek. Bacağının dinlenmesi gerek. Ama bu kez seni kucağıma alıp taşıyacağımı sanma,» diye ekledi. "Haydi, yürü bakalım! Genç adam başıyla şöminenin yanmakta olduğu odayı işaret etti.

"Ben... Ben...» diye kekeledi Lenore, bir Adam'a bir odaya bakarak. . .

"Haydi!!' diye gürledi genç adam. .Bütün ge-ce burada duramazsın.»

"Evet... ,ben... Söylediğini yapacağım,» diye fısıldadı Lenore. "Ama lütfen, şuradaki ışıklar-dan birini yakamaz mısın? Tekrar dizimi bir yere çarpmak istemiyorum. Ve lütfen... Artık bana bağırma. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.»

"Peki, peki,» dedi Adam, bıkkın bir edayla odaya yürüyüp ışıkları açarak. İşte. Artık önünü görüyorsun. Şimdi git uzan ve bacağını din-lendir. Huzursuz olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sana bir daha dokunmayacağımı söy-lemiştim Yemek saati çoktan geçti. Ben mut-fağa gidip yiyecek bir şeyler hazırlayayım.

Adam arkasını dönüp, Lenore'un, mutfağa açıldığını tahmin ettiği kapılardan birini açtı.

Genç kadın şöminenin olduğu odaya yürüyüp doğruca kanepeye yöneldi. Ve sağ bacağını uza-tarak oturdu. Tekrar çizmelerini Ve ceketini çı-karttı. Dikkatle katlayıp koltuğun üzerine koy-duktan sonra kendini kanepenin üzerine bırak-tı.

'Lenore artık tek başınaydı. Bir an koridorda aralarında geçenleri düşündü. Uzun uzun öpüş-melerini hatırlayarak gözlerini yumdu. Adam'ın öpüşünü düşünmek genç kadının yanakları-nın kıpkırmızı olmasına neden olmuştu. Ama Genç adamın dudaklarını, bir türlü ak-lından silemiyordu. Lenore gözlerini açıp parmaklarını dudaklarında gezdirdi.

Lenore, Adamın davranışlarındaki değişme-nin nedenini anlayamıyordu. Belki de uzun bir süre sonra gücünün hala yerinde olduğunu anlaması onun Lenore'un, karşısında kontrolünü kaybetmesine neden Olmuştu.

Ama ya genç kadının kendi davranışı? Neden sanki onun öpüşüne karşılık vermişti? Neden kendisi de kontrolünü kaybetmişti?'

Lenore'un ahlak prensiplerine ne olmuştu? Tanımadığı ve âşık olmadığı bir erkekle öpüşüp sevişmek onun karakterine uygun değildi. Herzel'a âşık olmuş-tu Ve Blythe'a, bir kez reddedildikten sonra bir, daha asla kimseye âşık olmayacağını söyle-mem1Ş miydi? J Aşık almamıştı da. Adam. Jonson'a âşık de-ğildi. Olamazdı... Birbirlerini tanıyalı o kadar kısa bir süre geçmişti ki. Hem Adam'ı tanıdığı kadarıyla, karakterinden hoşlanmamıştı. Bir kere son derece 'kaba ve bencildi, sonra kendi-ni 'kadınlardan daha Üstün görüyor Ve artık onları etkileyemeyeceğini düşünerek kendine acıyordu; Bir zamanlar fiziksel cazibesi, yakışıklılığı ve son derece tehlikeli mesleğiyle şüphesiz pek çok kadını kolaylıkla etkileyebilmiş-ti.

Genç adam kaba güçten hoşlanan kadınlar için son derece çekici olabilirdi, ama Lenore 'On-lardan biri değildi.

Öyleyse neden onun öpüşüne karşılık vermiş-ti? Geçici bir delilik anı olabilir miydi? Lenore tanımadığı ve âşık almadığı bir erkeğe karşı duyduğu cinsel arzu 'karşısında çok şaşırmış ve kendi kendine kızmıştı.

Genç kadın kıpkırmızı olan yanaklarını avuç-larının arasına alıp hafifçe inledi. Ama ateş gibi yanan yalnızca yanakları değil tüm vücudu! Duyduğu utançtan dolayı mı yanıyordu? Şüphesiz Adam onun kendisine karşılık verdiğini fark etmişti. Ah keşke onu bir daha görmesine gerek kalmadan buradan gidebilsey-di! Genç adam tek bir öpücükle Lenore'un tüm savunmasını yıkmıştı. Neydi Lenore?. Sevmeye ve sevlmeye ihtiyaç duyan bir kadın mı? Oh, bu olamazdı! Lenore gözlerini açıp, Adam mutfaktayken çıkıp gitmeyi düşünerek çevresine bakındı. Ama bu fikri çabucak kafasından sildi. Kopeğin yanın-dan geçmeyi asla başaramazdı. Hem gerçekten. Fırtınaya ve karlı havaya çıkmak. Yere düşmek... ya da yolunu kaybetmek istiyor muydu? Yarı deli, kör bir adamla birlikte alsa bile... Hayır, bu sıcak Ve sakın yeri terk etmek istemi-yordu. Biythe'ın fazla merak etmemesini dile-di. Fırtınanın dinmesini ve yarın birilerinin kendisini aramaya çıkmasını umarak burada, kalmaktan başka çaresi yoktu.....

Konu Başlığı: Ynt: Çıkmaz Sokak / Flora Kidd

Gönderen: mydestiny üzerinde Nisan 21, 2007, 01:44:33 ÖS

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Birazdan Jonson içinde çorba kaseleri ve ekmek sepeti bulunan tepsiyi dikkatle taşıyarak içeri-ye girdi. Genç adam masaya yaklaşırken Le-nore kanepede doğruldu ve masanın üzerindeki gazeteleri kenara iterek tepsiye yer açtı.

Adam tepsiyi genç kadının hazırladığı yere koyduktan sonra sanda1yeYi masanın yanına çekip Lenore'un karşısına oturdu.

«Sana. tek ikram edebileceğim Bertha Smith'in hazırladığı balıklı sebze çorbası ve eve yaptığı ekmek-lerle kahve olacak,» dedi genç adam, soğuk bir sesle rahatına bak.» Adam ekmek sepetini Lenore'a uzattı. . . .

Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim,» di-ye mırıldandı genç kadın ekmeği alırken. Adam tepsiyi hazırlarken içine beyaz el işi bir örtü koymuştu. Kaşıklar gümüş, çorba kâseleri Çin porseleniydi. Şimdiye kadar hiçbir erkek, Le-nore'a böylesine servis yapmamıştı.

Hele Har-zel asla. Zaten genç kadın şu anda. Harzel'in bu kadar basit, ama zevkli bir yemek hazırlaya-bileceğinden bile şüpheliydi."Teşekkür ederim," diye tekrar mırıldandı Lenore. Sana çok... zah-met verdim.»

"Bir şey değil» diye çabucak cevap verdi Adam. Bir süre sessiz kaldı. Sonra düşÜndü1kçe daha çok kızıyormuş gibi dönüp, "Neden sanki buralarda yürüyüşe çıktın? Başka bir Yoldan gidemez miydin? Ya da başka birinin evinin yakınında düşüp ondan yardım isteye-mez miydin?" dedi. «Ne Oldu? Çorbayı beğen-medin mİ» diye ekledi sonra da.

«Evet beğendim. Beğenmediğim... sensin» di-ye kekeledi Lenore' sinirle.Eğer yarı kör olmasaydın bana karşı, bu' kadar kaba davrandı-ğın, bana küfür ettiğin için ve... ve...» Genç kadının sesi sinirden titriyordu. Şimdiye kadar hiç bu kadar kızdığını hatırlamıyordu. Ne aile kavgalarında ne arkadaşları arasında ne de Herzel'Ia tartışmalarında 'böylesine kontrolünü kaybettiğini hatırlamıyordu. Genç kadın son derece sakın bir yaradılışa sahipti. Ama bu adam onu çıldırtmayı sari derece iyi beceriyordu... -

« Ve seni öptüğüm için mi?» diye onun sözünü tamamladı Adam Jonson .

«Evet, tabi, O da var" diye cevap verdi Le-nore çorbasını içmeye koyulararak.

«Eğer bana vurmak istiyorsan sakatlığımın seni durdurmasına izin verme,» diye devam et-ti genç adam alıyla. —Böylesine güçlü hisleri bastırmaya çalışmak hiç de sağlıklı değildir.»

«Bu yüzden mi sen hiç kendini k6ntrol etme-ye çalışmıyorsun?» dedi Lenore içnelercesine.

«Doğru. Adam'ın yüzünde bir an bir gülüm-seme belirdiyse de, sonra hemen yok oldu. Genç adam ekmeğinden bir lokma koparttı Ve hırsla çiğnedi. Konuşmaya başladığında sesi yumu-şamıştı. «Senden özür dilemeyeceğimi biliyor-sun."

«Ne için?"

«Davranışlarımdan ötürü. Özellikle seni öp-tüğüm için. Seni öpmek çok hoşuma gitti verdiğin karşılık bundan sonra uykusuz gece-lerimi aydınlatacak. Ama sen de bu konuda tamamıyla masum olduğunu iddia edemezsin. Benim kadar istekliydin sen de»

Lenore bir anda yanaklarının kıpkırmızı ol-duğunu hissetti. Genç adamın sesi kuİaklarında. Uğulduyordu. Lenore birden ne yaptığını fark edemedi elini kaldırdı ve genç adamın sol yanağına indirdi.

Adamın başı beklemediği hareketten dolayı hafifçe geri gitmişti. Genç kadın korkuyla etra-fına bakındı... Daha önce kimseye el kaldırma-mıştı. Adam'ın verebileceği tepkiden irkilerek kanepenin kenarına doğru büzüldü. Ama genç adam sadece gülmekle yetindi. →

«Şimdi söylediğim sözlerde yanıldığımı daha iyi anlıyorum,» dedi Adam."Sen öyle kolayca elde edilecek bir kadın değilsin. Ama iş öpüş-meye ve sevişmeye gelince hiç de masum sayılmazsın. Evli değilsin... En azından elinde yüzük yok. Ellerini tuttuğumda hissetmedim. Boşan-dın mı?"

«Hayır. Ah, bu çok aptalca bir konuşma. Ne-den sanki sana kendi hayatımdan bahsedeyim?» diye itiraz etti Lenore.

«Hiçbir neden yok diye cevap verdi, Adam sakın bir sesle. "Ama eğer bahsetmezsen senin hakkında tahmin yürütmek zorunda kalacağım. Şimdi, demek Northport Otel'i'nde oturuyorsun. Ablanla birlikte mi çalışıyorsun?»

«Hayır. Sadece bir süre için ablamla birlik-te kalıyorum,» diye cevap verdi genç kadın.

"Çalışmıyor musun?»

«Geçici olarak. Ben müzisyenim... Klarnet çalıyorum. Son Üç sene bir senfoni orkestrasın-da çaldım, ama sonra zatürree oldum ve orkestradan ayrılıp dinlenme k için buraya geldim.»

"Florida ya da Ba1hanialar gibi güneşli bir yere' gitmen gerekirdi,» diyerek araya girdi Adam.. .

"Öyle bir yere gitmeye param yetmezdi,» de-di. genç kadın, soruyu geçiştirmeye çalışarak. «Hem fazla insan Ve gürültünün olmadığı sakın bir yere gitmek istedim.. Malaine benim için daima huzur verici bir yer olmuştur. Peki sen ni-ye buraya geldin? Daha sıcak bir yer

seçebilirdin?»

"Başka gidebilecek bir yerim, olmadığı İçin buraya, geldim. 'Hastaneden! Çıktıktan sonra... Yardımına gitmemden hoşnut kalacak kimsem yoktu dedi Adam. Konuşurken dudakları üzüntüyle kıvrılmıştı. «Hem ben de senin gibi tek başıma olmak istedim."

«Buraya gelebilmen oldukça uzun zaman sür-müş. Martin ben buraya sekiz sene önce gel-diğimde ölmüştü,» dedi Lenore. .

«Avukatın beni bulup miras, kaldığını haber verelbilmesi oldukça uzun zaman almış,» dedi

Adam, hafif bir kahkaha atarak. «Ortadoğu'dan Amerika'ya döndüğümde Martin'in evinin ve yılda yetmiş bin dolarlık gelirinin bana kaldığını öğrendiğimde ne kadar:. şaşırdığımı tah-min edemezsin. Ben tanımadığım büyük amca-mın tek varisiymişim. Bu olay dört sene kadar önce olmuştu. Buraya gelip evi görecektim, ama o sırada tekrar dışarıya gönderildim.»

Genç adam kaşlarını çatarak bir müddet sustu. «El bombasıyla yaralandıktan sonra iki yıl kadar hastanede kaldım. Ondan sonra burası saklan-mak ve yaralarımı sarmak için çok iyi bir sığınak oldu. Yavaş yavaş görme duyumu kazana-çağıma inanıyordum.»

Adam yumruğunu hırsla koltuğun kenarına vurdu. «Kahretsin, şu ana kadar görüyor olmam gerekirdi!»

Genç adam kaşığını alıp çorbasını içmeye koyuldu. Lenore, Adam'ın tek damla dökmeden çorbasını içişini seyrederken, uzanıp genç adamın elini tutmamak ve rahatlatıcı bir şeyler söylememek için kendini zor tuttu.

«Altı ay,» diye mırıldandı Adam. «Hastane-den çıkarken doktor altı ay demişti. Bu süre sonunda tekrar görmeye başlayabileceğimi söylemişti. Altı ayımı sessizce dinlenerek geçirdim. Ama artık bu kadar sesSizlik Ve dinlenme yet-mez mi? Tanrım, kendimi hiç bu kadar gerek-siz hissetmemiştim. Hala bir şeye çarpmadan yürümeyi bile başaramıyorum... Sana çarptığım gibi her şeye çarpıyorum.»

Genç adam kaşığı kaseinin içine fırlatıp koltuğun arkasına yaslandı. «Görünüşe bakılırsa hayatımı aptal bir adam gibi burada, hiçbir şey yapmadan geçirece-ğim...» '

«Hayır, hayır,» diye atıldı Lenore. «Öyle ol-masına gerek yok. Yapabileceğin yararlı bir şeyler bulabilirsin.»

«Ne glilbi?» diye sordu Adam kuru bir sesle. ..Bundan sonra klarnet çalamayacağını bilsen sen ne yapardın? Mesela sağır olsan Ve tek ses bile duyamasan ne hale gelirdin?»

«Doğal olarak bir süre için yıkılırdım, ama bunun tüm hayatımı mahvetmesine izin ver-mezdim. Sanırım o zaman el sanatlarına geçer-dim,» dedi Lenore, bakışlarını, odanın içinde gezdirerek odanın bir köşesinde eski, antika değeri olan kuyruklu bir piyano duruyordu. «Bu Martin'in piyanosu, değil mi?» dedi neşey-le.

«Sanırım,» diye mırıldandı Adam.

«Babam istese Martin'in, konser piyanisti ola-bileceğini söylerdi,» dedi genç kadın.

"Ama savaşmak yerine, kardeşinin elinden sevdiği kadını aldığı için saklanmayı seçmiş,» de-di Adam aşağılarcasına. alayla. "Tabii parası da vardı.Jonson kağıt fabrikasındaki hisselerini satıp buraya yerleşmiş. Ondan sonra da piya-noyu yalnız kendisi için çalmış...

Genç adamın sesinde eleştirir bir ifade vardı. Sonra omuzla rını silkerek sakın bir adayla konuşmaya devam etti.

«Ama ben kim oluyorum da onu yargılamaya kalkıyorum? Birgün bende onun gibi olacağım ve herkes benden, Pickreling'de oturan yaşlı, deli Jonson diye bahsedecek.

"of ...Yeter artık! Kendine acımayı bırak,» diye atıldı Lenore kızgınlıkla. «Senin şöhretin olsa olsa kabalığın konusunda olur. Ablama, bana söylediğin sözleri söyler söylemez kim olduğunı anladı.»

«Sahi mi?» dedi Adam kaşlarını kaldırarak. "Ama gene de benim arazimden geçtin. Neden? Neden vahşi bir aslanı kuyruğundan yakala rmaya çalıştın?» diye gürlledi genç adam. Ne kadar vahşi olduğunu anlamak için mi?»

«Seni göreceğimi ummuyordum"" diye cevap verdi genç kadın soğuk bir sesle. Sonra, «çor ba çok güzel olmuş,» diye ekedi konuyu değış tirmek için. «Bertha Smith kim?"

"Kasabadan haftada üç gün işlerimi Ve yeme ği yapmak için gelen kadın. Kocas ı Albert, Mar tin hayattayken bahçeyle ilgileniyor ve kahya lık yapıyormuş. Buraya geldiğimde işine de v am etmesini teklif ettim. Yarın burada olur lar... seni burada görünce ne düşüneceklerini Tanrı bilir,» dedi Adam muzip bir edayla sırı tarak. "Bütün kasaba kendime yeni bir kız ar k adaş bulduğumu konuşmaya 'başlayacaktır.»Genç adam aya ğa kalkıp tepsiyi aldı. «Biraz çi kolatal ı kekle kahve iç er misin?»

«Evet, ama izin ver ben getireyim,» diye tek lif etti Lenore.

«Hayır. Yerini bulamazsın,» dedi Adam soğuk bir sesle. Kısa bir süre sonra dudaklarında alaycı bir gülüş belirmişti... "Hem sanırım birisi için bir şeyler yapmanın, benim için bü yük bir zevk olduğunu kabul edersin.»

Genç, adam dışarı çıktığında Lenore bakışla rını şömineye doğru çevirdi. Benim yeni bir kız arkadaş bulduğumu düşünecekler!" Genç kadın küçük yerde yaşayan insanların ne kadar de dikoducu olduğunu biidi ği için Smithler'in ken disi hakkında yapacakları yorum onu hiç şaşırt mayacaktı.

'Yeni kız arkadaş.' Acaba Adam, Blythe'ın, Noel'den önce burada olduğunu söyledi ği kadın hakkında bir imada mı bulunmak istiyor du? .

Adam köpe ği yanında oldu ğu halde odaya döndü ve tepsiyi masanın üzerine bıraktı. Tabakların, içinde üstü kremalı, kalın çikolatal ı kek dilimleri vardı. Adam yerine oturup çatal bıça ğını aldı. Bu arada Lenore da kekinden birparça kesmişti.

«Hiç körler alfabesini öğrenmeyi düşündün mü?» diye sordu genç kadın.

«Hayır. Sana söyledi ğim gibi şu ana kadar çoktan görmeye başlayaca ğı mı düşünüyordum," diye cevap verdi Adam, sert bir sesle. Arala rında derin bir sessizlik oldu. Odada duyulan tek ses şöminenin çıtırtısı ve radyodaki müzik ti. Müzik birden Lenore'un aklına bir fikir ge tirdi.

«Müzik sever misin?» diye sordu Adam'a ba karak. Lenore genç adama baktığında onun her haliyle tam bir aslana benzedi ğini düşündü. Ve yaralı bir aslandan daha vahşi ve tehlikeli bir yaratık olamazdı. Üstelik bu aslan bir de kafese kapatılmışsa. Ona yaklaş an birinin çok dikkatli olması gerekti yoksa...

«Biraz,» dedi Adam ilgisiz bir ifadeyle keki ni yeme ğe devam ederek.

«Ne tür?" .

"Müzik zevklerimizin uyacağını sanmıyorum.Bazı klasik parçaları da severim, ama genellikle-le modern caz Ve 'rock'tan hoşlanırım. Ayrıca gitar için yazılmış parçalar da hoşuma gider," dedi Adam, başıyla radyoyu işaret ederek. «Bu ünlü İspanyol gitaristi Segovia'ın kaseti...

"Evet, tanıdın,» dedi Lenore. «Hayatında hiç enstrüman çaldın mı?.

«Yaşıtım pek çok genç gibi ben de gitar çalırdım. O zamanlar, Beatles ya da Rolling Stone'la birlikte çalmak gibi hayallerim vardı.» .

«Oh, öyleyse elektrogitar da çalıyorsun,» de-di Lenore.

«Evet. Klasik gitar da çalırdım_»

«Öyleyse nota okumayı biliyorsun, dedi genç kadın.

«Hayır. Kulaktan çalırdım", diye cevap verdi Adam.

«Hala gitar çalabilir misin?" diye sordu Le-nore.

"Bilmiyorum. Gitarım yok. Seneler önce sine-ma eğitimi görmek için satmıştım. Kısa bir süre için bile olsa, para ihtiyacımı karşılamıştı.. Genç adam tabağını bırakıp kahve fincanını aldı. Lenore, Adam'ın şeker ve süt koyuşunu izledi.

"Neden bunları soruyorsun?" dedi Adam, arkasına yaslanarak.

«Ne yapmaya çalışıyor-sun?"

«Körlüğünün getirdiği kısıtlamaları unutma-nı sağlayacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum,"dedi genç kadın tereddütle,

Adam'ın dudakla-rının kızgın bir edayla kıvrılışına bakarak

"Ya! Kendini ruh doktoru mu sanıyorsun?"diye gürledi genç adam. «Senin ne yardımını, ne de İlgin istiyorum."

«Ama sırf göremiyorsun diye hayattan elini eteğini çekemezsin,» diye itiraz etti Lenore.

«Öyle mi? O zaman bekle de gör!» dedi Adam.

«Kimse...» Genç kadın doğru kelimeleri bu-labilmek için durdu ve çaresizce çevresine ba-ındı. Sonra, «Evlenebileceğin kimse yok mu? Yarı görmez bile alsan evlenip çocuk sahibi ola-maz mısın? Bu sana yaşama arzusu verir,» de-di '

Adam'ın kara gözlükleri Lenore'a doğru dön-dü 've bir süre konuşmadan öylece durdu. Sonra genç adam sakın bir sesle, «Benimle evlenir misin?» dedi.

Adam'ın tatlı sesi sanki bir anda boşlukta asılı kalmış gibiydi. Lenore kendini büyük bir tuzağın ortasına düşmüş gibi hissetti. Kalbi de-li gibi çarpıyordu. İçinden bir ses, 'Evet evleni-rim' diye haykırıyordu. Tam 'bunu söylemek üzere, dudaklarını aralamıştı ki kelimeler ağ-zından başka türlü döküldü.

«Ama bu hiç de adil bir soru değil!» dedi ken-dini korumaya çalışırcasına.

«Neden?» diye sordu Adam, sert bir sesle.

«Çünkü tanışalı çok kısa zaman oldu Ve böyle bir soruya şu anda cevap veremem.» Konuşurken genç kadının yanakları kıpkırmızı ol-muştu. .

«Tanrı aşkına sorumu ters anlama çekme,"dedi Adam; dudakları incecik olmuştu. «Sana evlenme teklif etmedim. Söylemek istediğim... Yarı görmez, geleceği olmayan bir adamla ev-lenir misin? Bugün hangi kadın yarım bir er-kekle evlenmek ister?. .'

«Bu... bu karşıdaki kadının sana karşı ne-ler hissettiğine bağlı diye cevap verdi Lenore, rahatladığını hissederek. Genç kadın Adam'ın evlenme teklifiyle ilgili sözlerinin kendisini böylesine heyecanlandırmasına kızmıştı. Ne olu-yordu böyle ona? Neden bu kadar sinirliydi?

«Bir erkekle evlenmem için ona aşık olduğum-dan emin olmalıyım, diye devam etti genç ka-dın. «Tabii O da bana aşık olmalı. Ondan son-ra kör 'olmuş, sağır olmuş benim için hiç önem-li değil.

Konuşurken bir yandan da Harzel'a karşı duyduğu hayal kırıklığını dile getiriyordu Lenore.

«Aşık olmak mı?» dedi Adam alayla. "Tanrı aşkına bunun ne anlamı var ki? Hiçbir erkeğe aşık oldun mu? Şimdi aşık mısın?.

«Evet, aşık oldum... ve şu anda da aşığım, dedi Lenore. Son kelimeleri söylerken genç kadının sesi alçalmıştı, çünkü bir an Herzel'i ha-la sevip sevmediğinden emin olmadığını fark etmişti. «onunla evleneceksin öyleyse, değil mi? de-di Adam. Genç adamın, dudaklarında çirkin bir gülümseme belirmişti.

Lenore bu sorudan ka-çabilmek için bir yol düşünmeye çalıştı. «Evet?. diye ısrar etti Adam. «Aşık olduğuna göre onun-la evlenecek misin?» «Hayır... Lenore'un sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

«Niye?.

«Bu seni ilgilendirmez," diye itiraz etti genç kadın.

«Öyleyse tahminde bulunmaya devam edebilirim, dedi Adam. «Senin aşkla ilgili sözlerinden bir sonuç çıkartacak olursam, bu adamın aşkından emin değilsin. Doğru mu?

«Bu konuda konuşmak istemiyorum, diye parladı Lenore.

«Ama evlenmek istiyorsun, değil mi?. Diye sordu genç adam, Lenore'un itirazına aldıрма-dan.

«Evet,» dedi genç kadın sert bir sesle. «Ama evlenmiş olmak için değil. Yalnızca bazı sorunlarımı çözmek için evlenemem, daha doğrusu evlenmem.»

«Öyleyse bu cevabını benim için de kullana-biliriz. Ben de sırf evlenmiş olmak ya da şuandaki sorunlarımı çözmek için evlenmem,» dedi Adam.

Ayağa kalkıp kanep'e doğru yürüdü. Lenore'un yanına oturarak, "Ayrıca," diye sürdürdü. Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirmişti. "Şu anda bir kadınla birlikte olmak beni rahatsız etmez. Yatağımı paylaşan, fazla masum olmayan bir kadın... Şu anda sevişme-sini bile bilmeyen toy bakirelerle ilgilenemem. Bana sevişmesini ve şehveti bilen gerçek bir kadın lazım.» Adam bir an durduktan sonra Lenore'a iyice yaklaşp kolunu kanepenin arkasına attı. "Senin gibi bir kadına ihtiyacım var Lenore," diye, mırıldandı.

«Hayır,» diye mırıldandı genç kadın umut-suz ve güçsüz bir sesle. «Hayır, olmaz Seninle yaşayıp aynı yatağı paylaşamam.»

«Ama sen de istiyorsun,» diye ısrar etti Adam. «Bu gece başlayabiliriz. Şu anda başlayabiliriz.» Genç adam elini Lenore'un yanaklarında, boynunda, ipeğimsisi saçlarında dolaştırdı. Genç kadın bir anda tüm benliğinin titremeye başla-dığını ve arzuyla dolduğunu hissetti.

«Sen... sen delisin,» diye kekeleydi Lenore. «Eğer şu anda... Senin yatağına gideceğimi... ve seninle yaşayacağımı düşünüyorsan... Çıldırılmış olmalısın! »

«Belki deliyim. Duyduğum arzu beni çılgına çevirmiş olabilir,» dedi Adam, boğuk bir sesle. «Ama sen de benimle aynı durumdasın Lenore sen de. Öyleyse neden arzularımızı birleştirip birbirimize istediklerimizi vermiyoruz?»

«Ama bu Yoldan gelmemiş olmamı istediğini söyledin,» dedi Lenore, zaman kazanıp Adam'ın etkisi altına girmeye başlayan duygularından kurtulmaya çalışarak. "Buraya gelmemiş olma-mı istediğini sen söyledin.» .

«Ne söylediğimi biliyorum,» dedi Adam, genç kadının kalbinin yerinden çıkacakmış gibi çarp-masına neden olan bir gülümsemeyle. «Haya-tının böyle bir anında karşına senin gibi birini çıkarttığı için kaderime lanet ediyordum.

Genç adam bir süre sustu. Ona bakmak bile Lenore'un arzuyla dolmasına neden oluyordu. «Bu gece karlar içinde bulduğum andan beri seni, kendimden korumaya çalışıyorum.» Artık fısıltıyla konuşuyordu Adam. "Ama dayanama-yacağım Lenore. Seni istiyorum ve sana sahip olacağım.»

«Hayır!» diye haykırdı genç kadın, Adam'ın kendisini öpmek için eğilirken. Ve çabucak, onu itip kollarının arasından sıyrıldı. Lenore kane-peden kalkıp çaresizce çevresine bakındı. Her kadın, gibi Lenore'un da kendini koruma güdü-sü ve tecavüze uğrama korkusu son derece güç-lüydü.

Genç kadın koridorda Adam'ın ayak seslerini duydu. Lenore Sırtını duvara dayayıp öylece durduğunda kalbi deli gibi atıyordu. Tüm dik-katini Adam'ın ayak seslerine vermişti.

Karanlık odanın içi öylesine sessizdi ki genç kadın kar tanelerinin cama vuruşunu duyuyor-du. Birden kapı hızla açıldı ve kapandı, artık koridordan hiç ışık sızılmıyordu.

"Çok akıllısın Lenore!" dedi Adam. Genç ada-mın sesindeki alaycı ton Lenore'un duvara daha sıkı yaslanmasına neden olmuştu. "Çok akıllısın, çünkü benim de seni getirmeyi düşündüğüm oda burasıydı.»

Lenore birden heyecanla titremeye başladı-.

Genç adamın nerede durduğunu tam olarak görememesine rağmen kendisine çok yakın olduğunun farkındaydı ve bu yakınlık Lenore'u çok etkiliyordu.

«Adam diye mırıldandı sakın görünmeye çalışarak «Lütfen yapma. Sonradan pişman olma. –cağın...bir şey yapma.»

Adam cevap vermedi, ancak genç kadın erkeğin kendine doğru yaklaşmakta olduğunu fark edince konuşmamış olmayı diledi. Konuşarak ona yerini belli etmişti. Lenore alt dudağını ısırıp nefesini tutarak Adam'ın duymaması için dua ederek hafifçe yana doğru kaydı. Genç kadının Adam'ın, arkasından dolaşıp açık kapıdan koridora çıkmayı umuyordu. Ama sakat dizi yeterince hızlı hareket etmesine izin vermiyordu.

Lenore tam hareket etmeye başlamıştı ki güçlü bir kol sertçe yakaladı onu. Adam öylesine güçlüydü ki Lenore'un onun kollarının arasından kurtulabilmesi mümkün değildi. Genç adam onu bir eliyle omuzlarından kavradıktan sonra diğer eliyle çenesinden tuttu ve Lenore'un yüzünü kendisinininkine doğru çevirdi.. Genç kadının erkeğin dudaklarından kaçması mümkün değildi. .

Lenore bir süre Adam'ın kucağında çaresizce çırpındı ve dudaklarının birleşmesine engel olmaya çalıştı. Ancak Adam'ın şehvet, dolu dudakları kendindenkilere değince Lenore, bir müddet sonra onun kendisini sıkıca tutmasına ihtiyacı duymayacağını fark etti.

Adam ellerini omuzlarından ayırmadan Lenore'u yavaşça kendinden uzaklaştırdı.

«Şimdi benimle sevişmek istemediğini söyle," dedi boğuk bir sesle. «Şimdi seni kucağıma alıp yatağa taşımamı istemediğini elbiselerini çıkartmamı ve vücudunu arzuyla yanana kadar

okşamamı istemediğim söyle.,. Genç adamın sesi birden sabırsız bir ifade almıştı. Lenore'u hızla kendine doğru çekti. «Seni istiyorum Lenore. Seninle sevişmek istiyorum. . Hala beni durdurmak istiyor musun?

«Ama karanlıkta olmaz," diye fısıldadı Lenore. «Ah, hayır karanlıkta olmaz. Gözlerini... Gözlerinin rengini görmek istiyorum. Lütfen.

Genç kadının bu isteği Adam'ı çok şaşırtmıştı. Lenore'un omuzlarını tutan parmaklarını gevşeterek hafif bir kahkaha attı.

"Pekala,.. Dedi. «Eğer gözlerimin rengini görmek seni mutlu edecekse ışıkları yakarım...

Adam'ın omuzlarını bırakmasıyla genç kadının ayağa kalktı. Ve karanlıkta bir şeye çarpma-maya çalışarak kapıya doğru yürüdü. 'Lenore çabucak kapının tokmağını buldu ve çevirdi.

Adam yatağın kenarındaki ışığı yakarken genç kadın koridora çıkmıştı.

Adam birkaç lambayı yaktı.

Lenore evden dışarı çıkmasının bir yararı olmayacağını düşündü. Genç kadın sağ tarafta ikinci kata çıkan merdivenler olduğunu gördü. Yukarısı çok karanlıktı. Adam'ın kendisine seslenmeye başladığını duyunca Lenore aceleyle merdivenlere tırmandı. .

«Lenore neredesin'? Nereye kayboldun?» diye bağırdı genç adam. Bu arada Lenore merdivenlerin yanında durmuş ona bakıyordu. Genç kadının erkeğin ellerini beline koymuş

sesleri dinlediğini fark edince merdivenleri çıkmayı bıraktı. Kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki, Adam'ın bu sesi her an duyabileceğinden korktu. Adam arkasını dönüp oturma odasına girince Lenore rahatlayarak merdivenlerden çıkmaya devam etti. Üst katın karanlığı bir anda genç kadını çevresini sarmıştı.

Lenore karanlıkta bir şeye çarpmaktan korkarak öylece durdu. Daha fazla çıkmak istemiyordu. Hem durduğu yerden Adam'ı da görebiliyordu. Genç kadın basamaklara yaslanarak durdu ve sakinleşmeye çalıştı. Kalp atışları yavaş yavaş düzene girmeye başlamıştı. Lenore ilk kez içinde bulunduğu durumdan tuhaf bir zevk aldığını fark etti. Bu çocukken oynadıkları oyunlara benziyordu.

Birden oturma odasından gelen sesler genç kadının ilgisini çekti. Caesar sahibinin arkasından dışarıya çıkmıştı. Köpek merdivenlerin dibinde durup yukarı doğru Bakarak hafifçe hırladı. Adam'ın bir şeyler söylemesi üzerine hayvan merdivenleri tırmanmaya başladı.

Bu arada genç adam da yolunu bulabilmek için, köpeğinin tasmağını tutmuştu.

«Ah, hayır!» diye inledi Lenore' ve ayağa kalkıp eliyle duvarları yoklayarak hızla yürümeye başladı. Genç kadın, içine girip saklanabileceği bir oda bulabilmeyi umut ediyordu.

Lenore yürümeye çalışırken birden merdivenlerden bir gürültü ve yuvarlanma Sesi geldiğini duydu.

«Ah, hayır diye tekrar inledi genç kadın. Adam'ın basamakları göremediği için kayıp düştüğünü fark etmişti, Lenore çabucak dönüp merdivenin başına yürüdü Ve aşağıya baktı. Caesar aşağıda durmuş sahibinin başında ağ-larcasına mırıldanıyordu. Adam ise merdivenlerin dibinde sırt üstü yatıyor, hiç kıpırdamıyordu.

«Ah, hayır!» diye tekrar inledi Lenore ve di-zin'in acısını unutarak hızla merdivenleri indi. Adam'ı korumak istercesine başında oturmakta olan köpek, genç kadına bakıp hırladı. Lenore hayvanın tehditkâr tavırlarına aldırmandan çabucak, genç adamın yanına koştu.

Adam'ın yanına çömelirken sağ dizini hızla yere çarpmış, bunu fark etmemişti bile.

«Aman Tanrım ne oldu? Ne oldu?» diye çaresizce haykırdı. Genç kadın erkeğe dokunmak istiyor, ama korkuyordu.

Ölmüş olabilir miydi? Bunu nasıl anlayabilir-di? Tanrım hayatta hiç bu kadar çaresiz kal-dığını hatırlamıyordu! Lenore ilk yardımıyla ilgili bir şeyler biliyordu. Adam'ın üzerine eğilip dikkatle yüzünü inceledi. Genç adamın koyu renk gözlükleri hala gözündeydi. Düşerken gözünden fırlayıp kırılmamıştı.

Lenore çıkartıp gözlerinin açık olup olmadığına bakmaya karar verdi.

Genç kadın tam uzanıp Adam'ın gözlüğünü bulmuştu ki genç adam hafifçe kıpırdandı ve kolunu tutup Lenore'u omuzlarından sıkıca yakaladı.

«Seni yakaladım diye fısıldarlı Adam, Lenore'u kendine doğru çekerek.

Lenore öylesine şaşkıındı ki kaçmaya çalışma-dı. Genç adamın yaralı olmadığını öğrenmek onu son, derece rahatlatmıştı.

Lenore başını Adam'a doğru çevirerek sevincini belli edecek şekilde onu dudaklarından öptü.

Genç adam hafifçe inleyince Lenore hemen dudaklarını ayırıp başını kaldırdı. Oturmaya çalıştı, başaramadı.

«Adam ne oldu? Yaralan... yaralandın mı?», diye fısıldadı genç kadın, onun yanağını şefkatle okşayarak.

"Aaah,» diye inledi Adam başını yana doğru çevirirken.

«Başım... Düşerken başımı hızla ye-re çarptım.»

«Neden düştün? Ne oldu?» diye sordu Lenore tekrar, genç adamın konarının arasından kurtulmaya çalışarak. Adam'ın parmakları yavaş-ça Lenore'un sırtını okşamaya başlamıştı. Genç kadın erkeğin ellerinin arasında tüm vücudu-nun eridiğini hissediyordu. .

"Basamağın kenarına basmışım,.. diye cevap verdi Adam. "Alt kattaki odayı yatak odası ola-rak kullanmamın nedeni bu. Böylece üst kata çıkmak zorunda kalmıyorum. Daha hala basa-maklar arasındaki mesafeyi ayarlamakta güç-lük çekiyorum...

"Peki öyleyse şimdi neden yukarıya çıkmaya. ka1ktın?.

«Seni istiyordum,» diye fısıldadı genç adam..«Hala da istiyorum. Haydi yatağa gidelim.»

Adam'ın parmakları genç kadının boynunda dolaştı. sonra saçlarından tutup Lenore'un yü-zünü kendininkine yaklaştırdı, dudakları arzu ve sevgiyle Lenore'unkilerin üzerinde dolaştı. Genç kadın içinde bir ateşin yanmaya başladığını hissediyordu. Bu ateş bir anda tüm ben-ligini kapladı. Kalçaları, göğüsleri arzuyla tit-riyordu. Lenore genç adamın dudaklarının arzusunu dindiremeyeceğini fark etmişti. Daha fazlasını istiyordu Adam. Genç kadın uzanıp onun yü-züne dokundu ve iyice yaklaşarak dudaklarına karşılık vermeye devam etti. Adam bir daha inleyerek ona sıkıca sarıldı. Lenore, Adam'ın göğsüne yaslanmıştı. Her ikisi de arzuyla tit-riyor ve birlikte olmak istiyorlardı.

«Burada olmaz,.. diye fısıldadı genç adam, dudaklarını Lenore'unkilerden ayırmadan. Adam genç kadını bırakmadan doğruldu. Hala Lenore' un kaçacağından korkar gibiydi. Bir müddet öylece durup bakiştılar. Genç kadın elini, Adam'ın kendi omuzlarını tutan kolunun üzerine koy-muştu. O anda ikisi de doğru bir adım atıp at-madıklarına karar vermeye çalışır gibiydiler.

Yaptıklarının büyük bir hata olmasından kor-kuyorlardı sanki.

"Benimle geliyor musun? diye sordu Adam şefkatle.

"Hayır dersem ne olacak?. diye cevap verdi Lenore asi bir tonda.

"Büyük bir olasılıkla kendimi vururum," de-di genç adam, dudaklarını komik bir şekilde büzerek..

Adam'ın verdiği cevap Lenore'u ürkütmüştü. Kollarını tutan parmakları sıkılaştı. Genç ada-mı sarsıp kendine getirmek istiyordu sanki.

"Böyle konuşamazsın Adam. Hiç de komik değil,.. diye fısıldadı Lenore.

"Komiklik yapmaya çalışmıyorum,.. diye ce-vap verdi genç adam. "Doktor gözlerimle ilgili gerçeği söylediğinden beri seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Kendimi vurmam da bunlardan

biri.

"Hayır... ah, hayır.. Diye inledi Lenore kollarını genç adamın boynuna dolayarak. "Hayır, hayatın üzerine oyun oynayamazsın. Hayır, Böyle bir şey yaparsan... Dayanamam...

"Öyleyse benimle birlikte geliyor musun?. di-ye fısıldadı genç adam, boğuk bir sesle.

"Evet, geliyorum,.. diye cevap verdi Lenore. Onun sesinden de en az Adam kadar arzulu olduğu okunuyordu.

Adam genç kadını kucağına alıp kendinden emin bir şekilde, başucunda lambanın yandığı yatak odasına taşıdı. Genç adam Lenore'u yata-ğın yanında yere bıraktıktan sonra kapıyı ka-pattı ve tekrar genç kadının yanına döndü.

İstersen gözlüğümü çıkartabilirsin,.. dedi ba-şını Lenore'a doğru eğerek. Genç adamın elleri hala onun omzundaydı. Parmakları hafifçe genç kadının pürüzsüz tenini okşuyordu. Hala genç kadının kaçacağından korkar gibiydi.

Lenore yavaşça, genç adamın gözlüğünü çıkarttı. Adam'ın iri, mavi gözleri kendisine bakıyordu. Ya da sadece bakıyor görünüyordu.

Ancak genç adamın gözlerinde hayat belirtisi, yoktu. Gözbebekleri ışığa göre hareket etmiyor-ıdu. Lenore bir an, Adam'ın k_nlığı, _ka-sını Ve alaylarını bakışlarıyla naSı belli edebildikini düşündü. İçinde ona karşı' büyük bir sev-ği uyanmıştı.

«Ee?» dedi Adam acımasız bir seSle «Neye benziyorlar?» ..

«Şey...» diye mırıldandı Lenore," genç adamın Gözlüğünü dikkatle yana koyarak. «şey.... Ke-rlimleri bulmaya çalışıyormuş gibi Adam'ın yü.zünü okşadı.

«Sevebileceğim bir erkeğin gözlerine ,benziyor...

Lenore parmak uçlarında kalkıp genç adamın gözlerini öptü. Adam hafifçe inleyerek Lenore'u tekrar kucağına aldı Ve yatağın üzerine bırak-tı; Lenore'un yanına uzandıktan sonra yüzünü, dudaklarını, boynunu öpmeye başladı. Adam'ın dudakları sanki genç kadının tenini yakıyordu.

Adam elini yavaşça genç kadının kazağının altına soktu. Artık vücutları arzuyla titriyor ve birbirlerinin olmak istiyorlardı.

Elbiselerini çıkartıp bir kenara attıktan son-ra hayranlıkla, tapıyormuşçasına birbirlerine bakıp, birbirlerini okşadılar.

"Lenore...» diye fısıldadı Adam, sevişmeleri sona erip sakinleşmelerinden sonra. Sesinden mutluluk okunuyordu.

"İyi misin?»

«Evet. Çok iyiydi. Ya senin için? diye mırıldandı genç kadın uykulu bir sesle.

«İyiydi. Teşekkür ederim... Genç adamın, elini alıp avucunun içini öptüğünü hissetti Lenore. Sonra birlikte derin bir uykuya daldılar.

Konu Başlığı: Ynt: ıkmaş Sokak / Flora Kidd
Gönderen: mydestiny üzerinde Nisan 22, 2007, 02:41:38 ÖS

D Ö R D Ü N C Ü B Ö L Ü M

Sabahın ilk ışıkları odayı dolduğunda Lenore gözlerini açmaya çalıştı. Kendini son de–rece mutlu Ve yorgun hissediyordu. Biran tek–rar gözlerini kapatıp uykuya devam etmeyi dü–şündü. Bu sabah özel bir durum yoktu, onun için kendini erken kalkmaya zorlaması gerekmezdi. Hem otelde müşteri de olmadığına, göre kahvaltı servisinde ona ihtiyaçları yoktu. İstediği kadar uyuyabilirdi.

Lenore gözlerini kapatıp gerindi. Ama birden bacağı son derece güçlü Ve adaleli bir bacağa çarptı. Genç kadın bir anda uyanmıştı. şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Üzerindeki örtü yere düşmüştü. Lenore'un çıplak vücudu, düşgün göğüsleri ve omuzları ortaya çıkmıştı.

Genç kadın bir an–da bir gece önce olanları hatırlayarak yüzünü elleriyle örttü. Ne yapmıştı? Ah, ne yapmıştı? Bütün olan–lar onun da arzusuyla olmuştu.

Lenore yavaşça ellerini indirip çevresine ba–kındı. Adam yanında uyuyordu, Güneş geniş omuzlarında ve açık renk saçlarında parlıyordu.–

Genç kadın geçirdikleri geceyi ve Adam'ın erkeksi gücünü hatırlayarak tatmin olmuş bir şekilde kendi kendine gülümsüyordu. Böyle bir er–kek tarafından arzulanmak ve onun olmak son derece güzel bir şeydi. Lenore kısa bir süre için bile olsa Adam'ın hayatın sıkıntılarını unutup rahatlamasını sağladığının düşünerek sevindi.

Köpeğın evin arkasında havlamaya başladığı–nı duyduğunda genç kadın erkeğın geniş omuz–larına dokunmak üzereydi. Lenore çabucak elini çekip sesleri dinledi. Bu sesler nereden geliyordu? Evin içinden mi yoksa dışından mı? Bir an Adam'ın bu sabah Smith'lerin gelece–ğini söylediğini hatırladı. Onlar gelmiş olmalıydı. Birkaç dakika sonra Adam'a bakmak için yukarı çıkarlardı. Onu yatakta Adam'la birlik–te görmemeliydiler.

Lenore çabucak yataktan çıkıp etrafa atılı duran eşyalarını topladı. Genç, kadın pantolo–nunu giyerken dizine bakmayı da ihmal etmedi. Çok kötü yaralanmış ve incinmişti, ama düşündüğü gibi yerinden çıkmamıştı. Parmakları–nı dizinde dolaştırdığında hala çok acıdığını fark etti.

Lenore giyindikten sonra Adam'ı uyandırıp uyandırmamak konusunda bir karar vermeye çalışarak genç adama baktı. Ama' öylesine sa–kin ve huzurlu Uyuyordu ki kıyamadı Ve sessizce kapıyı açıp koridora süzüldü. Genç kadın bir müddet öylece durdu ve koridorun sonun–daki odaların birinden gelen sesleri dinledi.

Lenore mümkün olduğunca sessizce yürüye–rek oturma odasına girdi, Güneş ışığı mobilya–ların üzerindeki tozları ortaya çıkartmıştı. Gül ağacından yapılmış olan kuyruklu Piyano tüm güzelliğiyile odanın bir kenarında duruyordu. şöminedeki ateş Sönmüş ve geriye gri bir kül kümesi kalmıştı. Duvarda asılı olan mermer saat yediyi gösteriyordu.

Lenore ceketini giydi. Koridora yaklaşan ayak seslerini duyduğunda çizmelerini giymek üzereydi, Kahverengi pantolon ve krem rengi kazak giymiş olan bir kadın doğruca odaya girdi. Kadının saçları griydi Ve yuvarlak yüzünde son derece sağlıklı bir ifade vardı.

Birden Lenore'u karşısında görünce taşımakta olduğu elektrik süpürgesini elinden düşürdü.

«Aman Tanrım! Diye haykırdı kadın, sen kimsin ve burada ne yapıyorsun?"

Lenore çizmelerini giydikten sonra gülümseyerek ayağa kalktı, İçinde bulunduğu durumu nasıl idare, edebileceğini çok iyi biliyordu.

«Siz Bertha Smith olmalısınız,» dedi genç kadın, «Adam bu sabah temizliğe geleceğinizi söylemişti. Ben Lenore Parini. Ablam Northport Oteli'nin sahibidir, geçen gece bu çevrede gezi-nirken fırtınaya yakalandım ve dizimi sakatladım. Adam da burada kalmama izin verdi. Telefonu bozuk olduğu için burada olduğumu kimseye haber veremedik Gelmeniz beni çok sevin-dirdi. Yollar hala kötü mü?

«Öyle görünüyor" diye cevap verdi Bertha Smith.Yaşlı kadının gözleri şüphe ve merakla., kısılmıştı. Gözlerini Lenore'un kıyafetinde dolaştırdı. «Dizinizi incittiniz öyle mi? Nasıl? de-di.

«Düşerken kayaya çarptım, Çok kötü çarp-mışım ayağa kalktığımda yürüyemiyordum. Acaba kocanız beni otele götürebilir mi? Ablam beni çok merak etmiştir, onun için hemen dönmek istiyorum...

«Bırakıp bırakmayacağını bilemem. En iyisi ona sormanız,» dedi Bertha düşünceli bir edayla, «Mutfakta köpeği besliyor... Yaşlı kadın kaçamak bir bakışla tepsinin içindeki İki fincan ve tabağa baktı.

«Teşekkür ederim,» dedi Lenore kapıya doğru yürürken, Genç kadın Bertha'nın bakışlarını fark etmişti. «Aklıma gelmişken,» dedi kapının önünde durup dönerek. «Balıklı çorbanız ve -

çikoatalı kek çok lezzetliydi.

Ancak Bertha ağzının içinden mırıldandı ve doğru dürüst bir şey söylemedi. Lenore'u evli olmadığı bir erkekle geceyi geçiren hafif kadınlardan biri olarak gördüğü belli oluyordu.

Genç kadın Albert'in daha dostça davranacağını umarak mutfağa yürüdü.

Albert ince, uzun boylu bir adamdı. Üzerinde blucin ve yün kazak vardı. Lenore'u gördüğünde hiç şaşırmadı. Ağzındaki cikleti çiğnemeyi bırakmadan ısıltılı gözlerle genç kadının anlat-tıklarını dinledi.

«Adam'ın kendine başka bir kadın bulması-nın zamanı gelmişti" dedi Albert alaycı bir tonda, Lenore sözlerini bitirdiğinde. «Onun gibi bir erkeğin kadınsız yaşaması hiç de sağlıklı değil. Otele dönmek istediğinizden emin misiniz?"

«Tabi eminim.Önce ablama hala hayatta olduğumu haber vermeliyim, sonra da hastaneye gidip dizimi göstereceğim. Gerçekten çok kötü incittim, eğer beni kasabaya götürürsemz çok sevinirim. "

«Adam'a gideceğinizi söylediniz mi?" diye sordu Albert.

«Hayır... Hala uyuyor. Ama gitmek istediğimi biliyor. Beni şehre götürebileceğinizi zaten o söylemişti", diye cevap verdi Lenore.

Albert ikletini çiğnemeye devam ederek dü–şünceli bir edayla baktı. –
«O uyanmadan sizi bir yere götürmemin doğ–ru olacağını sanmıyorum," diye mırıldandı adam,
«Neyse ben hemen gidip ona söylerim.." Albert hemen mutfak kapısına doğru yürüdü.
«Sonradan ona haber vermeden sizi otele götür–düğüm için bana kızmasını istemem.,.

«Ama buna hiç gerek yok, diye itiraz etti Lanore, kapıyla adamın arasına girerek.

«Lüt–fen Mr. Smith hemen gidelim. Ablam kaybol–duğumu polise haber, vermeden önce kasabada almak istiyorum. Hem Adam kesinlikle kızma–yacaktır... Zaten daha fazla kalmamı istemiyor–du. Gittiğimi söylediğinizde sevinecektir, bundan eminim...

Albert kaşlarını çatarak genç kadına baktı. «Adam'ı uzun süredir tanıyor musunuz?,,

«Hayır. İlk kez dün telefonunu kullanmak için izin istediğimde 'gördüm. Bana yardım etmek istemedi. Kalmamı da istemedi, onun için git–tiğimi duyunca sevinecektir" diye cevap verdi Lenore.

«Peki öyleyse,» dedi Albert içini çekerek. «Sanırım bu konu beni ilgilendirmez. Mutfak ka–pısının arkasına asılı duran kabanını aldı ve giydi. Başına beresini geçirdikten sonra kapıyı açtı.
«Kamyon kapının önünde bayan dedi ki–bar bir sesle.

«Basamaklara dikkat edin, buz tutmuş olabilir...
Kamyon dediği mavi bir Ford pikaptı. Lenore dizi tekrar ağrımaya başladığı için binerken büyük zorluk çekti. Ancak Albert genç kadının binip koltuğa oturmasına yardım etti. Kısa bir süre sonra karlı yola çıkmışlardı. .

Gökyüzü masmaviydi ve güneş karların üze–rinden yansiyordu. Kamyon Jonson arazisinin içinden geçerken sesinden rahatsız olan bir grup kuş hızla havalandı. Dün gecedен sonra öylesine sakın ve parlak bir sabah olması ina–nılır gibi değildi. Lenore da kendini son derece sakın Ve umut dolu hissediyordu. Dün gece ara–larında geçenlerden sonra Adam'ın da öyle his–sediyor olmasını diliyordu.....

Konu Başlığı: Ynt: Çıkmaz Sokak / Flora Kidd
Gönderen: mydestiny üzerinde Mayıs 02, 2007, 07:41:30 ÖS

...

Kamyon taşlı yollardan geçip Pickering'e girdikten bir süre sonra uzakta ana cadde ve damları karlarla örtölmüş evler göründü.

«Güneş böyle parlamaya devam ederse kar kısa sürede ortadan kalkar,.. dedi Albert. Sıcaklık zaten daha şimdiden yükseldi.. Yaşlı adam Lenore'a kaçamak bir bakış fırlattık–tan sonra,

«Norbhport Oteli'nde uzun süre ka–lacak mısınız? Diye sordu.

«Bilmiyorum,.. diye cevap verdi genç kadın; Lenore burada ka1Clığı sürece kasaba halkının az Ve öz konuşmadan hoşlandığını öğrenmişti. «Adam ve ben kuzeniz dedi Albert birdenbire. .

«Sahi mi? Nasıl? diye sordu Lenore şaşkın–lıkla.

«Adam'ın babasının babası... Albert Jonson hayattayken büyükannem evlerine hizmetçiliğe

gidermiş. Büyükanneimin Albert'ten bir kızı olmuş Adamı Albertine koymuş. Albertine benim annemdir. Bu durumda annem, Martin ve Adam'ın yarım kan kardeşi oluyor. ,Bir zamanlar ken-dimi Albert Jonson'ın tek varisi olarak görür bunların bana kalacağını sanırdım..

«Martin her şeyini erkek kardeşinin torunu-na bırakınca büyük hayal kırıklığına uğramış olmalısın,.. Dedi Lenore anlayış dolu bir sesle.

«Adam'la tanışana kadar evet,.. Dedi Albert, gözlerini 'yoldan ayırıp genç kadına baktı. «Onun gerçekten bir Jonson olup olmadığını anlamak için hastaneye ziyaretine gittim. Ve görür görmez de haklı olduklarını anladım. Kör olmasına rağmen yüzü, ifadesi büyükbabamın, yani Adam'ın büyük büyükbabası Albert Jon-son'ın kopyasıydı. Ayrıca kadınlar balın Çevresine üşüşen anlar gibi kendi etrafına toplamasıyla da aynı Albert'a benziyordu. Anlatabiliyor muyum?

«Evet, sanırım, diye mırıldandı Lenore, Adam'ın kendisini nasıl etkilediğini düşünerek.

"Ne kadar kötü bir durumda olduğunu görürünce,» diye devam etti Albert. «Toprakları kay-betmemeye daha fazla üzülmeydim. Sanırım onun eve benden daha çok ihtiyacı olduğunu fark et-tim. Adam'ın gidebileceği Ve irileşene kadar saklanabileceği bir eve ihtiyacı vardı. Böylece buraya gelmesini sağladım, sonra da Bertha'y-ıla birlikte, Martin Jonson'a baktığımız gibi ona da baktık."

«Çok iyi bir insansın,» diye mırıldandı Lenore.

"İkimiz aynı aileden ve kandan geliyoruz,»diye itiraz etti Albert. ..Kendi kanından olanlara yardım etmeyen biri insan bile sayılmaz...

"Ama buraya ilk geldiğinde onunla birlikte yaşayan birisinin olduğunu sanıyordum,» dedi genç kadın merakla. "Ablam genç bir kadın ol-duğunu söylemişti...

"o fahişe.. dedi Albert sert bir sesle. Konu-şurken yaşlı adamın ondan tiksindiği belli olu-yordu. «Adam buraya yerleşir yerleşmez geldi. Sanırım bir zamanlar Adam'ın kız arkadaşısıymış. Neyse o da eve yerleşti. Tam olarak ne ol-duğunu bilmiyorum, ama sanırım kavga ettiler ve eşyalarını toplayıp gitti. Zaten - Adam onun burada olmasından hoşlanmıyor gibiydi.»

«Doktorun, gözleri hakkında söylediklerinden sonra morali iyice bozulmuş.. Dedi Lenore.

"Bunu sana kendi mi söyledi?" dedi Albert şaşkınlıkla- «Seni kendine çok yakın bulmuş ol-malı. Adam. Pek öyle sorunlarını başkalarına anlatan bir erkek değildir.»

Genç 'kadın Albert'ın sözlerindeki imaya -aldırmadı. Otelin önüne gelmiş olduklarını göre-rek sevindi.

«Beni getirdiğin için çok teşekkür ederim,»dedi Lenore, kamyon otelin önünde durunca.. '«Bir şey değil. Dikkatli ol, Dedi Albert.

Genç kadın dikkatle kamyonun indikten sonra yaşlı adama, el salladı Ve 'Otele doğru. yü-rüdü. Otel kapalı gibi görünüyordu. Lenore zi-li çaldı. '

«Blythe, Blythe, döndüm!,,. Diye seslendi genç kadın.

«Tanrıya şükürler.. Blythe heyecanla mutfaktan fırlayıp kardeşine koştu. Üzerinde hala mavi sabahlığı vardı ve siyah saçlarını 'Omuzlarının üzerine bırakmıştı. Blythe'in endişeyle bakan gözlerinin çevresinde uykusuzluktan, halkalar oluşmuştu. «Tanrıya şükür yaşıyorsunuz!» diye

haylardı genç kadın, kolunu kardeşinin omzuna koyup öperek. «Neredeydin? Ne 'oldu? Bütün gece seni 'o kadar merak ettim ki aklımı kaçıracağımı sandım! JoSh'la birlikte seni ara-maya Çıkmak; üzere hazırlandık, ama fırtına çok kötüydü. Ah, eğer o yanımda olmasaydı ne yapardım bilemiyorum.

«Özür dilerim» dedi Lenore. «Çok merak ettiğini tahmin ettim. Ama elimden gelen bir şey yoktu. Dizimi incittiğim için yürüyemiyordum. Adam Jonson'ın telefonuysa bozuktur. Seni arayamadım.»

«Adam Jonson mı? Jonson villasında mıydın? diye haykırdı Blythe.

«Evet. Düşüp dizimi incittiğimde Adam'ın yakınındaydım. Ve gidebileceğim başka bir 'Yer de yoktu. Eğer arabası alsaydı dönmeyi denerdim, ama araba kutlanabilecek 'kadar göremiyor," dedi genç kadın.

"Peki, şimdi nasıl, geldin?» diye Sordu ablası.

"Albert Smith getirdi. O ve 'karısı Adam'ın yanında çalışıyorlar,.. Diye cevap verdi Lenore.

"Aman Tanrım. Diye inledi Blythe. "Artık bütün 'kasaba geceyi Adam Jonson'ın evinde ge-çirdiğini öğrenir... Pek çoğu başka şeyler 'Oldu-ğunu da düşünecektir.»

«Bu 'konuda elimden bir Şey gelmez, Dedi Lenore sert bir sesle. «Onun evine isteyerek git-medim.»

«Gitmediğini 'biliyorum,» dedi Blythe sakın bir sesle. «Haydi, mutfağa gel de kahvaltı et. Söylesene dizine ne oldu?» dedi genç kadın sa-rılıp kardeşini tekrar öperek. «Ah, seni görünce bu kadar rahatlayacağımı bilmiyordum Umarım Adam Jonson kendine hâkim 'Olmuş ve sa-na iyi davranmıştır.»

«İlk başta beni evine 'almak ve telefon etme-me izin vermek istemedi, ama gerçekten yaralı Olduğumu anlayınca değişti,» dedi Lenore, sakın görünmeye çalışarak. Blythe odadan Çıktığı için yüzüne bakarak konuşmak zorunda kalma-ması Lenore'u biraz olsun rahatlatmıştı.

Blythe'la Lenore mutfağa girdiklerinde ma-sanın başında oturmakta alan ve koyu renk saçlarına, ak düşmeye başlamış, temiz yüzlü bir adam ayağa kalktı.

«Lenore seni Josh Kyd'la tanıştırmak istiyorum,» dedi Blythe, utangaç bir edayla.

«Seni sapasağlam görmek büyük zevk," de-di JoSh, genç kadının elini sıkarken. «Biz de polise haber vermeyi düşünüyorduk.» Adamın uykulu gözleri Blythe'a bakarken sevgi doluydu.

«Sanırım artık ben tersaneye gitsem iyi alacak.. Çalışma saati başladı bile."

«Evet. Evet. Tabii,» dedi Blythe. Küçük bir kız gibi kızarak.

«Akşamüzeri uğrarım... Diye ekledi JoSh ka-rıya doğru Yürürken. «Oturup planlar hakkın-da konuşuruz,»

«Teşekkür ederim JoSh. Kaldığın için teşekkür ederim,» dedi Blythe, genç adamın arkasın-dan yürüyerek.

«Rica ederim, dedi JoSh, dönüp Blythe ma-nalı bir ifadeyle bakarak. «Görüşürüz... "

Genç adam dışarı çıktı ve Blythe arkasından yavaşça kapıyı kapattı. Sonra kendi kendine gülümseyerek ocağın başına gitti.

«Omlet yer misin?. diye sordu genç kadın kardeşine

«Ne olsa yerim, diye cevap verdi Lenore. Sıcak kahve var mı?.

«Tabii... Blythe çabucak fincan çıkartıp kah→ve doldurdu Ve tekrar ocağın başına döndü.

«Tatlı bir adam,» dedi Lenore kahvesine şe→ker koyarken.

«Kim?. dedi Blythe yumurtaları, kızdırdığı yağa 'kırmaya devam ederek. «Adam Jonson mı?

"Yok camın... JoSh Kyd. Ona âşık mısın?

"Bilmiyorum,» diye cevap verdi ablası yavaş→ça.. "Olabilirim, ama aslında biz ikimiz çok iyi arkadaşız...

«En İyi aşklar... ddst1ukla başlar,.. Dedi Le→nore bilgiç bir edayla.

"Şuna bakın!" dedi Blythe alayla. "Tecrübe→lerine dayanarak mı 'konuşuyorsun? Yoksa son zamanlarda Ann Landers'ın sütununu fazla mı okudun? Gel de dizine bakayım...

Lenore ablasının Josh Kyd konusunda daha fazla konuşmak istemediğini fark ederek dizi→ne olanları anlattı. Ve sonunda kahvaltısını bi→tirip üzerini değiştirdikten sonra hastaneye git→mesi gerektiğine karar verdiler.

Blythe, genç kadını hastaneye götürdü. Dizine bakan doktor küçük 'bir çatlak olabileceğini dü→şünerek röntgen çektirmelerini söyledi. Rönt→gen Lenore'un dizinde kıl kadar ince bir çatlak olduğunu gösterdi. Doktor sağ dizini fazla zor→lamazsa çabucak iyileşeceğini söyledi.

«Dizinizi sıkıca sarabilirim dedi doktor. «Ama benim söylediklerimi uygulayabileceğinizden eminseniz buna gerek kalmaz. Mümkün oldu→ğunca dinlenin, yürümeniz gerektiğinde de kol→tuk değneği kullanın. Bir hafta sonra tekrar gelin birlikte bir kez daha kontrol edeyim.»

Dizinin durumunun fazla kötü olmamasına sevinerek, Lenore ve Blythe, yerel eczaneye gi→dip bir çift koltuk değneği kiraladıktan sonra otele döndüler.

Ondan sonraki gün son derece yavaş ve sakin geçti. İlk başta Lenore bacağını dinlen→dirmek gayesiyle yattığı için memnundu. Uzun zamandır okumak istediği kitapları okudu, klar→net çalıştı. İşi olmadığı zamanlar Blythe da ona eşlik ediyordu. Ancak yörenin ileri gelenlerin→den bir grup hafta içinde otele yemeğe gelece→ği için Blythe'in genelde çok işi vardı.

Yavaş yavaş zaman daha zor geçmeye Ve Le→nore okuduklarından daha az zevk almaya başladı. Genç kadın bu süre sonra gözleri açık hayal kurmaya başladığını fark etti. Adam Jan→son ve aralarında geçenler artık sadece geceleri rüyalarına girmiyor, gündüzleri de g6ziünÜTI önünde canlanıyordu.

Adam nasıldı acaba? şu anda ne yapıyordu? Acaba Lenore bir daha onu görebilecek miydi? Acaba Adam da onu düşünüyor ve bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyor muydu?

Yoksa aralarında geçenler ve birbirlerine 'karşı duydukları arzu o gece bitmiş miydi? Acaba gerçekten birbirlerini arzulamışlar mıydı, yok→sa onları birbirine iten duydukları yalnızlık mıy→dı?

Adam Jonson büyük bir olasılıkla Lonore ile yatarak, uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamanın özlemini gidermişti. Ve şimdi o gece→yi hatırlamıyordu bile. Onun gibi erkekler çok

kolay unutulardı. Artık Lenore da unutma-yı öğrenmeliydi.

Adam genç kadının uzun zamandır kendi ken-dine itiraf etmeye çekindiği bir şekilde sevmiş-ti onu. Onunla aralarında geçenler, Lenore'un Herze1'la yaşadığı uzun aşk macerasının bir gecesinde bile olmamıştı. Genç adam, Lenore' un varlığından bile 'haberi olmadığı duygular uyandı1Iı1ı1ı genç kadında. Adam ondan yep-yeni 'bir' kadın yaratmıştı. Öyle bir kadın ki, artık ne geçmişi ne de geleceği vardı. Yalnızca tüm benliğiyle, arzuyla yanan bir Lenore vardı artık.

Onu unutmak zorundaydı. Unutmak zorunday-dı, yoksa dizi iyileşir iyileşmez ona koşma arzusuna karşı koyamayacaktı. Lenore, Adam 'için gururunu ayaklar altına alabilir Ve ona, kendi-sini kabul edip istediğini yapması için yalvara-bilirdi.

"Lenore,» diye seslendi Blythe mutfaktan. «Te-lefondan seni istiyorlar. Paralelden konuşabi-lirsin. ,

Beni mi arıyorlar? Genç kadın birden kal-binin deli gibi çarptığını ve ellerinin titreme-ye başladığını hissetti. Acaba Adam en Sonunda aramaya mı karar vermişti? Acaba neden onu uyandırmadan gittiğini mi soracaktı?' Kim arıyor? diye sordu Lenore. .

"Isaac GoldStelin.»

Lenore birden duyduğu hayal kırıklığıyla oturduğu yerde kalakaldı. Sonra kendini toparlayıp ahizeyi eline aldı. Isaac müzisyen dostlarının bu gece onun evinde toplanacaklarını ha-tırlatmak için aramıştı. Ve onu da aralarında görmekten büyük mut1uluk duyacaklardı.

Le-nore geleceğine dair söz verdikten sonra teşek-kür edip telefonu kapattı.

Akşamüzeri Goldstein'ın evine kardeşini Blythe götürdü. Ev Bay Caddesi'ndeydi. Bir ya-n yeşil tepelere bakarken, bir yanı da denizi görüyordu. Oturma odası antika mobilyalarla kaplıydı. Lenore kanepede grubun yeni üyesi olan Douglas Corwen'in yanına oturdu. Genç adam e1lo çalıyordu.

«Bu gece geleceğimiz konusunu tartışmak is-tiyorum," dedi Isaac. «Yeni Üyelerimizin bize yeni fikir ve seçenekler sunabileceğini umuyo-rum. Sizlere sonunda bir ellocu bulabildiği-mizi sevine belirtmek isterim. Böylece gerekli elemanlarımızı tamamlamış oluyoruz. Gelecek ayın başında ki bu haziranın biri oluyor, ilk konserimize hazır olmalıyız. alışmak için bir ayımız var. Bu süre içinde kendimize bir de konser salonu bulmamız gerek. Kasabada bize salonlarını kiralamak isteyen üç kilise yetkili-siyle görüştüm. Ama ben hiçbirini konser için uygun bulmadım.»

Uzun bir süre konu üzerinde konuşuldu. Orkestra üyeleri Isaac'a konser için ne tür bir yer düşündüğünü sordu. Lenore konuşulanları dinlerken bir anda Jonson villasını hatırladı.

'Pickering'deki Jonson villası vereceğimiz konser için son derece uygun olabilir,» dedi genç kadın. «Geniş salon tam konser verilebi-lecek şekilde döşenmiş. Tek ihtiyacımız, sandalye olabilir.»

«Orasını gördün mü? Dedi Isaac, birden dö-nüp Lenore'a baktı. Yaşlı adamın 'kahveren-gi gözleri delip geecekmiş gibi bakıyordu. "O eve hiç gittin mi?

"Evet, gittim. Orası her yıl düzenlenecek bir müzik festivali için harika bir yer olabilir,» de-di Lenore sakın bir sesle. «Ayrıca doğal güzellikleri ve yerinin uygunluğuyla da bu bölge kı-sa bir süre sonra bir sanat merkezine dönüş-e-bilir.» .

«Harika bir fikir,» diye atıldı Jack Kenata.

Genç adamın gözleri heyecan ve hevesle parlıyordu. «Burası için benim de hayal ettiğim buydu. Zaten bu yüzden küçük müzik grubumuzun kuru1masına ön ayak oldum.»

«Evet,» diyerek başını salladı Lenore. Genç kadın kasabanın bir sanat merkezi olmaya çok uygun olduğunu biliyordu. Ayrıca bunun sanat dünyasına 'büyük bir katkı olacağını düşünüyordu, Lenore bir an Herzl'le birlikte verdikleri açık hava konserini hatırladı.

«Ama Pickering'deki 'O arazi özel bir arazi,»dedi Fred Caplan. "Ve sahibi de orada yaşıyor. Bu fikrin kaBinilde uygulanamayacağını düşünüyorum. Hem Adam Jonson arazisinde değil konser vermemize, oraya yaklaşmamıza bile izin vermez,» diye ekledi genç adam soğuk bir sesle. «Çok kaba bir adam. Amcasına hiç ben-zemiyor.» Fred Caplan, Lenore'a meraklı bir bakış fırlattıktan sonra, «Jonson villasının içini nereden biliyorsun?» diye sordu.

«Geçen pazartesi oradaydım, dedi Lenore sakin bir sesle, için için Fred'in daha fazla soru, sormamasını dileyerek.

«Adam Jonson mı?» dedi grubun yeni üyele-rinden biri olan Janet Moore. «Bu Ortadoğu'daki savaş hakkında belgesel bir film hazırlayan Adam Jonson olamaz, değil mi? Bu yılın belgesel film dalındaki en büyük ödülllerinden birini kazanmıştı.

«O Adam Jonson,» Fred.

"Norbhport'ta olduğunu bilmiyordum diye heyecanla haykırdı Janet. «Onu iyi tanır mısın?» diye ekledi Lenore'a dönerek;

«Hayır, pek değil,» diye cevap verdi genç kadın.

«oh, harika bir fikrim var,» diye atıldı Wil-la Caplan, «Eğer Adam Jonson'ı ilk konserimizi evinde vermek konusunda ikna edebilirsek belki filme çeker ve televizyonda gösterilmesini sağlar.»

«Adam, kör ama dedi. Fred Caplan. «Onun kameramanlık ve program 'hazırlama günleri artık sona erdi. Neyse bu fikri aklımızdan çı-karsak iyi olur. Söylediğim gibi Adam dünya-da yanma yaklaşılması en güç adamlardan biridir.»

«Bir kez sorsak bir şey kaybetmeyiz,» dedi Jack. Sonra Lenore'a dönüp, «Sen onu tanıyor-sun. Bizim adımıza sorabilir misin?» dedi.

«Sorar mısın?» diye te1krarladı Isaac genç kadına umutla bakarak. «Söylediklerine bakılırsa orası bizim için ideal bir yer.»

«Sanırım gidip sorabilirim» diye cevap verdi Lenore sakin bir sesle.

«Harika diye haykırdı Jack neşeyle.

«Sonucu ne zaman öğrenmeniz gerek?» dedi Lenore

«Ay Sonundan Önce,» diye cevap verdi Isaac. «Bu arada biz de diğer uygun yerleri gezmeye devam ederiz. Şimdi çalışmaya başlamadan önce senin Ve Janet'in repertuarınızda hangi parçaların olduğunu öğrenmek istiyorum. Şüphesiz her ikiniz de nefesli sazlar konusunda çok değerli müzisyenlersiniz. Konser sırasında 'yay-lı gazların mı yoksa piyanonun mu eşliğini tercih ettiğinizi bilmek isterim.»

Akşamın geri kalan kısmını müzik çalıp ko-nuşarak geçti. Isaac'ın karısı Rose kahve ve kek servisi yaptı. Gece yarısına doğru evden ayrıldılar. Jack; Lenore'u otele bıraktı.

Genç kadın Yatmak için hazırlanırken Adam'dan evinin salonunu, konser salonu olarak kullanılmasını isteme hakkını kendinde nereden bulduğunu düşünüyordu. Bu fikir aklına nereden

gelmişti sanki? Acaba Adam'ı tekrar görebil-mek için bilinçaltından fırsat mı yaratmaya ça-ılışmıştı? Şüphesiz öyleydi. Ama şimdi ne ya-pacaktı?

Genç kadın önce Adam'a gidip açık açık ko-nuşmayı düşündü. Ama bunu yapmaya cesare-ti yoktu. Önce telefon etmesi çok daha akıllıca olacaktı.

Lenore günlerce Adam'a ne söyleyebileceğini düşündü. Ancak te1efonu her eline alışında gü-venini kaybediyor ve numaraları çeviremeden ahizeyi yerine bırakıyordu. -

Genç kadın hastaneye gittiğinde doktor di-zinin hemen 'hemen' iyileştiğini 've fazla zorlamadan sağ bacağının üzerine 'basmaya başla-yabileceğini söyledi.

Günler çabucak geçti. Hafta sonu gelen müş-teriler de gittikten sonra Isaac'la Jack arayıp Adam'la görüşmeyi başarıp başaramadığını sordular.

"Hayır, henüz... Konuşamadım. Telefonu ce-vap vermedi,» diye mırıldandı Lenore. Yarın tekrar arayacağım.»

Ama ertesi gün Lenore hala tereddüt içindey-di. Blythe'a Adam'ın evine gidip salonunu ken-dilerine konser salonu olarak vermesini istemekten duyduğu korkularını anlattı.

"Yani vahşi aslanın kafesine girmekten kor-kuyorsun? dedi Blythe alayla. "ondan neden korkuyorsun? »

"Pek korkuyorum denemez,» diye cevap verdi Lenore düşünceli bir edayla. ..Salonunda kon-ser verip veremeyeceğimizi sorarak aramızda dostluğu kötüye kullandığını düşünmesini istemiyorum. Ah, keşke bu teklifi hiç yapmamış olsaydım. Neden böyle bir saçmalık yaptım. Blythe? Neden hep düşüncesizce işler yapıyo-rum? Neden sanki çenemi tutmayı bir türlü öğrenemiyorum?»

"Sanırım son derece iyi kalpli ve cömert oldu-ğun için. Herkese yardım etmek istiyorsun,»dedi Blythe, kardeşine endişe dolu gözlerle ba-ıkarak belki de bilinçaltından Adam Jonson'a yardım etmek istiyorsun. Onu insanların arasına sokarak tekrar yaşama dönmesini sağlama-ya çalışıyorsun. Daima sokakta bulduğun sakat köpek yavrularını da eve getirmez miydin?"

"Ondandır değil mi?» dedi genç kadın rahat-layıp derin bir nefes alarak. ..Hem 'bu Adam için de iyi olur. Hiç değilse ne kadar zavallı olduğunu düşünmekten 'başka yapacak bir' iş bulmuş olur kendine. Hemen gidip ona telefon edeceğim."

«I'şte benim kardeşim,» dedi Blythe alayla.«Ne bir erkekten ne de canavardan korkar. Unutma telefonda seni ısıramaz. Sadece hırla-yabilir. Eğer öyle yaparsa telefonu kapat ve kızgınlığının geçtiğine inandığın zaman tekrar dene.»

Lenore akşamüzerine kadar Adam'ı bulmayı başaramadı. En sonunda altı kere çaldıktan son-ra telefon açıldı. .

"Alo Kimsiniz?» dedi Adam. Genç adamın sesini duymak Lenore'u bir anda heyecanlandırmıştı.

«Adam?» dedi genç kadın neşeli görünmeye çalışarak. «!Ben Lenore.»

"Kim?» dedi Adam sert bir sesle.

Aman Tanrım, unutmuştu bile! Lenore kim olduğunu ve bir geceyi birlikte geçirmiş olduk-larını hatırlatmaktansa telefonu kapatmak is-tedi. Ama yapamadı.

«Lenore Parini,» dedi 'genç kadın kendini 'ko-nuşmaya zorlayarak. «Hatırladın mı? Geçen hafta fırtınaya yakalandıktan sonra senin evin-de kalmak zorunda; kalmıştım.»

Telefonda uzun süre sessizlik oldu. Lenore, Adam'ın hala telefonda olup olmadığını merak etmeye başlamıştı ki genç adam konuşmaya başladı.

«Hatırladım. Ertesi sabah uyandığımda sen gitmiştin. Evet şimdi hatırladım,» dedi Adam. Sonra bir süre daha sessizlik oldu. «Ne istiyor-sun? Neden aradın?» dedi sert bir sesle.

«Sana... bir şey teklif etmek istiyorum" diye kekeleydi Lenore. Genç kadın konuşurken boğa-zının kupkuru olduğunu hissediyordu.

«Teklif mi?" dedi Adam kaba bir sesle. «Se-nin hakkında mı? Ne istiyorsun, para mı?»

«Oh, hayır, hayır! Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin!» dedi genç kadın çığlıncasına. «Sen tanıdığım en şüpheli erkeksin... Keşke hiç ara-mamış olsaydım..." .

«Öyleyse neden kapatmıyorsun,» diyerek sö-zünü kesti Adam. «Ben kapatacağım.»

Telefondan 'bir çığırtdı duydu Ve ardından derin bir sessizlik oldu. Lenore uzun bir süre öylece durup telefona bakakaldı. Sonra Adam Jonson'a bildiği en ağır sözleri söyleyerek mutfağa Blythe'in yanına gitti.

«Telefonu yüzüme kapattı!» diye haykırdı genç 'kadın. «Ondan para isteyeceğimi sandı. Ah, hayatta tanıdığım en sinir adam!»

«Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sor-du Blythe sakın bir sesle. «Vaz mı geçeceksin?»

«Hayır... Asla!» diye mırıldandı Lenore sıkılı dişlerinin arasından. «Jonson villaşına gitmem için arabayı verir misin? Onunla yüz yüze 'konuşmak istiyorum.»

"Çok iyi. Tabii arabayı alabilirsin. Ama lüt-fen gece kalıp kalmayacağını bana haber ver, olur mu?» dedi Blythe. Ablasının bu sözü üze-rine Lenore bir an durdu sonra hızla döndü.

«Ne demek istiyorsun?» dedi genç kadın. «Ne ima etmeye çalışıyorsun?»

«Hiçbir şey,» dedi Blythe umursamaz bir ses-le. Ama pırıldayan koyu renk gözleri çok şey söylüyordu. «Bir gecemi daha seni merak ede-rek geçirmek istemiyorum, hepsi o. Arabayı kullanırken dikkatli ol, olur mu?»

Kar fırtınasından sonra beliren mayıs güne-şi, Bay Caddesi'ndeki evlerin bahçelerinde bü-yük değişiklik yaratmıştı. Çimenler yeniden yeşermiş, bahar çiçekleri açmış, ağaçlar bir anda canlanmıştı.

Jonson villasının önündeki yol çam ağaçla-rıyla çevriliydi. Ağaçların üzerinden yansıyan güneş ve bulutsuz, masmavi gökyüzü villaya esrarengiz bir güzellik katmıştı. Şu anda Le-nore'un sığındığı evden çok farklıydı.

Genç kadın merdivenleri çıkıp kapının zili-ni çaldı. Evin içinden 'köpek havlaması duyuluyordu. Bir süre sonra 'köpek havlaması kesil-mesine rağmen kapı açılmayınca Lenore kapı-yı tekrar çaldı. Köpek yeniden havlamaya baş-ladı, ama kapı açılmadı.

«Beni kandıramazsın Adam Jonson,» diye mırıldandı Lenore kendi kendine. «İçeride oldu-ğunu

biliyorum.»

Ön kapı kilitli değildi. Genç kadın Caesar'ın hırslayarak üzerine atlamasından korktuğu için ürkekçe açtı kapıyı. Ama köpek holde değildi.

Lenore bu duruma çok şaşırarak yavaşça içeriye süzüldü.

«Adam?" diye seslendi Lenore. «Adam? Benim... Lenore!"

Evin arkasından tekrar havlama sesi duyuldu ama Caesar ortaya çıkmadı. Genç kadın Adam'ın köpeği mutfaka kilitlemiş olabileceğini düşündü. Genç adam şüphesiz Lenore'un geldiğini ve içeriye girdiğini duymuştu ve hiç bir şey yapmıyordu.

Lenore tüm seslenmelerine rağmen cevap alamayınca büyük salona doğru yürüdü. Güneş villanın batı tarafına bakan pencerelerinde parlıyordu. Meşe parkeler ve köşede duran kuyruklu piyano pırıl pırlıdı. Yeşil, kadife perdeler hafifçe kıvrılmıştı. Lenore bir kez daha burasının ne kadar güzel ve seçkin bir havası olduğunu fark edip konser için en uygun yer olacağını düşündü.

Adam odada değildi. Etrafta genç adamın gün boyu orada olup olmadığını gösterecek bir iz de yoktu. Her yer derli topluydu,

"Merhaba. Evde kimse yok mu?" diye tekrar seslendi Lenore, koridora geri döndüğünde. Köpek yeniden havlamaya başladı.

Adam'ın, yatak odası olarak kullandığı odanın kapısı kapalıydı. Acaba orada olabilir miydi? Lenore kapıya yürüyüp yavaşça vurduktan sonra açtı. Ve içeriye baktı. Yatak yapıldı. Toz alınmıştı. Ama Adam yoktu.

Genç kadın dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Ve ne yapacağına karar vermeye çalışarak öylece durdu. Sonra mutfaka doğru yürüyüp kapıyı vurdu. Caesar heyecanla havlayıp patisini kapıya vurdu. Lenore kapıyı tekrar vurdu.

"Adam Jonson, içerde misin?" diye seslendi. Köpek mutfaktan çıkmadığı için çıldırmış bir halde yeniden havladı. Lenore, Caesar'ın üzerine atlamasından korktuğu için kapıyı açmaya cesaret edemedi. Koridorda yürürken oda çok sinirlenmişti. Sonunda havlamalar kesildi, genç kadın arkasına dönüp baktı. O sırada Adam dağınık saçları, arkasına gözlerini sakladığı koyu renk - gözlüğüyle dışarıya çıktı. Dudakları sinirle kıvrılmıştı. .

«Tanrım diye gürlledi genç adam, «Sen hiç vazgeçmez misin? Buraya niçin geldin? Ne istiyorsun?"

«Se... Seni görmeye,» diye mırıldandı genç kadın. «Telefonda... Sormak istediğim şeyi... so-ra-bilmek, için buraya geldim. Telefonu yüzüme... Kapattığın için sormamıştım.»

Lenore gözlerini ondan ayıramıyordu. Bir müddet konuşmadan öylece durdular. Adam da ona bakıyor gibiydi. Birden genç adam yürüyüp mutfak kapısının arkasından kapattı. Caesar içeride yalnız kaldığı için havlamayı andıran bazı sesler çıkartsa da hemen sustu.

Mutfak kapısı kapandığı için koridora çok az; ışık sızıyordu. Adam Lenore'a doğru yürüyüp tam karşısında durdu ve elini uzatıp onun yanaklarına, boynuna ve saçlarına dokundu.

«Gerçekten buradasın, diye mırıldandı genç adam en sonunda. Adam'ın her dokunuşunda özlem vardı. Sanki Lenore'un bir daha gitmesinden ve geri dönmemesinden korkar gibiydi. «Evet, evet buradayım" diye fısıldadı genç kadın titrek bir sesle Lenore tüm vücudunun arzusuyla

titremeye başladığını ve kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. «Evet buradayım... 'buradayım.»

Konu Başlığı: Ynt: Çıkmaz Sokak / Flora Kidd
Gönderen: mydestiny üzerinde Mayıs 03, 2007, 02:55:58 ÖS

BEŞİNCİ BÖLÜM

Uzun zamandır birbirinden ayrı kalmış âşıklar gibi sarılıp öpüştüler. Duydukları arzuyu, dudakları, parmakları Ve dokunuşlarıyla özgürce ortaya koyuyorlardı. Sessiz evin karanlık ko-ridorunda yeri Ve zamanı unutarak birbirleri-ne sarılıp öylece durdular.

Bir süre sonra Adam genç kadını hafifçe ken-dinden uzaklaştırdı. Elleri, dolgun göğüslerinde dolaşmaya 'başlamıştı. Yavaşça Lenore'un ceke-tini çıkarttı Ve genç kadını tekrar kendine doğ-ru çekip okşamaya devam etti.

«Hayır, hayır,» diye fısıldadı Lenore, biraz daha onun kollarında durursa arzularına engel olamayacağını hissederek «Dur... Lütfen dur! Buraya sadece bunun için gelmedim. Sana bir şey Soracak...»

Genç kadın bundan sonra, söylemeyi planla-dığı sözleri söyleyemedi. Çünkü Adam'ın dudakları onunkileri örtmüştü. Genç adamın par-maklarının her dokunuşu Lenore'un mantığın-dan 'bir parçayı silip götürüyor gibiydi. Genç kadın artık, kendi kaderini kendi çizen bir ka-dın almak isteğini unutmuştu sanki. Adam'ın dudaklarının, ellerinin tüm hayatını idare etmesini istiyordu. Lenore genç adamın güçlü vü-cuduna 'sarıldı. Onun da tahrik olduğu 'belliydi.

«Şimdi burada olduğundan eminim,» diye fı-sıldadı Adam, genç kadının kulağına eğilip. "Geçen sabah kalkıp da seni yanımda göremeyince senin varlığından ve geceyi birlikte ge-çirdiğimizden şüphe etmeye başlamıştım. Rüya gördüğümü sandım. Bugün telefon ettiğinde tekrar rüya görmeye başladığımı düşündüm. Telefonu o yüzden kapattım» Genç adam hafif-çe kahkaha atıp Lenore'un kulak memesini öp-tü. «Ama işe yaradı, 'çünkü senin buraya gel-mene neden oldu. Şiirdeki Lenore gibi canlı, arzulu Ve tatlısın.'

Adam, genç kadının kolla-rını bırakmadan onu hafifçe kendinden uzak-laştırdı. Lenore, onun parmaklarının ne kadar güçlü olduğunu hissediyordu. «Neden ben uyan-madan önce gittin» diye sordu Adam sert bir sesle. «Neden gittin?»

"Smithlerin ikimizi aynı yatakta görmelerini istemedim,» diye mırıldandı Lenore genç ada-mın bu sertliğinden ürkererek «Hem... Hem ote-le mümkün olduğunca çabuk dönüp Blythe'ı görmem gerekiyordu. Seni uyandırmadan kal-kıp gitmem en akıllıca davranıştı. Bunu anlayamıyor musun, Adam?»

«Artık hiçbir şeyi pekiyi anlayamıyorum,» diye güreledi genç adam. «Akıllıca davranış mı? Kimin için? Herhalde benim için değil.» Adam tekrar onu kendine doğru çekti. "Ama artık buradasın ve bir daha, böyle gitmene izin ver-meyeceğim.»

«Ama ben istemezsem burada kalmamı. sağ-layamazsın", diye itiraz etti Lenore.

«Kalmak isteyeceksin... bundan eminim,» de-di Adam yavaşça saçlarını okşayıp genç kadı-nın yüzünü kendisinininkine doğru çevirerek. Du-dakları birbirine değdiği anda Lenore başını hız-la yana çevirdi.

"Lütfen... Lütfen biraz mantıklı ol,» diye fırlıdı. «Haydi, bir yere gidip konuşalım. Senden, bir iyilik istemeye geldim. Sana sormak istediğim şu... oturma odası kullanabilir miyiz?.

Genç kadının tahmin ettiği gibi oda konusunun açılması Adam'ın davranışlarını bir anda değiştirmişti. Genç adamın elleri yana doğru kaydı ve yavaşça geriye çekildi.

«Pekâlâ; oturma odasına gidip konuşalım," dedi Adam sakın bir sesle.

Genç 'kadın onun arkasından geniş pencere-li Ve kadife perdeli oturma odasına yürüdü. Lenore kanepeye oturdu. Bu arada. Adam kolunu şöminenin kenarına yaslamış sessizce duruyordu.

«Benden istediğın iyilik nedir?" diye sordu genç adam.

Lenore, onun dudaklarının alaycı kıvrımları-na bakınca Adam'ın şu anda pek ulaşılabilir bir durumda olmadığını düşündü. Genç kadın uzun süre ona bu soruyu nasıl soracağını, düşünmüş Ve değişik kelimeler seçmişti, ama şu anda cümleye başlayamıyordu bile.

Lenore gözlerini odanın içinde gezdirip, piyanoya, mobilyalara baktı. Sanki onlara bakarsa, söze başlamak için daha uygun kelimeler bulabileceğini hissediyordu. Birden piyanonun kenarına yaslanmış bir gitar gördü. Genç kadın çok şaşırmıştı. Gitarın açık sarı cilalı tahtası güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Nasıl olmuş da odaya ilk girdiğinde fark edememişti.

"Gitarı nereden buldun?» diye heyecanla haykırdı Lenore.

«Bangor'a gittiğinde Albert'tan almasını istemiştım,» diye cevap verdi Adam soğuk bir sesle, ama sonra birden sesi yumuşadı. "Son geldiğinde verdiğın öğüt beni çok etkilemiş olmalı,»' diye ekledi.

"Peki, çalışıyor musun?» diye sordu genç kadın.

«Deniyorum.»

«Çok sevindim,» diye fısıldadı Lenore. «'Buraya geldiğimde sana Northport'taki küçük orkestradan bahsetmiştim hatırladın mı?»

«Hayır,» diye cevap verdi Adam kaşlarını çatarak. «Sen de o grubun üyesi misin?»

"Evet, artık üyesiyim. Bir toplantısına gittim....

«Eğer onlara katılmamı isteyeceksen aklından çıkart,» diyerek sert bir tonda sözünü kes-ti genç adam. «Kendimi gerçek müzisyenler arasında komik duruma düşüremem.»

«Hayır, senden onlara, katılmamı istemeyeceğım,» diye cevap verdi Lenore, duygulu bir ses-le. «Onlar bir çalgıyı gerçekten iyi çalan kişiler-le çalışmak istiyorlar. Dama şimdiden orkestra-da dört kemancı ve bir piyanist var. Bir konser vermek istiyorlar. Ama bunun için uygun bir yer, bulamıyorlar...

Genç kadın bir an susup Adam'ın yüzüne baktı. Acaba kendisini dinliyor muydu? Yoksa sıkılmışıymıydı? Bunu anlamak çok zordu.

«Neyse,» diye devam etti Lenore. «Onlara bu salondan ve piyanodan bahsettim...

«Ne yaptın? Niçin? Diye, gürlledi Adam sert bir sesle

«çünkü... Çünkü konser vermek için ' buradan daha uygun bir yer düşünemedim ve Isaac... Isaac Goldstein... Kemancı... Benden bu salonu onlara ilk konserleri için verip veremeyeceğini, sormamı istedi.» Genç kadın tekrar sustu. Son-ra tereddütle konuşmaya devam etti. «Ben de sormak için geldim. Bu salonu onlara verebilir misin Adam, lütfen?" '

«Beni aramanın ve buraya gelmenin tek ne—deni buydu, öyle mi?» dedi genç adam.

«Evet,» diye fısıldadı Lenore.

Genç adam bir müddet yerinden kıpırdama—dan öylece durdu. Sonra şöminenin yanından uzaklaşıp piyanoya yürüdü. Hafif hafif tuşlara dokunarak durdu. Dudakları incecik bir Çizgi haline gelmişti.

«Sanırım bir gece burada kalıp benimle yat-tığın için sana borçlu olduğumu düşünüyorsun!» dedi bıçak, gibi kesin bir sesle.

"Ah, hayır hayır böyle bir şey aklımın ucun-dan bile geçmedi," dedi Lenore ayağa fırlayıp genç adamın yanına giderek. «Gerçekten böyle bir şey düşünmedim.» Sonra birden sinirlendi-ğini hissederek sesini yükseltti. «Böyle bir şe-yi nasıl düşünebildiğini anlayamıyorum. Ah, neden bu kadar şüphecin?»

«'Buna, kadınların, erkeklerin içinde yarattık-ı-ları, kendini koruma içgüdüğü diyelim,» dedi Adam tiksindircesine.

«Keşke gelmeseydim,» diye inledi Lenore, ça-resizce. «Keşke gelmeseydim! Böyle davranacağını tahmin etmeliydim, Genç kadın hızla ar-kasını dönüp kapıya yürüdü.

«Lenore... Nereye gidiyorsun?»

Lenore arkasını döndü. Adam da arkasından geliyordu. Genç kadın durup, onun yanına gelmesini bekledi.

«Narhport'a dönüyorum. Gruptakilere sana sorduğumu, ama kabul etmediğini söyleyeceğim,» dedi Lenore.

«Ama kabul etmediğimi söylemedim,» diye cevap verdi Adam soğuk bir sesle. «Henüz böyle bir şey söylemedim. İlk konserlerini' burada vermelerine izin verebilirim. Ama bu daha çok sana bağlı.»

«Ya? Nasıl yani?» Lenore çok şaşırmıştı. Genç kadın ne demek istediğini anlamak istercesine

Adam'a, Adam da koyu renk gözlüğünün ardından ona bakıyordu.

«Burada kaldığın gece verdiğin diğer öğüdü düşünüyordum,» dedi genç adam.

"Ne... ne öğüdüymüş bu?» diye fısıldadı genç kadın.

"Evlilikle ilgili olan. Sanırım senin bu öğüdüne uymam gerek. Evlenip çocuk sahibi olmak ve senin dediğin gibi, yaşama arzusu kazanmak... Hatırlardın mı?»

«Evet, hatırladım,» dedi Lenore bu sözlerin al-tından ne çıkacağını merak ederek

"Haklı olduğuna karar verdim. Eğer kâğıtlarımız hazırlanır hazırlanmaz 'benimle evlen-meyi kabul edersen ben de küçük grubunuzun burada konser vermesine izin veririm", dedi

Adam, kendinden emin bir sesle.

«Sen... Sen delisin!» diye haykırdı genç ka-dın. Biz... Biz evlenemeyiz!»

«Neden evlenemeyelim? Bütün yetişkinler gi-bi biz de özgürüz", diye itiraz etti Adam. "Bizi ne, ya da kim durdurabilir?»

«Ama. biz... biz birbirimize aşık değiliz. Ne ben sana aşığım ne de sen bana.» Lenore'un sesi cümlelerin sonuna doğru alçalmıştı.

"Öyleyse Tanrı aşkına aramızda olanlar ne-dir?» diye sordu genç adam, Lenore'un kolunu daha sıkı kavrayıp onu kendine doğru çeke-rek. "Neden ikimiz de karşılaşır karşılaşmaz o kadar etkilendik?"

"Bu... .aşk değil. Bu aşk değil!" diye haykırdı genç kadın, ellerini Adam'ın göğsüne yaslayıp itmeye çalışarak. "O bir anlık çekimdi ve asla bunun sonu olamaz. Böyle bir şey olamaz. Ev-lenmemiz yapacağımız en büyük hata olur.»

«Kim demiş?" diye ısrar etti Adam.

Lenore, Ann Landers'ın evlilik danışmanı sü-tunundaki yazılarını hatırladı ve bir an söylemeyi düşündü. Ama ağzından çıkacak sözler kendine bile çok komik geldi...

Konu Başlığı: Ynt: Çıkmaz Sokak / Flora Kidd

Gönderen: mydestiny üzerinde Mayıs 03, 2007, 07:19:26 ÖS

«Ben söylüyorum,» dedi genç kadın. «Senin-le evlenemem çünkü... Seni sevmiyorum.»

«Bana duygularından çok emin değilmişsin gibi geldi,» dedi Adam, tekrar sesini alçaltıp Parmaklarını gevşeterek.

Genç adam ellerini Lenore'un omuzlarına kaydırdı ve parmaklarını genç kadının teninde dolaştırmaya başladı. Le-nore, ona karşı koyabilmek için tüm gücüyle savaşıyordu. Ancak bir an kendine hakim ola-mayıp hafifçe inledi.

«Evlen benimle Lenore ve burada benimle kal,» diye fısıldadı genç adam. Lenore, onun ne-fesinin sıcaklığını içinde hissediyordu.«Evlen benimle Ve ondan sonra istediğin müzik grubu-nu konser vermesi için buraya getir. Evlen be-nimle, bu ev senin olsun ve istediğini yap. Ne kadar cömert olduğumu görüyor musun?»

«Ama sadece karşılığında bir şey istediğin zaman,» diye fısıldadı genç kadın. «Ah, bırak beni gideyim! Beni öperken doğru... Dürüst dü-şünemiyorum.» Adam'ın dudakları genç ka-dının yüzünde, dudaklarının kenarında dolaşıyordu; parmakları Lenore'un bluzunun önünü aç-mış hafif' hafif, göğüslerini okşamaya başlamıştı.

"Öyleyse düşünme,» diye mırıldandı Adam. «Yalnızca hisset. Ve !.hissettiğini yap Sana çılgınlık ya da gelip geçici bir heves olarak gö-rünse bile şu güzel anı yaşa.-

Adam'ın dudakları Lenore'unkileri örttü. Genç kadının tüm benliğinde yayılmaya başla-yan arzu dalgası mantığını gene sarmıştı. Evet güzeldi. Adam Haklıydı. Lenore onun dediğini yapmak ve böyle bir maceraya atılmak istiyor, ama içini saran korku ona engel oluyordu. Ev-lendiklerinde, Adam'ın içinde saklı duran teh-likeler ortaya çıkabilirdi. Lenore genç adamı hızla itip kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

«Hayır, hayır!» diye haykırdı. "Seninle evle–nemem. Sen normal değİlsin, seninle evlenemem. Seninle evlenmeye korkarım»

"Korkmak mı? Tanrı aşkına neden?» Adam'ın yüzü bir anda bembeyaz olmuştu.

"Çünkü... çünkü... bu senin içinde ...Lenore'un sesi alçaldı, cümlesinin sonunu getiremedi'.

"Ne?. diye- ısrar etti Adam. «İçimde olan ne–dir?»

Lenore ona bir gün iyileşir de gözleri açılır–sa, kendisiyle evlendiğine pişman olabileceğini Ve kalbini kırabileceğini söyleyemezdi. Gözleri açıldığında Adam şüphesiz eski özgürlüğüne kavuşmak isteyecekti.

«Hiçbir Şey, hiçbir şey!» diye haykırdı genç kadın. Lenore kendini kontrol edebilmek için derin bir nefes aldı. "Cevabım hayır" Adam. Orkestraya konser salonu bulmak için bile olsa seninle evlenmeyeceğim... "Sonra daha sakın bir sesle, "Ben gidiyorum. Sanırım... Sen de artık kalmamı istemiyorsundur. Hoşça kal,» diye ek–ledi.

Lenore arkasını dönüp odanın kapısına doğ–ru yürüdü. Adam ne seslendi ne de arkasından geldi. Genç kadın kapıyı açıp ılık mayıs güne–şine çıktı. Merdivenleri inip arabasına yürüdü. Kapısını açıp koltuğa oturdu. Lenore sanki bir robotmuşçasına hareket ediyordu. Duyguları bir anda ölmüştü sanki. Robottan tek farkı, eli–nin hızla titremesiydi. Ve robotlar ağlamazdı. Genç kadın 'bilinçsizce arabayı sürdü.

Lenore daha önce hiç böyle bir şey hissetme–mişti. Herzel'dan ayrıldığında bile... Genç ka–dın geri dönüp Adam'a, "Normal değİlsin" demekle ne kastettiğini anlatmak istiyordu. Onun kollarının arasında olmak, öpmek ve geceyi onunla geçirmek istiyordu. Ama içinden bir ses, Adam'ı, kırdığı için İçinde duyduğu acı geçene Ve birbirlerini unutana kadar bir yerlere sak–lanmasını fısıldıyordu.

Lenore geri dönmemesi gerektiğini düşünerek yol boyunca kendi kendisiyle savaştı. İçinde ki, genç adamı görme arzusunu yenip mantığını dinlemeliydi. Zaten şimdiye kadar öyle yapmış olsa bunların 'hiçbiri başına gelmeyecekti Ne Adam ona evlenme teklif edecek, ne de Lenore reddetmek zorunda kalacaktı.

Tanrım, Lenore keşke, Adam'ın, normal olmadığını, bu yüzden de onunla evlenemeyeceğini söylediği andaki yüz ifadesini unutabilseydi.

Genç kadın aslında eğer gözleri görüyor olsa onun kendisine evlenme teklif etmeyeceğini Söy–lemek istemişti. Lenore'un tek istediği, Adam'ın sonradan pişman olacağı bir hata yapmasına engel almaktı. Oh, genç kadının tek umudu

Adam'ın, bir gün, ne demek istediğini anlaması ve bu söylediklerinden dolayı onu affetmesiydi.

«Tanrı aşkına neyin var senin böyle? Diye haykırdı Blythe, otelin mutfak kapısından içeriye giren kardeşini görür görmez. «Sanki dün–ya başına yıkılmış gibi görünüyorsun! Kafesi–ne girdiğin aslan mı bir şey yaptı yoksa? So–nunda seni ısırdı mı?»

«Onu görmeye hiç gitmemeliydim,» diye mınıldandı Lenore. «Oh Blythe, bütün işleri karıştırdım, diye inledi genç kadın ve birden gözyaşlarına hâkim alamayarak ağlamaya başla–dı.

«

Sanırım teklifini reddetti,» dedi Blythe sakın bir sesle. «Sana karşı çok mu kaba davrandı?»

«Evet... ve hayır,» diye cevap verdi Lenore burnunu çekerek. «Bana... Bana evlenme teklif etti.»

«Ne?» diye haykırdı ablası, karıştırmakta ol-duğu çorbayı bırakıp Lenore'a bakarak. «Şaka ediyorsun!»

«Hayır, etmiyorum.» Genç kadın yanaklarından aşağıya süzülen yaşlan sildi. «Eğer onunla evlenmeyi kabul etmezsem, orkestranın onun evinde konser vermesine izin vermeyeceğini söyledi.»

«Çıldırılmış!»

«Evet. Yarı çıldırılmış, 'Çünkü göremiyor ve is-tediği işi yapamıyor. Bu yüzden ona 'hayır' dedim,» dedi Lenore.

«Yani teklifini red mi ettin?» diye sordu Blythe.

«Tabii reddettim. Hiç tanımadığım ve ne istediğini bilmeyen bir erkekle evlenmemi beklemezsin, değil mi?»

«Sanırım bekleyemem, diye onayladı Blythe. «Ama ondan hoşlanmadığına göre neden bu ka-dar üzgün olduğunu anlayamıyorum.»

«Ondan hoşlanmadığımı söylemedim,» diye itiraz etti Lenore. Genç kadının gözleri ateş gi-bi parlıyordu. «Asla!»

«!Belki söylemedin, ama davranışların ondan hoşlanmadığını gösteriyor,» dedi Blythe.

«Adam haşlanacağı ya da hoşlanmayacağı bir erkek değil. İnsan ana ya âşık olur ya da nefret eder,» dedi genç kadın, alaycı bir tonda.

«Sahi mi?» dedi Blythe, tek kaşını havaya kaldırarak. «Sanırım sen ondan nefret ediyorsun.»

«Ah, bilmiyorum, bilmiyorum!» diye haykırdı Lenore. «Artık onun hakkında konuşmak iste-miyorum.,»

«Pekâlâ,» dedi Blythe; omuzlarını silkerek. «Ama onu konser için evini açmak konusunda ikna edememen gerçekten çok yazık. Isaac'e ne zaman söyleyeceksin?»

«Yarın,» dedi Lenore, umursamaz bir sesle. Genç kadın bütün gece rüyasında Adam'ı ve evlenme teklifini reddedişini gördü. Sabah uyandığında hiç yatmamış kadar yorgundu. Üstelik kendini suçlu hissediyordu.

«Onu reddetmemiş olmayı istiyorsun, değil mi?» dedi Blythe, mutfaki masada kahvaltı ederlerken.

Dışarıda güneş pırıl pırıl parlıyor, kuşlar ötüyordu. Ağaçlar yeşermeye başlamıştı. Yemye-şil çimenlerin arasında açılmış olan papatyalar etrafa neşeli bir hava veriyordu.

«Onu reddetmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu,» dedi " Lenore içini çekerek tek is-tediğim... Onun... Oh, kahretsin!» Genç kadın başını ellerinin arasına alıp önünde durmakta olan tabağa baktı. «Tek istediğim... Keşke, bana hiç evlenme teklif etmemiş olsaydı ben de reddetmek zorunda kalmasaydım. Onu yarı kör olduğu için reddettiğimi sanıyor.»

«Hımm, ne demek istediğini anlıyorum,» dedi Blythe. «Bir insanın duygularını ve özellikle de erkeklik gururunu kırdığını bilmek hiç de hoş bir duygu değil. Şüphesiz bu sabah yatak-tan kalktığında senden deli gibi nefret ediyor-dur.»

«Sanırım,» dedi Lenore üzüntülü bir sesle. Genç kadın başını kaldırıp Blythe'ın oval yüzüne, pürüzsüz tenine, koyu renk gözlerine baktı. Lenore'un tanı aksine ablası daima kendi-ne hâkimdi hiç kôntrolünü kaybetmezdi Blythe hiç kimseye deli gibi aşık olmamıştı.

«Blythe, sen hiç, bir erkek için çıldırdın mı?»

«Çıldırmak mı? Dedi Blythe, kardeşine şaş-kınlıkla bakarak. Sonra hafifçe gülümsedi. «Ne demek istiyorsun?»

«Yani bir erkeği çılgın gibi arzuladın mı?.. Fiziksel olarak.» Lenore bir an yanaklarının kıp-kırmızı olduğunu hissetti. Blythe ablası olma-sına rağmen, onunla şimdiye kadar cinsel ko-nular üzerinde hiç konuşmamışlardı. İkisi de bu konunun özel olduğunu düşünmüştü.

«Evet, gençken bir ya da iki kez olmuştu,» dedi Blythe, gülümsemeye devam ederek. Bir-den başını kaldırdı, gözleri iyice koyulaşmıştı. "Sen Adam Jonson'a karşı öyle mi hissediyor-sun?» diye sordu sert bir sesle.

«Evet... En azından öyle olduğunu sanıyorum. Onu, âşık olabilecek kadar uzun süredir tanımadığıma, göre hissettiklerim fiziksel arzudan başka bir şey olamaz. Onun... Onun için de du-rum aynı,» diye mırıldandı genç kadın.

«Aman Tanrım!» diye fısıldadı Blythe. «Ama sen... Sen kesinlikle...»

«Onunla sevişip sevişmediğimi mi soruyor-sun?» diyerek ablasının cümlesini tamamladı Lenore. «Evet.» Gerçeği açıklamak genç kadını biraz olsun rahatlatmıştı.. «Fırtına gecesi... Ve dün... Biz ellerimizi birbirimizden güçlükle ayı-rabiliyoruz...»

"Oh hayır!» diye inledi Blythe. "Lenore, sen-den böyle yararlanmasına nasıl izin verirsin?»

«Ama benim de sana anlatmaya çalıştığım bu. Adam benden yararlanmadı, çünkü ben de istedim. Oh, ikimiz de arzularımıza karşı koy-maya çalıştık... Ama işe yaramadı. Duyduğu-muz arzu ikimizden de güçlüydü,» dedi genç ka-dın.

«Öyleyse neden evlenme teklifini kabul etme-din?» dedi Blythe, kardeşine onu anlamıyormuşçasına bakarak.

"Neden bir tane, anlamıyor musun? Fiziksel arzuya dayalı bir evliliğin sonu olamaz,» dedi Lenore.

«Bu da Ann Landers'ın yazılarından bir par-ça olmalı,» dedi Blythe alayla. «Ama onun da sana karşı duyduğu tek şey arzuysa neden ev-lenme teklif etsin?"

«Çünkü... Çünkü konuşma sırasında evlenme-sinin hayatına bir anlam kazandıracağını ona ben söyledim. Doktorun söylediklerinden sonra hayatına yeni bir amaç kazandırmasının iyi olacağını düşünmüştüm. Uzun süredir gördüğü tek kadın ben olduğum için bana evlenme tek-lif etti,» dedi Lenore, üzüntü ve pişmanlık dolu bir sesle.

«Ve onu etkilediğin için,» diye ekledi Blythe kendinden emin bk sesle. «Evlilik danışmanları ne derse desin fiziksel çekim evlilik için iyi bir nedendir. Büyük âşıklar Ve iyi evliliklerin pek çoğu böyle başlar. Düşünsene aynı odada bir sürü insan varken iki kişi sadece birbirini etki-liyor.»

Blythe bir an sustuktan sonra konuşma→ya devam etti. «En' azından Josh'la benim için böyle oldu,» dedi.

Lenore şaşkınlıkla başını öne eğmiş olan ab→lasına baktı.

«Nerede... Nerede tanıştınız?» dedi genç ka→dın, Adam ve kendisi hakkındaki konuşmanın değişmesine sevinerek.

«Geçen bahar ki açık artırmada» dedi Blythe.

«Açık artırma mı?» diye haykırdı Lenore; yıllar önce babasıyla birlikte gittiği açık artırma→ları hatırlayarak. Her yıl yöre halkı tavan arasını, garajını temizler ve eşyaları bahçede top→ladıktan sonra arkadaşlarını çağırıp bunları sa→tardı. Bu açık artırmalarda zaman zaman değerli antikalar birkaç dolara satın almak müm→kün olurdu.

"Evet. Simmondsların evindeydi. Nehrin kar→ısısındaki ev. Orayı hatırlıyorsun, değil mi? Es→kiden Matsha Simmonds otururdu orada. Mm. Simmonds'ın ölümünden sonra varisleri evi sa→tışa çıkarttılar, bu arada evdeki eşyaları da sa→tıldı. Son yılların en büyük açık artırmasıydı, dedi Blythe, masanın çevresindeki sandalyeleri işaret ederek. «Bunları oradan almıştım. Josh da bitirmek üzere olduğu teknesi için meşe ke→restesi Almaya gelmişti.»

«Birbirinizi artırmada gördünüz Ve bir anda fiziksel çekimle birbirinize yaklaştınız, öy→le mi?" dedi Lenore.

«Evet. Tabii bunun, sizin aranızda geçenler kadar çılğınca olduğunu sanmıyorum. Ne Josh ne de ben sizler kadar enerjik sayılmayız. Çok yavaş gelişti. Ve hala da gelişmeye devam edi→yor,» dedi Blythe. Genç kadının yüzünde üzgün bir ifade belirmişti. «Josh evli.»

«Ah Blythe!» diye fısıldadı Lenore.

«Üç sene kadar önce karısından ayrılmış. Bu→raya gelip... Tersaneyi aldığı anda olmuş. Karısı küçük yerlerde yaşamayı sevmeyi için buraya gelmemiş. Sanırım Josh'ın Boston'da ki işini bırakıp tekne yapmaya başlaması kansının pek hoşuna gitmemiş."

«Öyleyse neden boşanmıyorlar?" diye sordu Lenore.

«Karısı boşanmayı... Kabul etmiyor.Hala Josh'ın bumdaki işinde başarısız olacağını ve Boston'a geri döneceğini umuyor. Ah, bu çok sıkıcı bir durum Lenore,» diye mırıldandı Blythe «Bunu başka bir kadın için söylemeyi hiç iste→mem, ama o tam bir cadı. Josh'a yardımı ola→cak hiçbir şey yapmak istemiyor. Ona karşı ne karısı olarak görevlerini yerine getiriyor, ne de özgürlüğünü veriyor.»

«Çocukları var mı?» dedi genç kadın.

"Tanrıya şükür ki yök, dedi Blythe, kahve→sini bitirip ayağa kalkarak. «Artık işe başlamanın zamanı geldi. Bu, gece için son derece büyük 'bir doğum günü partisi hazırlıyorum. North→port'un en eskilerinden Tom Elder bugün dok→san beşine basıyor. Ailesi ve dostları onun için bir parti veriyorlar. Umarım bu gece bana yar→dımcı olursun. Bu akşam ne yapmayı düşünü→yorsun?» (

«Isaac Goldstein'e gidip Adam'ın evindeki konserle ilgili kötü haberi vereceğim,» dedi Le→nore içini çekerek.

«İstersen konser için otelin salonunu kullan→malarını teklif edebilirsin,» dedi ablası. «Pek

Küçük sayılmaz. Pencerelerin önüne piyano ko-nulabilir. Eğer kanepe ve koltukları dışarı çıkartırsak elli kişi alabilir. İstersen konserden önce küçük bir kokteyl de veririz. Şarap ve pey-nir ikram ederiz, bu arada konuklar da müzis-yenlerle tanışır. Ayrıca onlardan para da iste-mem. Çünkü otel için iyi bir reklâm olur bu... Özellikle yerel televizyon şirketinin 'buraya ekip göndermesini sağlayabilirsiniz.»,

«Blythe sen bir meleksin!» dedi Lenore, ab-ılasına sarılıp öperek. «Bu Isaac'ın hayal kırıklığının fazla büyük olmasını önler. Şimdi ken-dimi çok daha iyi hissediyorum. Çok teşekkür ederim_»

«itiraf daima iyidir,» dedi Blythe, kardeşinin Adam'la ilgili duyguları Ve ilişkileriyle ilgili sözlerini ima ederek, «Neyse sen bana aldırma. Benimki Sadece kıskançlık..Sen ve Adam hiç değilse ne istediğinizi anlayabilmiş Ve uygula-mışsınız, Bu ikiniz için de güzel bir anı olabi-ılır. Isaac'ın evine gitmek için arabayı istiyor musun?»

"Hayır. Sanırım dizim, oraya kadar yürüye-bilecek kadar iyileşti,» dedi Lenore. «Zaten pek uzak değil.»

Isaac'ın evinin önündeki küçük bahçe beyaz çitlerle çevrilmişti. Siyah ön kapının üzerinde kartala benzeyen bir tokmak vardı. Lenore kapıyı iki kez çaldı ve Rose Goldstedn, hemen açtı. -Ufak tefek, beyaz saçlı kadın, pantolon ve bol bir kazak giymişti.

"Isaac de sana telefon etmeyi düşünüyordu,» ,dedi Rose, Lenore'un içeriye girmesi için kenara çekilirken. «Isaac,» diye seslendi sonra., «Le-nore geldi

Isaac oturma odasından dışarıya koşarcasına çıktı. Yaşlı adamın yüzü gülüyordu. Lenore'a doğru yürürken kollarını iki yana açmıştı.

"Başardın. Başa.dın!» diye haykırdı, genç ka-dının ellerini tutarak.

«Ne yaptım?» dedi Lenore yaşlı adamın bu denli neşeli olmasına şaşırarak.

"Vahşi aslanı dize getirdin! Adam Jonson'ı konser için evini bize açmaya ikna ettin!» dedi yaşlı adam.

"Sahi mi? diye mırıldandı genç kadın, alçak esle.

"Tabi. Buraya bana bunu söylemek için gelmemiş miydin?»

Biraz sakinleş ve Lenore'u oturma odasına götür Isaac. Ben de kahveyi ateşe koyayım. Kahve içersen değil md Lenore?» dedi Rose.

"Evet, evet,» dedi genç kadın, Isaac kendisini oturma odasına doğru sürüklerken yaşlı adam Lenore'u koltuklardan birine oturtuktan sonra kendisi de karşısına geçti.

"Bu sabah Adam bana telefon etti, dedi Isaac. Saat yedi sularıydı. Rose ve 'ben henüz yataktan kalkmamıştık. Bana dün ona konser, ko-nusunu açtığını, gece düşündüğünü Ve iki büyük odayla alt katı konser için kullanabileceği-mizi söyledi. Benim... Ve gruptan birinin bu akşamüzeri evine gidip odalara bakmamızı isti-yor. Ondan sonra yerel televizyon istasyonunu arayıp kameraman göndermelerini ve konseri programa çekmelerini sağlayacakmış.» Isaac bir an sustu Ve neşeyle ellerini çırttı. "Harika! Ger-çekten harika. Böyle bir şeyin olabileceğine ina-namıyordum. Çok teşekkür ederim.»

Lenore da olanlara inanamıyordu. "Bilmiyordum, dün evinden çıktığımda... ka-bul etmeyeceğini sanmıştım,» diye mırıldandı genç kadın. «Bu fikir ona çok ters gelmiş gibi görünüyordu.» .

"Ya?» dedi Isaac göz kırparak. «Belki seni biraz kızdırmak istemiştir, ne dersin? Belki de ilgilenmemiş gibi görünüp seni şaşırtmak iste-miştir. Bazı insanlar güçlerini göstermekten hoşlanırlar. Bizi saat dörtte bekliyor... Jack an-cak o saatte gelebiliyor. Ayrıca Willa'ya da, bizimle gelmesini söyledim. Jack piyanoya ba-kacak, Willa da akustikten iyi anlar.»

«Ben gelmeyeceğim", dedi Lenore, kararlı bir sesle.

«Tabii sen de gideceksin, dedi elinde kahve tepsisiyle içeriye giren Rose. «Sen grubun halk-la ilişkiler sorumlususun. Mr. Jonson'la anlaş-mayı sen sağladın.»

«

Gelmen konusunda ısrar ediyorum, dedi Isaac. Yaşlı adamın gözleri hala neşeyle parlı-yordu. «Rose'un da söyleyebileceği gibi ben çok utangacımdır. Eğer sen gelmezsen ben de git-mem ve elimize geçmiş olan büyük bir şansı kaybederiz. ..

O salonu konser için uygun bulmayabilirsiniz de, dedi Lenore, Rose'un elinden kahve fin-canını alırken.

«Bunu görmeden bilemem,» dedi Isaac. « Ve sen bizlerle gelmezsen göremeyeceğim.»

"Oh, pekâlâ, sizinle geleceğim, Ama Blythe'a yardım etmek için altıda evde' olmam gerek,» dedi Lenore. «Bu akşam Mr. Elder için bir parti veriyor.»

«Söz veriyorum o saatte otelde olacaksın,» di-ye cevap verdi Isaac. «Ayrıca sana bizlerle bir-likte çalıp çalamayacağını da sormak istiyorum. Jack ve ben bu konuda konuşup orkestrayı zen-ginleştirmenin iyi olacağına karar verdik. Mozart'ın, klarnet, piyano ve keman için sol majör Üçlüsünü çalmak istiyoruz. BraJhms'la birlikte iyi bir akşam müziği oluşturur.»

«Çok isterim,» dedi Lenore heyecanla. Genç kadın bir anda Adam'la arasında geçen tatsızlıkları ve Jonson Villasına gitmenin kendisini huzursuz edeceğini unutmuştu.

«Ama neden? Neden !böyle bir şey yapsın?» dedi genç kadın, eve döner dônmez olanları Blythe'a anlattıktan sonra..Bunu yalnızca onunla evlenirsem kabul edeceğini söylemişti...

«Bana sorma,» dedi Blythe. «Akşamüzeri gördüğünde Adam'a. sor.»

«Adam'ın evine gitmek istemedim, ama Isaac çok ısrar etti. Ben. gitmezsem kendinin de gitmeyeceğini söyledi, dedi Lenore içini çekerek.

«Neden gitmek istemiyorsun?»

«Adam'ı tekrar görmek istemediğim için ta-bii Oh, Blythe ondan korkuyorum... Gerçekten korkuyorum,» diye fısıldadı genç kadın.

«Tekrar sana yaklaşıacağından ve bu kez kar-şı koyamayacağından mı korkuyorsun?» dedi Blythe.

«Evet kesinlikle, diye onayladı Lenore.

«Öyleyse onunla. Yarın saatten fazla yalnız kalmamaya çalış, Diye tavsiye etti ablası.

«Isaac'ın yanından ayrılma. Eminim seni ko-rumak onun da hoşuna gidecektir...

«Hiç de komik değil!.. Diye parladı Lenore.

«Evet, bence de değil. Ama böylesine derin hisler beslediğine göre evlenme teklifini neden geri çevirdiğini anlayamıyorum, dedi Blythe.

«Teklifini kabul etmedim, çünkü bana..., uy-gun görünmedi dedi genç kadın. «Ben... ben aşka dayalı bir evlilik istiyorum."

«Hepimiz 'bunu istemiyor muyuz?. Dedi Blythe içini çekerek. «Ama bu kaç kişiye nasip olur?.

Lenore, Isaac'ın arabasından inerken havada yeni açmaya başlamış olan çiçeklerin kokusu vardı. Albert Smith bahçenin bir kenarında çim 'biçme aletiyle çimleri biçiyordu. Gökyüzü pı-rıl pırıldı.

«Çok güzel, çok güzel!.. diye haykırdı Isaac neşeyle ellerini çırparak. Evin çok şirin bir görünümü vardı. Güneş ışıkları geniş pencerelerde yansıyor Ve değişik renkler yaratıyordu. Ön kapı açıktı. Lenore içe-riye girip koridor boyunca ilerledi. Oturma oda-sından konuşma sesleri geliyordu. Genç kadın kapının önünde kısa 'bir süre durakladıktan sonra içeriye girdi. Adam piyanonun başında duruyordu. Yanında. bir kadınla bir de erkek vardı. Bol, kahverengili bir pantolon ve yünlü ce-keket giyip boynuna renkli bir fular bağlamış olan kadın ince yüzlü ve dalgalı kumral Saçlıydı. Kadın Lenore'un içeriye girdiğini fark edince Adam'a bir şeyler söyledi. Ve genç adam çabucak dönüp onlara doğru baktı.

«Adam,.. Dedi Lenore, huzursuzca ona doğru bir adım atarak. Genç adam ince kazağı ve dar pantolonuyla Lenore'un düşündüğünden çok daha iri ve güçlü görünüyordu. Koyu renk göz-lüğü ve yanık teni yüzüne esrarengiz bir hava vermişti. «Isaac Goldstein, Jack Kenata ve Willa Caplan geldiler,» dedi genç kadın, elinden geldiğince sakın bir sesle. «İçeri girip odaya. Bakabilirler mi?.

Adam, Lenore'un sesini duyar duymaz dikleş-miş ve cevap vermeyecekmiş gibi kaşlarını çat-mıştı.

« Tabii. içeri gelebilirler.. Buraya. Gelmelerinin nedeni odaya bakmak değil mi? dedi genç adam soğuk bir sesle.

Ancak Isaac'le. Tanışır tanışmaz Adam'ın ta-vırları bir anda değişti. Yaşlı adamla konuşup Jack'le, Willa'nın elini sıkarken hiç de soğuk davranmıyordu.

Kadının adı Valerie Baker'dı ve yerel tele-vizyonun program yapımcısıydı. Genç adamın adıysa; Jim Lorway'di ve kameraman olarak çalışıyordu.

«Lütfen etrafı rahatça. dolaşıp Val ve Jim'le ne yapmak istediğiniz konusunda anlaşın,.. diye ekledi Adam. «Eğer bana sormak istediğiniz bir şey olursa ben dışarıda terasta olacağım...

Genç adam son derece kibar ve otoriterdi. Le-nore onun dışarıya çıkışını izlerken genç adamın kendi tanıdığı Adam'dan son derece farklı olduğunu düşündü. Lenore'a hiç aldırmamıştı, sanki orada yokmuş gibi davranıyordu.

Genç kadın Isaac'in iki televizyoncuyla ko-nuşmalarını güçlükle izleyebildi. Lenore'un, Adam'ın peşinden gitme arzusu öylesine güç-lüydü ki genç kadın tüm salondakilerin dönüp kendisine bakmasına aldırmadan yürüyüp dı-şarıya çıktı.

Adam balkonun en sonunda durmuştu. Yeşil vadiyi, tepeleri, mavi denizi seyrediyormuş gi-biydi. Lenore'un ayakakabılarının topukları ses çıkarttığı için Adam 'm, onun yaklaştığını duy-muş olması gerekiyordu. Ancak dönüp bakmamıştı.

"Adam,' dedi Lenore, genç adamın yanına vardığında. ,

"Neden geldin. dedi Adam sinirle. Konuşur-ken bembeyaz dişleri daha da belirginleşiyordu.

"Isaac buraya gelip onu seninle tanıştırmam konusunda çok ısrar etti, diye cevap verdi Lenore nefes nefese, Adam'ın yanına gelir gelmez genç kadının kalp atışları bir anda hızlanmıştı. Lanore kolunu onun boynuna dolamak ba-şını göğsüne yaslamak, genç adamın parmaklarını, dudaklarını hissetmek istiyordu. "Kon-serin 'burada verilmesini neden kabul ettin Adam?» diye sordu, gözlerini ondan kaçırıp manzaraya bakarak. Böylesi daha emindi, çok daha emin. "Umarım... şey yani umarım bu davranışımдан dolayı fikrimi değiştirip seninle evlenmeyi kabul etmemi beklemiyorsundur...

«Senden hiçbir şey beklemiyorum,» dedi genç adam, aynı sert tonda. «Senden hiçbir şey bek-lemiyorum. Çünkü sen o tipik dengesiz kadın-lardan birisin. Bir an etinde olan her şeyi ver-mek istiyorsun, sonra hepsini birden geri alıyorsun. Sen sahtekârın tekisin...

«Hayır değilim, diye parladı Lenore. «.Bunu nasıl söylersin? Beni bu kadar az tanıırken, nasıl böyle acımasızca yargılayabilirsin?.

«Seni yeteri kadar tanıyorum!.. dedi genç adam, kelimelerin üzerine basa basa. «Daha faz-la tanımak..da istemiyorum,» Adam kendine hakim olmak istercesine derin bir nefes aldı.

«Goldstein'a karşı müzisyen Ve insan olarak büyük saygı duyduğum için evimi kullanmasına izin verdim. Ayrıca buradaki bir sanat etkinliğinin, Northport halkı için iyi olacağını düşündüm.. Onların burada konser vermelerine İzin vermemle senin hiçbir i1gin yok."

Derin bir Sessizlik oldu. Yalnızca çim biçme makinesinin sesi Ve kuşların cıvıltısı duyulu-yordu. Bu arada Jack Kenata da piyanoda Cho-pin'in bir Ndkmro'ünün çalmaya başlamıştı.

Bu romantik müziği duyunca Lenore bir an kal-binin sıkıştığını hissetti.

«Özür dilerim Adam, diye yumuşak bir ses-le söze başladı Lenore. «Ben.....

"Evlenme teklifimi geri çevirdiğin için mi özür diliyorsun?» dedi Adam, dönüp başışlamaz bir ifadeyle bakarak. "Dileme. Reddetmekte haklıydın. Teklif ettiğim zaman normal bir du-rumda değildim. Ak1ım başımda değildi, bunu unutmanı istiyorum. Asla böyle bir teklifin ya-pılmadığını düşün, Oldu mu?.

Lenore bir an gözyaşlarının göz pınarlarında toplandığını hissetti. Genç kadın şu anda Adam'ın da gözünde gözlük olmamasını Ve gerçek duy-gularını görebilmeyi çok istiyordu. Kesinlikle bu Sözleri içinden gelerek i söylemiş olamazdı.Ağzından çıkan kelimeler kadar sert ve acımasız olamazdı genç adam..yoksa olabilir miy-di?

"Yapamam..." diye söze başladı Lenore, ama Adam bitirmesine izin vermedi.

«Ve bir daha buraya tek başına gelme, Ya-nında biri yokken kesinlikle buraya gelme; Ben-den uzak dur. Anladın mı?.

«Isaac ve arkadaşları odanın konser için uy-gun olduğuna karar verirlerse buraya tekrar gelmem gerekecek. Isaac konserde onlarla birlikte çalmamı teklif etti" diye itiraz etti Lenore. «Ve ben de onlarla çalmak istiyorum. Sen beni burada istemiyorsun diye" her şeyi bırakıp ka-çmam

«Eğer onlarla' gelirsen yalnız olmayacaksın demektir, değil, mi?. dedi Adam iğnelercesine.

«Sanırım olmam." Lenore artık manzarayı göremiyordu. Gözyaşları akmak üzereydi.

«Adam..." dedi genç kadın ona doğru dönerek. Ancak Adam,'ın dönüp kabaca. Söylenmesi üze-rine sözünü tamamlamadı.

«Benimle" tartışma!» diye gürledi genç adam. «Daha fazla konuşma. Her şey bitti. Olanları unut.»'

Adam yürüyüp genç kadının yanından geçti. Bu arada piyanonun sesi de kesilmişti. İçeriden konuşmalar geliyordu. Lenore'un Adam'la yal-nız başına geçirdiği' birkaç dakika sona ermiş-ti. Saman 'alevi gibi birdenbire tutuşan ateşleri sönmüştü. Genç kadın şu anda çimlerin üzerine kapaklanıp hıçkıra hıçkıra ağlamamak için 'kendini güç tutuyordu.

«Isaac bana, konserin verilmesi konusunda. Adam'ı ikna ettiğin için sana müteşekkir olduk-larını söyledi.

Bu bir kadın sesiydi. Ama son derece sertti. Valerie Baker'ın emir vermeye ve, emirlerin_ itaat edilmesine alışık olduğu belliydi. Lenore bir anda tüm kaslarının gerildiğini hissetti ve bir an öylece durup kadına doğru dönmedi. Önce 'hafifçe akmaya başlayan gözyaşlarından kur-ı tılmalıydı.

«Ben sadece' buluşmalarını sağladım", diye mırıldandı Lenore. «Her zaman böyle biri var-dır... Birbirini hiç tanımayan insanları tanıştı-rıp, dost olmaları için fırsat vermek gerek.»

«Adam'ı ne kadar zamandır tanıyorsun?» di-ye sordu Valerie. Kadın Lenore'un yanına iyice yaklaşmıştı. Genç kadın Valerie'nin kendin-den yaşlı olduğunu far etti. Otuz beş yaşlarında olmalıydı. Herhalde Adam'la aynı yaştaydı-lar. «Senden bana 'bahsettiğini hiç hatırlamı-yorum,» diye devam etti Valerie.« Ve ben Adam'ı çok uzun süredir tanırım."

«Ne kadar uzun süredir?» diye sordu Lenore.

Genç kadın içini yeni ve değişik bir duygunun kapladığını hissediyordu. Bu soğuk ve kendin_ den emin kadını kışkırtıyordu.

«Oh. on yıl kadar oldu. Televizyonda çalış-maya hemen hemen aynı Zamanda başladık dedi Valerie.

«Bunu bilmiyordum. Zaten biz tanışalı sanırım iki ya da üç hafta oldu. Kaza eseri tanıştık,» dedi Lenore. «Daha önce buraya onu zi-yarete gelmiş miydin? Demek istediğim onun burada olduğunu biliyor muydun?»

«Tabii 'biliyordum", dedi Valerie, hafif bir kahkaha atarak. Gülerken genç kadının gözle-rinde kediye andıran bir ifade 'belirliyordu. «Noelden birkaç gün öncesine kadar burada onunla birlikte oturuyordum.»

«Oh, öyleyse sen o kadın..." diye Söze başla-dı Lenore, ancak birden fazla özel konulara girmeye başladığını fark ederek sustu.

'O kadın, ne?» diye ısrar etti Valerie sert bir sesle. Gözlerindeki alaycı ifade kaybolmuş, yerini sinsi bir hava almıştı. «Adam sana be-nim hakkımda bir şey söyledi mi?»

«Hayır. Ablam... Northport Oteli'nin sahibi-dir... Bana burada kısa bir süre öncesine ka-dar oturan bir kadından söz etmişti. Seni ka-sabada görmüş. Sonra birden ortadan yok olduğunu söyledi» dedi genç adam. A1bert Smith'in kadın hakkında söylediği 'sözleri hatırlamıştı. 'Fahişe' demişti Albert onun için.

"Uzağa gitmedim,» dedi Valerie dudaklarını hafifçe büzerek. "Adam'ın kaza geçirdiğini ve kör

olduğunu öğrenir öğrenmez New York'taki işimi bırakıp onun yanına koştum,» diye' de-vam etti. Körlüğünün yarattığı bunalımdan kurtulması için elimden geleni yaptım, ama Ona yardım etmeme 'izin vermedi. Fazlasıyla gururludur. Valerie içini çekti, ince yüzünde hüzünlü bir ifade belirmişti. «Adam ve ben eskiden birbirimize çok yakındık,» diye itiraf etti. Çok yakın. Ne zaman New York'taki evine dönse... Birlikte olurduk, Bir gün ilişkimizin devamlı olacağını umuyordum. Buraya onunla birlikte Ol-mak için geldim, ama düşündüğüm gibi yürümedi: Valerie Omuzlarını silkti. Sonra yerel televizyonda iş buldum ve Adam'ın evinde çe-kim yapılacağını öğrenince onu bir kez daha görme fırsatını kaçırmayıp buraya geldim.» Genç kadın tekrar içini çekti. ..Belki... Belki tek-rar kendisine dönüp onunla birlikte almamı ister...

«Evet, belki,» dedi Lenore, Genç kadın bütün Sinirlerinin çelik gibi gerilmeye başladığını his-sediyordu. Acaba Adam'ın evlenme teklifini unutmasını söylemesinin nedeni Valerie'nin dö-nüşü müydü? Acaba Valerie hayatına geri döndüğü için mutlu muydu? Ve evine bir daha gel-memesini istemesinin nedeni bu muydu? «Her şey ayarlandı mı? Isaac ve Jack'le konserin fil-me çekilmesi konusunda anlaştınız mı?» diye Sordu Lenore kişisel duygularından sıyrılmaya çalışarak.

«Hayır. Henüz değil. Yarın Isaac'in evinde bir toplantı daha yapmaya karar verdik. Bu konserin yalnızca bir taneyle kalmaması gerek-tiğini düşünüyorum. Dört filmden oluşan bir dizi olmasını planladım. Filmlerin Adam'ın evinde yaz ayları içinde çekilip sonbahar ve kışın televizyonda gösterilmesini düşünüyorum. Ne dersin?» Valene bir anda neyi, nasıl ve ne za-man yapacağını bilen bir yapımcı havasına bürünmüştü.

«Harika.. Isaac'ın de hoşuna gitmiştir, dedi Lenore. Genç kadın bu evden Ve bir zamanlar Adam'ın metresi olan ve şimdi karısı almayı planlayan bu kadının yanından kaçmamak için kendini güç tutuyordu. Gidip Isaac'i bulmam gerek,» diye mırıldandı. ..İzinle... Genç kadın hızla Oturma odasına doğru yürüdü.

"Sanırım çalışmalar arasında" dedi Valeri genç kadının arkasından yürüyerek, «Seni sık sık göreceğim. Isaac'le çalışmalar sırasında de-neme filmi çekmek, konusunda anlaştık. Ayrıca konserin arasında göstermek üzere müziSyen-lerle röportaj yapmak istiyorum. O tür konuş-maları bilirsin... 'Çalmayı nerede öğrendiniz, meslek yaşıntınıza ne zaman başladınız,' gele-cek için planlarınız nedir,' gibi sorular soru-lur."

"Oh,. Ama ben sadece ilk konsere çıkacağım, dedi Lenore, oturma odasına girerken.

«Fark etmez. Gene de seninle röportaj yap-mak isterim,» diye cevap verdi Valerie. «Yazın neden burada kalmıyorsun?"

'Lenore odanın içinde çevresine göz attı. Adam her zaman oturduğu rahat koltuğunda oturuyordu. Isaac ve Jack onun tam karşısındaki ka-nepeye oturmuşlardı. Willa'da yanlarındaydı. Hep birlikte Isaac'in anlattıklarını dinliyorlar-dı, ancak Valerie ve Lenore içeriye girince yaş-ılı adam konuşmasını kesti.

"Çünkü ilk konserden sonra Northport'dan ayrılıyorum,» dedi Lenore, Adam'ın duyabilece-ği kadar yüksek sesle. «Sanırım, Venezuela'ya gideceğim oradaki bir orkestradan teklif almış-tım.» Genç kadın Isaac'a doğru baktı. Isaac lüt-fen artık gidebilir miyiz? Blythe'a altıda otel-de olup ona yardım edeceğime dair söz ver-miştim.

«Bizim de gitme zamanımız geldi Val,» dedi, kapının ağzında durmakta olan ,Jim «!Ben de seni arıyordum.»

"Sen bensiz git Jim» diye cevap verdi Valerie. Sonra Adam'ın omzuna dokunarak, «Adam ve ben eski arkadaşız, biraz daha kalıp onunla sohbet etmek istiyorum.»

Adam birden ayağa kalktı, genç kadının el-leri bir anda boşlukta kalmıştı.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim Isaac,» dedi genç adam, kemancının elini sıkarak «Sizlerle de tanıştığıma sevindim,» dedi sonra, Jack'le Willa'ya dönüp. Sonra da Lenore'a bakıp so-ğukça, «güle güle,» dedi, ama elini uzatmadı.

«Hoşça kal» dedi Lenore, çabucak kapıya doğru yürüyüp Adam'la Valerie'yi yalnız başlarına bırakarak...

...
[b][color]

Konu Başlığı: Ynt: Çıkmaz Sokak / Flora Kidd
Gönderen: mydestiny üzerinde Mayıs 05, 2007, 04:09:29 ÖS

ALTINCI BÖLÜM

«Sana mektup var! Dedi Blythe; şarkı söy-lercesine Lenore'un odasına girerek. Genç ka-dın pencerenin önündeki küçük, yazı masasının başında oturmuş, konserden önceki son çalış-ma için klarnetini temizliyordu. Konser karar verildiği gibi haziranın ilk günü, Adam Jon-son'ın evinde verilecekti.

"Oh, harika Umarım Venezuela'daki orkest-ra, beni kabul ettiğini haber veriyordur,» dedi Lenore.

«Değil. İsrail'den geliyor. Herzel Jtubin'den olmalı,» dedi ablası, mektubu masanın üzeri-ne bırakarak «Ona mektup yazmış mıydın?»

"Buraya gelmeden önce bir tane yazmıştım. Bana yazmak isterse nerede olduğumu bilmesi-ni istemişim,» dedi genç kadın, kendini savu-nurcasına bakarak. "Bütün olanlardan sonra bile Herzel Ve ben hala arkadaşız.»

«Oh eminim,» dedi Blythe alaycı bir sesle ve yatağın kenarına oturdu. «Açıp okumayacak mısın?»

«Sen buradayken mi?»

«Evet. Kudüs'te yaşamının nasıl olduğunu merak ediyorum,» diye cevap verdi Blythe piş-kince.

«Kudüs'te değil Tel-Aviv'de,» diye itiraz etti Lenore. «Postadan benim için başka mektup çıkmadığından emin misin?»

"Tabii eminim. Seni oraya kabul etmelerini çok istiyorsun, değil mi?" dedi ablası.

"Tabii istiyorum, Hayatımın sonuna kadar burada kalıp sana yük olamam,.. diye cevap ver-di genç kadın.

"Bana asla yük olmayacağını inanmanı isti-yorum," diye itiraz etti Blythe. ",Eğer kalırsan sana yapacağın bir iş bulurum. Rezervasyon-lara baksana sıkışık bir yaz olacak. Eğer sen gidersen birini tutmak zorunda kalacağım. Ne-den hiç değilse ağustosun sonuna kadar kalmı-yorsun? Hem artık yerel orkestranın bir üye-sisin ve başka bir yerde çalmana gerek yok. Se-ni tanıdığım kadıyla kişisel düşüncelerini söy-leyebileceğin bir orkestrada çalmak senin çok daha

fazla hoşuna gider...

"Haklısın. Burada çalmayı seviyorum. Ama ekmek paramı kazanmam gerek.. Dedi Lenore, kalın zarfa bakarak. "Şuna bak, Herzel mektup değil kitap yazmış galiba...

"Sana söylediğim gibi burada da çalışıp ek-mek parayı kazanabilirsin, diye itiraz etti Blythe. .

"yaz için dedim. Ama kışın işlerin yoğun ol-madığı zamanlarda da kalırsam senin için yük olurum. Bu masrafı karşılayamazsın, dedi Le-nore. ,

«Karşılatabilirim. Oteli kışın kapatmayacağı-ma göre birini tutmam gerek. Eee neden öz kar-deşim olmasın? dedi Blythe.

"Hayır,.. dedi genç kadın başını sallayarak. «Çok iyisin Blythe. Ama burada kalamam. Git-mem gerek... en kısa süre içinde. Mümkün olursa önümüzdeki hafta...

Lenore zarfı açtı. Blythe hala yatağın merin-de oturmuş kardeşinin yüzünü inceliyordu. Mektubu okudukça. Lenore kendi kendine gülümsüyor, kaşını kaldırıp okumaya devam ediyordu. Blythe sonunda dayanamayarak, "E, ne diyor? diye sordu.

"Hayatından memnunmuş. İklimini, çalıştığı orkestrayı ve 'kibutz'da yaşamayı seviyormuş, dedi Lenore, ikinci sayfayı çevirirken. Genç ka-dın tam sayfanın sonuna gelmişti ki, "Aman Tanrım!.. Diye haykırdı. Oraya gitmemi isti-yor.

"Orkestrada çalmak için mi?. diye sordu Blythe.

"Sanmıyorum. Yalnızca Musevi müzisyenleri işe alıyorlarmış, dedi Lenore, okumaya devam ederek. "Beni çok özlediğini ve ayrılmamış ol-mamızı çok istediğini söylüyor. Tekrar birlikte olmak istiyormuş benimle...

"Öyleyse,sana evlenme teklif etmiyor mu?. diye sordu Blythe.

"Hayır. Dinimi değiştirmedığım sürece benim-le evlenmez, dedi genç kadın.

"Peki. ne yapacaksın? Gidecek misin?.

«Hayır," dedi Lenore kâğıtları toparlayarak. "Oh Herzel... Herzel, çok geç kaldın,.. diye mı-rıldandı.

"Çok geç kaldın demekle ne kastediyorsun? diye sordu Blythe.

"Artık ona aşık değilim ve onunla yaşamak istemiyorum,» dedi Lenore.

"Öyle mi? dedi ablası, alaycı bir havayla kaşını kaldırarak. "Öyleyse neden geldiğinden da-ha iyi görünmüyorsun? Hatta şu anda daha kö-tü görüldüğünü bile söyleyebilirim..

«Aklım çok 'karışık, diye cevap' verdi Lenore."Konser için çalışıyorum. Isaac'le çalışmanın Kolay olmadığını sen de bilirsin. Hem Venezue-la'daki iş için de çok endişeleniyorum. Benim mesleğimde rekabet çok büyüktür, Biliyorsun mali sorunlar yüzünden pek çok orkestra dağı-lıyor. Devlet, yardımlarını kesti. Bu yüzden iyi bir orkestraya girmek çok zor.»

«<Bütün bu nedenlerden dolayı Northport'ta kalıp benimle çalışmayı bir kez daha düşünmelisin,» dedi Blythe. «Hem verdiğiniz konserler başarılı olursa pek çok yerden teklif

alabilir–siniz... Genç kadın ayağa kalkıp kardeşinin ya–nma yürüdü. ..O kadın seninle röportaj yap–maya kaçta gelecek demiştin?»

«on bir de.»

"Öyleyse hazırlanmaya başlasan iyi olacak,»dedi Blythe.«Sanırını üzerindeki bu eski elbi–selerle ve dağınık saçlarınla televizyona çıkmak istemezsin. »

'Hayır, tabii istemem,» diye haykırdı Lenore, gelenin Valerie Baker olacağını hatırlayarak. .Ne giysen? Oh ne giysen? Bana yardım et Bly Lütfen» Genç kadın fırtına gibi yerinden fırla–yıp dolaba doğru koştu.

"Çalışmalarda giydiğin elbiselerden birini gi–yebilirsin,» dedi ablası. «Neden şu siyah panto–lonla gömleği giymiyorsun... Kırmızı sana dai–ma çok yakışır. Saçlarını tepene toplayıp, ince boynunu ortaya çıkartabilirsin. Ve Tanrı aşkı–na, biraz makyaj yap da şu gözlerinin altındaki çizgiler kaybolsun. Gece iyi uyuyamadın mı?"

"Pek uyuyamadım,.. Dedi Lenore, soyunurken.

"Sanırım uykusuzluğunun nedeni konser ya da beklediğin iş mektubu değil,» dedi Blythe, kardeşinin bluzunu askıdan çıkartırken. "Benim tahminime göre senin düşündüğün bir erkek var. Ve bu erkek eğer Herzel değilse, Adam Jonson olmalı! Onu reddettiğin için pişmansın, değil mi?»

'Hayır, dedi Lenore, bluzunu giyip kolları–nı düzeltirken. "Bana ne olduğunu bilmiyorum, ama onu düşünmeden edemiyorum. Her an ak–lımda o var. Sanırım bana söylediği şeyi başaramayacağım... .

"Ne söylemişti sana?" diye sordu Blythe.

"Evlenme teklif ettiğini unutmamı ve Genç kadının dudakları titremeye başlamıştı. Hemen başını önüne eğdi. Ve ondan uzak durmamı söylemişti, diye ekledi fısıldarcasına. Ondaki uzak durdum... Lenore içindeki yaranın yeni–den kavlamaya başladığını hissediyordu. Ama... Ama onu unutamiyorum. Buradayken unutmam mümkün değil... Genç kadın hüznü doldu gözle–rini kaldırıp ablasına baktı. "Şimdi konserden sonra hemen neden gitmek istediğimi anlıyor musun?.

«Evet" diye onayladı Blythe. «Kısa bir süre içinde yeniden aşık olacağın konusunda Seni uyarmıştım. Oh, Lenore, senin için ne yapabilirim? Böyle devam edemezsin... Bunu anlaman gerek. Hep uygun olmayan erkeklere aşık olu–yorsun. Artık duygularını kontrol etmeyi öğrenmelisin.»

«Belki de Hamlet'in Ophelia'ya söylediği gibi manastıra kapanmam gerek,» diye mırıldandı genç kadın, saçlarını toplarken. "Orası erkek–leri göremeyeceğim tek yer. Hele Adam Jonson, gibi birini asla göremem!»

Lenore on dakika sonra odasından çıkıp ka–meraları ve ışıkları ayarlayıp röportaj için ken–disini beklemekte olan Valene Baker'la Jim Lorway'nin yanına indi. Adam'ın evindeki ilk görüşmelerinden 'Sonra Valerie'yle Lenore provalarda sık sık karşılaşmış, ama özel olarak ko–nuşmamışlardı. Televizyon yapımcısı kadın bu sabah krem rengi bir takım Ve aynı renk göm–lek giymişti. Boynunda da her zamanki gibi fular vardı. Valerie bu haliyle kendinden son derece emin ve başarılı görünüyordu.

"Röportaj yirmi dakika sürecek. Isaac, Jack ve Willa'yla da yaptık. Sen şu yat tablosunun önündeki kanepeye otur, ben de yanına otururum. Daha önce hiç televizyon programına çıkmış

mıydın? Dedi Valerie.

"Hayır." Lenore pembe renkli kanepenin kenarına oturdu ve Jim yana gelip yakasına küçük bir mikrofon taktı.

"Şimdi sakinleş ve elinden geldiğince normal davranmağa çalış," dedi Valerie, bilgiç bir edayla. Sonra kendisi de mikrofonunu takıp genç kadının yanına oturdu. "Önce sana neden klarneti seçtiğini soracağım, sonra Northport'a neden geldiğini ve klarneti çalarken neler hissettiğini. Benimle eski bir dostunmuşum gibi konuşup içinden gelenleri söylemeye çalış. Ne kadar uzun konuşursan o kadar iyi... Ben sadece konuşmayı uzatmak için değişik sorular soracağım. Tamam mı?"

"Tamam" dedi Lenore. "Kameraya bakmam lazım mı?"

"Hayır, bana bak. Kamera zaten seni değişik açılardan alıp yüz ifadeni verecektir."

Kameranın ışıkları son derece sıcak ve parlaktı. Dışarıda yağmur yağmasına güneşli bir gün etkisi yaratıyordu. Lenore ilk soruya cevap verdikten sonra, Northport'a neden geldiğini ve Isaac'le nasıl tanıştığını anlatmanın çok daha kolay olacağını düşünüyordu. Ama geç kadın daha ikinci soruya hazırlık değildi.

Bir anda Valerie'nin kediye andıran gözleri parladı ve hafifçe gülümsedi.

"Dostlarının bana, Adam Jonson'ın villasında konser verilmesini sağladığın için sana müteşekkirdiklerini söylediler." dedi Valerie.

"Villanın sahibi Adam Jonson'la çok yakın bir dostluğunuz varmış, bu doğru mu?"

"Mr. Jonson'la karşılaştığımız, doğru," dedi Lenore, mümkün olduğunca temkinli olmaya çalışarak.

"Yalnızca bir kez mi?" Lenore birden sinirlendiğini hissetti.

"Bak, bu soruların röportajla ne ilgisi olduğunu anlayamadım. Müzikle ilgili... duygularımı öğrenmek istediğini sanıyordum, ben..."

"Adam'la ilişkinizden bahsetmek istemiyor musunuz? Dedi Valerie aynı alaycı pozla.

"İlişkimiz olmadı," diye parladı genç kadın sonra Jim'e dönüp, bunları banta alıyor musun? Diye sordu.

"Tabii," dedi genç adam.

"Öyleyse burada kalıp daha fazla konuşamam!" dedi Lenore, ayağa kalkıp mikrofonu fırlatarak.

"Ve eğer bunun küçücük bir parçasını bile televizyonda göstermeye kalkarsan seni... seni dava ederim!" Diye ekledi genç kadın, Valerie'nin gözlerinin içine bakarak.

"Öyleyse doğru," dedi, kucağındaki deftere gülümseyerek bakan yapımcı .

"Doğru olan ne?" dedi Lenore.

"Senle Adam'ın ilişkisi olduğu" Valeri aniden başını kaldırıp genç kadına baktı. Kadının gözlerindeki ifade Lenore'u bir an ürkütmüştü.

"Hey, eğer ikiniz kavga etmeye devam edecekseniz ben çıkıp bir sigara içeyim." Dei Jim ışıkları söndürerek. Genç adam dışarı çıkarken Valerie de ayağa kalktı.

"Ne yaptın, ona" diye fısıldadı Valerie. "Ne yaptın Adam'a? "

"Ben... Ben ona, hiçbir şey yapmadım", diye haykırdı Lenore şaşkınlıkla."Neden bahsettiğini anlamıyorum."

«Haydi, bana masum rolü oynama,» dedi yapımcı kadın, dişlerinin arasından. «Eğlenmek için onunla ilişkiye girdin. Yarı kör olmasının onu çıldırttığını ve normal olmadığını söyle–din.

Lenore bir anda gözlerinin dolmasına engel olamadı. Valerie de bunu fark etmişti.

«İşte sen böylesin,» dedi Lenore'a. «Umarım gerçekleri kabullenebilecek kadar güçlüsündür.»

«Ne gerçeği? Lütfen açık konuşur musun? İmalı konuşmayı bırak!" diye haykırdı Lenore. «Adam'a bir şey mi oldu?" Genç kadın Adam'ın kendisini vuracağına dair ettiği sözleri hatırlayınca bir anda bembeyaz olmuştu. «Ola–maz.. Olamaz...» diye mırıldandı. Kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyordu.

"Evet, ameliyat olmaya karar verdi,» dedi Va–lene acımasız bir sesle.

«Ne ne ameliyatı?» diye mırıldandı genç kadın, birden daha ayakta duramayacağını fark edip kendini koltuğun üzerine bıraka–rak.

...Ne yani, bilmediğini mi söylemek istiyor–sun?» dedi Valene, kaşlarını çatarak. ..Sana hiç bahsetmedi mi?»

«Hayır, ameliyattan bahsetmedi. Yalnızca... Nasıl yarı kör kaldığını anlattı. Bir... birbirimi–zi çok az tanıyoruz, diye kekeledi Lenore. ..Ne tür bir ameliyat bu?»

"Körlüğe neden olan kan pıhtısını yok etmek için yapılacak, 'Son derece tehlikeli bir ameli–yat. Kurtulma şansı yüzde kırk. Operatörün en küçük bir hatası felç olmasına ya da ölmesine neden olabilir. Ona iki kez bu ameliyatı yap–mayı teklif etmişlerdi, ama Adam reddetmiş–ti. Birden değişmesinin nedeni senin normal ol–madığını söylemen olmuş olmalı,» dedi Valerie, her an genç kadının üzerine yürüyebilecek şekilde bakarak. Ne yaparsan yap, ama onun 'New York'a gitmesine engel ol. Bugün git ve Adam'ı gör.

..Ama... Ama bana kendisinden uzak durmamı, söylemişti,» diye mırıldandı Lenore üzüntüy–le...

"Kararı sana bırakıyorum,» dedi Valerie so–ğuk bir sesle. ..İyi günler, diye ekledi sonra da sinirli bir sesle. «Jim'le benim artık gitmemiz gerek. Y arın görüşürüz.»

Valerie dışarı çıktı. Kısa bir süre sonra Jim içeri gelip eşyalarını ve, kameraları topladı. Bu arada Lenore da oturmuş Valerie'nin söyledik–lerinin doğru olup olmadığını düşünüyordu. Bu–nu öğrenmenin tek yolu vardı... O da gidip Adam'ı görmektir.

Bir kaç dakika sonra genç kadın yağmurlu–ğunu giymişti. Aceleyle Blythe'in çalıştığı mıt–fağa girdi.

"Lütfen arabayı alabilir miyim? dedi Lenore nefes nefese. uzun sürmez, hemen dönerim.»

«Anahtarlar her zamanki yerinde,» diye ce–vap verdi Blythe. «Röportaj nasıl gitti?"

«Berbat,» dedi genç kadın, anahtarları alırken. «Valerie ve ben kavga etmeye başlayınca Jim çekimi durdurdu.

«Kavga mı? Ne hakkında?» diye haykırdı Blythe.

«Şey... Adam Jonson'la arkadaşlığım hakkın-da,» dedi Lenore.

"Kıskançlık kavgası mı?.

"...Öyle de denebilir Sonra görüşürüz.» Genç kadın aceleyle dışarı fırladı yağmurdan dolayı çimler ıslaktı Ve Jonson villasının üzerinde kapkara bulutlar vardı. Lenore Ön kapıya koşup zili çaldı.

Genç kadının kalbi heyecandan yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. New York'a gitmeden önce onu yalnız başına görmeliydi. Lenore'un, Adam'ın fikrini değiştirmek konusunda en küçük bir umudu bile yoktu. Genç kadın Adam'ı bir daha görememekten çok korkuyordu. Ne olursa olsun ona gerçekleri anlatacak ve hayatını tehlikeye atmasını engellemeye çalışacaktı.

Kapıyı Bertha Smith açtı. «Evet?, dedi kadın.

"Mr. Jonson... .onu hemen görmeni gerek" dedi Lenore.

«Burada değil...

«Oh! Gitmiş..,gitmiş olamaz, öyle değil mi? dedi genç kadın çaresizce.

«Nereye gittiğini bilmiyorum. Albert'in kamyonuulla gittiler. İkisi beraber daima bir yerlere giderler ve bana nereye gittiklerini söylemezler dedi Bertha..

«Ne zaman döneceklerini biliyor musunuz?" diye sordu Lenore.

"Hayır, bilmiyorum" dedi kadın.

«New York'a gitmiş olamazlar, değil mi? diye ısrar etti Lenore.

«Söyledim ya bilmiyorum. Başka bir istediğiniz var mı? dedi Bertha, kapıyı kapatmaya hazırlanarak.

«Hayır. Teşekkür ederim diye mırıldandı Lenore.

Kapı kapandı Ve genç kadın yavaşça merdiven indi. Şu anda. Adam'ın yanında olabilmeyi ne kadar çok istiyordu. Gitmişti ve kendisi onu bir daha asla göremeyecekti. Eğer ameliyat başarılı geçerse Adam'ın bir daha buralarına dönmeyeceğinden emindi. Tekrar eski işine dönecek ve hayatını yaşayacaktı. Ama ya ameliyat başarısız olursa... Lenore bunu düşünmek bile istemiyordu. Valerie Barker'ın söylediği gibi bunun acısını daima içinde taşıyacaktı.

Genç kadın otele geri döndü ve Blythe'a nereye gittiğinden hiç söz etmedi. Akşamüzeri son prova için Isaac'in evine gittiğinde, ise Lenore'u büyük ilgiyle karşıladı.

«Lenore ne oldu? Çok kötü görünüyorsun, bir şey mi Oldu? Konser için mi endişeleniyorsun?,.

«Sanırım,» dedi genç kadın.

«Ama buna hiç gerek yok. Son derece iyi çalılıyorsun.

«Isaac'in istediği kadar iyi değil,» dedi Lenore, içeriye giren yaşlı adama bakıp gülümsemeye çalışarak

"O kadar da değil" dedi Isaac kolunu sevgiyle onun omzuna atarak. «Benim eleştirdiğim tekniğin değil. Son derece yetenekli bir müzisyensin. Ama duygularını klarnetle ortaya çıkmayı daha iyi öğrenmelisin ve sanırım ben bu konuda sana nasıl, yardımcı olabileceğimi biliyorum. Sorun kemanla klarneti birleştirmekte. Bunu yapabilir misin?,

«Denedim. Ama lütfen biraz daha açıkla" dedi Lenore.

«Dinle öyleyse dedi Isaac, kemanını alıp çenesinin altına yerleştirerek. «Jack gelene kadar bu konuyu konuşup çalgılarımızın anlaşmasını sağlayabiliriz. Bildiğin gibi giriş kemanla yapıyoruz. Bu sert bir giriş olacak. Yaşlı adam hemen giriş kısmını çaldı. «Aleti, sinirli bir in-sana benzetebilirsin

Lenore bir an Adam'la ilk karşılaşmalarını düşündü. «'Bu kahramanı-mız. Gerçekten zor bir kişi. Şimdi sen klar-netinle giriyorsun. Sen daha yumuşaksın çünkü kadın kahramansın. Haydi çal... Ama onu beğendiğini ve hakkında daha çok şey öğrenmek istediğini hisset.»

Lenore klarneti ağzına götürdü. Her nefes-te Adam'ı hatırlıyor, karşılaşmalarını, onu nasıl yumuşatmaya çalıştığını düşünüyordu. Anılar genç kadının tüm benliğini sardıkça ses daha. Da yumuşadı ve güzelleşti.

«İşte böyle - işte böyle!» dedi Isaac, neşeyle el-lerini çırparak. «Şimdi söylediklerimi yaşadığınızı biliyorum. Artık duygusuzca çalamazsın. Çalarken daima anılarını düşün Lenore, Şimdi daha ciddi olaylar oluyor ve piyano da katılıyor. Klarnet kemandan sert bir tepki alıyor. Aşk ilişkisine ne kadar benzediğini anlamaya baş-ladın. Yanaşma, kaçına, teklif ve ret.»

«Evet, anladım" diye mırıldandı Lenore. «Ama sonu nasıl bitiyor... aşk ilişkisinin demek istiyorum?

«Son kısımda klarnet gururla iki melodi çalmaya başlıyor... Önce kadınsı bir yaklaşım ve sonra aşkıni gösteriyor. Kısa bir süre keman ve klarnet kavga ediyorlar. Keman... Yani kahra-manımız, fethedildiğini kabullenmek istemiyor. Ama sonunda keman ve klarnet... iki kahrama-nımız, birleşip yan yana sevgiyle yürüyorlar,» diye açıkladı Isaac.

«Mutlu son mu?» diye sordu Lenore. «Mutlu son. Çalarken lütfen bunu hatırlama-ya çalış" dedi yaşlı adam.

«Deneyeceğim" diye fısıldadı Lenore. Sonra çabucak, «Bu hafta Adam Jonson'ın evine sık sık gittin, değil mi Isaac? diye sordu.

«Birkaç kez Valerie Barker'la programı yapmak için gittim. Ayrıca bir kez de sandalye-le-rin gelip gelmediğine baktım. Neden sordun?"

«Adam Jonson orada mıydı? Onu gördün mü? Diye devam etti Lenore.

«İkinde evet. Bize söyleyeceği bir şeyler var-dı. Ama dün gittiğimde yoktu. Evde olmadığını-dan eminim, çünkü Valerie'ye orada olacağına dair söz vermiş. Onun orada olmadığını-görün-ce Valerie çok kızdı.»

«Yarınki konsere gelip gelmeyeceğini biliyor musun?» diye somu genç k81dlii.

«Bilmiyorum. Ama kapıyı açmak için Smith'-ler orada olacak.. A1, işte Jack de geldi, artık

başlayabiliriz. Unutma Lenore, sen âşık bir ka—dını çalyorsun.»

Lenore'un hatırlaması hiç de zor değildi, çünkü zaten âşıktı. Müzik sanki başından so—nuna kadar Adam'la olan ilişkilerini anlatıyor—du. Yalnızca sonu uymuyordu. Genç kadın son satırları çalarken Adam'ın gittiğini ve onu bir daha asla göremeyeceğini düşünüyordu.

Çalışmaları son erdikten sonra Jack ve Isaac, Lenore'u içtenlikle tebrik ettiler. Sonra ertesi günü, Jonson villasına, gidip son düzenlemeleri yapma konusunu konuştular. Jack genç kadını otele bıraktığında, Blythe mutfakta yemek hazırlıyordu. Josh da yanındaydı. Genç adam ma—sanın başına oturmuş Blythe'in her hareketini hayranlıkla, izliyordu

Ne Blythe'la Josh ne de Lenore'la Adam için mutlu son yoktu. oh neden sanki aşkın yolu hep engellerle, doluydu? Neden hep karşısına engeller çıkıyordu?

Genç kadın yatağa uzandı ve bulutların arasından görünen mehtabı seyretmeye başla—dı. Isaac'ın sözleri ve müzik Lenore'un kulak—larında cınlıyordu. Lenore, Adam'la karakterlerinin birbirlerine ne kadar ters olduğunu düşünerek öylece yattı.

Genç adam son derece kaba ve sertti, tehlikeli işleri ve 'heyecanı seviyordu. Lenore hayatın ne kadar acımasız olduğunu düşünerek gözlerini yumdu...

Konu Başlığı: Ynt: Çıkmaz Sokak / Flora Kidd

Gönderen: mydestiny üzerinde Mayıs 05, 2007, 06:13:58 ÖS

Adam'la aralarında ortak tek bir nokta bile yoktu.

Öyleyse neden birbirlerini böylesine büyük bir güçle çekiyorlardı? Öyleyse neden Adam'ın ameliyat olmasından 'bu kadar korkuyordu? Belki de Adam yarın bir hastane odasında, ok—sijen tüplerinin arasında yatıyor olacaktı.

Hayır. "Yarın pazardı ve pazar günü yapıla—cak ameliyatlar acil durum olmaması halinde pazartesine biraıkı1ırdı. Oh Tanrım, keşke onun ne zaman, nerede olacağını öğrenebilseydi!

Bertha Smith'e sormanın hiçbir yararı yoktu, ama belki de A1bert söylemi. Ameliyat olması—na engel olamasa bile, Lenore, genç adam ayıl—dığında yanında olmak istiyordu... Ya da öldü—ğünde. Genç kadın Adam'ın ölebileceği gerçe—ğini bir kez daha düşündü. Ama hayır böyle bir şey olamazdı.

Lenore en sonunda kendi kendine, ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, Adam'a âşık olduğu—nu itiraf etmişti. Bu itirafı yapabilmek, onu sanki uzun süredir kalbinde taşıdığı ağır bir yükten kurtarmıştı. O gece Adam'ın, kendinden uzak durmasını söylediği, günden beri ilk kez daha huzurlu bir halde uyudu. Lenore sabah kalktığında, kendini çok daha canlı ve neşeli hissediyordu.

Giyinirken Hezel'in mektubunu bir kez daha okudu.'Senden ayrıldığım günden 'beri seni ne kadar sevdiğimi Ve özlediğimi daha iyi anladım. Sa—na 'benimle gelmeni söy1emem gerektiğini şim—di daha iyi anlıyorum. Hemen buraya, benim yanıma gelir misin? Ailemin haberi olmadan 'birlikte yaşayabiliriz. Lütfen gel...'

Lenore mektubu katlayıp zarfın içine koydu. Sonra pencereden dışarıya bakıp kuşları ve ağaçları seyretmeye başladı. Küçük bir kuş sanki devamlı aynı ezgiyi çalıyordu, 'Çok geç Herzel, çok geç Herzel.' Genç kadın çekmeceyi açıp mektubu içine attı. Bir gün bu mektuba cevap yazacaktı, ama. şimd1 değil. Tek düşündüğü Adam'dı şu an.

Lenore verecekleri konseri düşünmeye çalışarak, bütün sabahını ablasına yardım ederek geçirdi. Sonra odasına çıkıp mavili beyazlı sade, ama son derece şık bir elbise giyip Isaac'i beklemeye koyuldu.

Isaac'in arabası Jonson Villasına yaklaşırken güneş batmak üzereydi, Onları Albert Smith içeriye aldı. Albert lacivert takım elbisesinin içinde Lenore'u bir ay önce kamyonuyla evine götür_n adamdan son derece farklıydı. Genç kadın Isaac'le Rose'un içeriye girmesini bekledikten sonra Albert'a döndü.

«Adam... Yani Mr. Jonson, iyi mi?" diye sor-du fısıldarcasına..

Albert dönüp genç kadına baktı. Gollerinde şaşkın bir ifade vardı.

"Tabii iyi bayan,» dedi yaşlı adam. «Neden iyi olmasın ki?"

«Şey... Birisi bana hastaneye gideceğini söylemişti de... Gidip gitmediğini merak ettim,» di-ye mırıldandı Lenore.

Albert'in gülümseyen mani gözleri bir anda kısıldı. Başını arkaya atarak, «'Bunu size kim söyledi?» dedi.

«Kimin söylediği önemli değil. Mr. Jonson burada mı yoksa gitti mi?» dedi genç kadın.

«Burada değil, diye cevap verdi Albert.

«Peki nerede?» diye somu Lenore, sabırsız bir sesle.

Bilmiyorum bayan. Bu gece konserde çala-cak mısınız?»

«Evet çalacağım. Oh Albert lütfen bana Adam'ın nerede olduğunu söyle diye yalvardı genç Kadın.

«'Bunu size söyleyemem" dedi Albert, kararlı bir sesle. «Bu Adam'ın hoşuna gitmez. Şimdi izninizle Bertha'ya Yardım etmem gerek.,,

«Kahretsin! diye mırıldandı Lenore, adamın arkasından bakarak. Genç kadın ne yapacağını bilemez bir şekilde çevresine bakınırken Adam'la birlikte olduk-ları odanın kapısının açık olduğunu gördü, Lenore kendini tutamayarak içeriye girdi. Oda çok değişmişti. Artık yatak odasına benzemiyordu.

Yatak kaldırılmış yerine 'bir çalışma masası ve iki rahat koltuk konmuştu. Adam gittiğine göre artık yatak odasına ihtiyacı kalmamıştı, Oh Tanrım, Adam gitmişti Ama nereye?.

Ondan sonraki bir kaç saat, konser için yap-tıkları son hazırlıklar, telaşlı konuşmalar Ve konuşmalar yüzünden, genç kadının Adam'ı ve onu nasıl bulacağını düşünecek zamanı olma-dı. Konser saat yedi 'buçukta başladı. Jim Lor-way yanında başka biriyle altı 'buçukta geldi. Valerie Baker onlarla birlikte değildi.

«Nerede olduğunu bilmiyoruz dedi Jim. «Bütün gün evini aradım, ama cevap veren ol-madı. Stüdyoda da yoktu. Ama sanırım onsuz da çekimi başarıyla yürütebilirsiniz. O burada ça-lışmaya başlamadan önce de biz çekim yapıyor-duk,, şimdi de başlarız.,,

'Adam'la birlikte. Onunla olduğunu biliyo-rum, diye düşündü Lenore kendi kendine, içini 'büyük

bir kıskançlık dalgasının kapladığını hissederek."İkisi birlikte New York'a döndüler. Valerie ameliyat olmaması konusunda Adam'la konuştu ve onu NorthPort'tan ayrılmaya ikna etti. Oh neden onu düşünerek zamanımı harcıyorum? Artık beni hayatında istemediğini açıkça belli etti. Neden söylediğini yapmıyordum? Neden onu unutmuyorum?

Saat yediye doğru dinleyiciler gelmeye başladı. Evin önü değişik modellerde, değişik boyutlarda arabalarla dolmuştu.

«Burada mı?» diye sordu, Bertha Smith'in yerleştirdiği Şarap bardaklarını saymakta olan Blythe.

«Kim burada mı? diye sordu Lenore, karşılık olarak Konser başlamadan önce ablasıyla konuşmaya gitmişti.

«Adam Jonson tabii. Onunla tanışmak istedim.»

«Hayır yok. Gitmiş. Sanırım onunla birlikte gitmiş,» dedi genç kadın.
«Kiminle?» diye sordu Blythe.

«Valerie Baker... Şu program yapımcısı. Noel'den önce Adam'la birlikte oturan kadın diye mırıldandı Lenore.

«Sahi mi?» Blythe'in koyu renk gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. «Çok kötü, diye mırıldandı.
«Burada olup çaldığın müziği dinleyememesi çok kötü. En azından bu kadarını yapabiliirdi.

"Bence de dedi genç kadın fısıldarcasına.

Konser başladı. Önce Isaac çalacakları parçaları takdim etti.

Lenore kendi sırasının gelmesi-ni beklerken Br8Jhms'in müziği odayı doldurdu.Herkes son derece başarılıydı. Eser bittiğinde salonda kısa bir sessizlik oldu, sonra dinleyiciler hep birlikte coşkuyla alkışlamaya başladılar.

"Hazır mısın? Dedi Isaac, Lenore'a. Genç kadın ikinci bölümde yer alıyordu.

"Evet hazırım. Ama sen, ya da Jack tekrar çalmaya başlamadan önce bir şeyler içmek istemez misiniz? Dedi genç kadın. «İkiniz de çok terlemişsiniz."

«Şu televizyonun ışıklan yüzünden,.. Dedi Jack, yüzünü büyük mendiliyle silerken "Pencere-ler açık olsa" bile içerisi çok sıcak...

"Tanrıya şükür ki hava güzel de, pencereleri açık tutabiliyoruz, dedi Isaac. «Sanırım bir bardak soğuk su içmek sana iyi gelecek...

Blythe her ikisine de su getirdi. İhtikten sonra notalarını bir kez daha kontrol edip salona geri döndüler. Salon tekrar alkışlarla Çınlamaya başlamıştı.

Çalmaya başladılar. Isaac kemanla ilk giri-şi yapar yapmaz Lenore yaşlı adamın sözlerini hatırladı. Genç kadın Bay Caddesi'ndeki dükkânda. Adam'la karşılaşmalarını ve genç adamın küfür edişini düşündü. Lenore tüm ilk bölüm boyunca kavga edişlerini hayal etti. Genç kadın klarnetini çalarken kendini onunla gerçekten kavga ediyormuş gibi hissediyordu. Sonraki bölümlerde delicesine sevişmelerini düşündü. Son bölüm geldiğinde Lenore, Isaac'in mutlu sonla ilgili sözlerini düşündü. Klarnetten çıkan müzik bir anda son derece neşeli Ve canlı bir havaya bürünmüştü. Genç kadın, Adam'la kendisi için mutlu bir sonun mümkün olmadığını

bilmesine rağmen, tersini düşünmek onu rahatlatıyordu...

Kısa arada Lenore bakışlarını odada dolaştırırdı. Bu arada Albert konuklara içki ikram ediyordu. Bir an pencerelerden birinin arkasında durmakta olan iri yapılı, siyah gözlüklü bir erkek gözüne çarptı.

"Lenore hazır mısın? diye fısıldadı Isaac, genç kadının daldığını fark ederek. Lenore hafifçe başını sallayarak klarnetini tekrar eline aldı. Ancak gözlerini, gördüğü erkek gölgesinden ayıramıyordu.

Konser büyük bir başarıyla sona erdi. Lenore ve diğerleri üç kere alkıştan yıkılan Salona dönüp dinleyicileri selamladılar. Genç kadın salona her girişinde Adam'ın ortaya çıkıp yanına geleceğini umuyordu. Ama gelmedi.

Lenore, Adam'ın evin içinde bir yerde olduğundan emindi. Partiden bir an ayrılabilse gidip onu bulabilirdi. Ama Bertha, ya da Albert yokluğunu hemen fark edip üst kata çıkması-na engel olurlardı. Genç kadının partide kalıp hiç tanımadığı insanlarla kibarca sohbet etmesi gerekiyordu.

Son konuk da gittiğinde saat on olmuştu. Lenore ablasıyla birlikte döneceğini söyleyerek kendisini Isaac'in eve bırakma teklifini geri çevirdi. Genç kadın Blythe'in arabasına doğru yürürken bir an dönüp eve baktı, İkinci katta sağın bir ışık yanıyordu.

«Blythe, diye fısıldadı Lenore, ablasına ışık yanan odayı işaret ederek, "Bak, Adam orada... Orada olduğunu biliyorum. Konser sırasında onu pencerenin önünde dururken gördüm. Ben onu görmeye gidiyorum...

"Seni beklememi ister misin? Diye sordu Blythe sakın bir sesle.

"Hayır bekleme. Eve git. Ama akşam dönmezsem beni merak etme, olur mu? Dedi Lenore.

"Geceyi onunla birlikte mi geçireceksin?. diye sordu ablası şaşkınlıkla.

"Evet... Eğer kalmamı isterse diye mırıldandı Lenore ve yavaşça arkasını dönüp merdivenlere yöneldi...

Konu Başlığı: Ynt: Çıkmaz Sokak / Flora Kidd

Gönderen: mydestiny üzerinde Mayıs 08, 2007, 03:33:18 ÖS

Y E D İ N C İ B Ö L Ü M

Lenore koridora girer girmez bazı sesler duydu. Bertha ve Albert mutfağın yanında tartışıyorlardı. Hemen sol taraftaki karanlık çalışma odasına girdi ve kapının arkasına saklandı.

Konuşma Ve ayak sesleri iyice yaklaştı. 'Koridordaki ışık söndürüldü. Birisi çalışma odasının kapısını' kapattı. Pencereden içeri süzülen ay ışığı olmasa, Lenore karanlığın içinde kaybolabilirdi.

Birkaç dakika sonra Albert'in kamyonetinin sesi duyuldu. Kamyonet, yolda aşağı yukarı savrulurken uzaklaştı. Kısa bir süre sonra her taraf yine sessizleşmişti.

Lenore, dikkatle hareket ederek, el yordamı ile kapıya doğru yürüdü Ve kapıyı açtı. Koridor karanlık olmasına rağmen elektrik düğmesini buldu. Merdivenlerden yukarı çıktı, kalbi heyecandan yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Yukarıdaki karanlık koridora geldi. Evin ön

tarafında ve sağında bulunan odanın kapı-sının altından ince Ve sarı renkte bir ışık süzü-lüyordu. Kapiya doğru yürüdü, hafifçe dokun-đu Ve çağrılmayı beklemeksizin açtı.

Geniş yatağın üzerindeki ışık, yeşil ve altın sansı rengindeki yorganda parlıyordu. Adam yataкта arkası dönük olarak, yatıyordu. Üzerinde sadece pijamanın pantolonu Vardı VE geniş omuzları lambanın donuk, sarı ışığında par-lıyordu. Genç kadının içeriye girdiğini duymaz-lıktan gelerek örtüyü üzerine çekti.

Lenore'un, «Adam,» diye seslenmesi üzerine genç adam hızla döndü, gözlüksüzken daha be-lirgin olan koyu mavi gözleri şaşkınlıktan İrileşmişti.

«Tanrım yine mi sen? Zannedersem sana ben-den uzak durmanı söylemiştim,» diye tersledi genç kadını, hiddetle.

«Evet söyledin. Uzak da durdum... Ama şimdi hastaneye yatacağın' duydum... Sana gelmek seni tekrar görmek zorundaydım,» diye fısıldadı genç kadın. Duyduğu aşk, ateş gibi içini Sarmıştı. Elleri ileriye doğru uzandı, ona dokunmak istiyordu.

Lenore çabucak genç adamın yanına gelip el-lerini onun geniş omuzlarında gezdirdi.

«Oh. Adam, konserde seni pencerenin dışın-da görünce çek sevindim,» diye fısıldadı genç kadın.

«Çok uzaklara gittiğini ve seni bir daha hiç göremeyeceğimi sanmıştım.» Lenore duygu-larının esiri olarak dudaklarını genç adamın çıplak teninde gezdirdi.

Adam öylece durduktan sonra hafifçe inle-yerek kendini bıraktı. Mavi gözleri arzuyla parlıyordu. Dudakları genç kadınınkileri buldu.

Adam'ın güçlü parmakları Lenore'un elbisesi-ni paramparça etmişti. Dudaklarını genç kadı-nın pürüzsüz göğüslerinde dolaştırdı. Arzuyla titremeye başlayan Lenore tırnaklarını genç adamın sırtına geçirdi.

Tutku dolu beraberlikleri doruk noktasına ulaştığında, Lenore arzuyla haykırmaya başlamıştı. Adam da boğuk bir sesle inliyordu. Genç kadın her şeyin etrafında dönmeye başladığını hissetti. Tek vücut haline gelmişlerdi Ve odada duyulan tek ses, deli gibi 'atan kalplerinin se-siydi.

Adam birden bire uzaklaşınca Lenore üzerin-de duymaktan zevk aldığı sıcaklığın kayboldu-ğunu hissetti. Aniden gözlerini açtı. Genç adam yatağın kenarında oturuyordu. Başını ellerinin arasını almıştı. Lenore yavaşça doğrularak parmaklarını onun nemli sırtında do-laştırdı. ..Adam ne oldu?» diye fısıldadı genç kadın.

«Buraya gelmemeliydin,» diye mırıldandı Adam. «Sana benden uzak durmanı söylemiş-tim. Buraya gelmemeliydin. Buraya tek başına geldiğinde neler olacağını tahmin etmen gere-kirdi.»

Aralarında derin bir sessizlik oldu. Lenore genç adamın gururla dikleşmiş omuzlarına bakarken, onun 'bir anda neden böyle değiştiğini anlamaya çalışıyordu. .

“Olmasını istedim ve mutluyum... Tekrar ol-masını da istiyorum. Yalnız...» dedi genç kadın kendi kendine gülümseyerek. ..Yalnız belki bir daha sefere biraz daha yavaş olur.»

Adam elini yüzünden çekerek hızla Lenore'a döndü. «Neden bahsediyorsun sen?» diye gürlledi.

“Sevişmekten,» diye mırıldandı genç kadın. «Bu gece buraya sen... Sen gitmeden önce

sevişmeye geldim.»

«Gideceğimi kim söyledi?» diye sordu Adam, kaşlarını çatarak, "Albert mi?»

«Hayır... Valerie Baker körlüğüne neden olan basıncı kaldırmak için ameliyat olacağını söyledi,» dedi Lenore. Genç kadının sesi heyecan-dan titriyordu. Lenore elini, kızgınlıkla arkasını dönmüş olan Adam'ın sırtında ve saçlarında gezdirdi. Valerie'nin söylediği doğru mu, Adam?» diye fısıldadı.

"Evet.» Genç adamın kaşları iyice çatılmıştı. "Ama bunları sana neden söylediğini anlayamadım.»

"Çünkü ameliyat sırasında ölürsen bunun be-nim suçum olduğuna inanmamı istedi,» dedi Lenore.

«Böyle bir kararı ancak bir kadın yüzün-den verebileceğini ve o kadının ben olduğumu tahmin ettiğini söyledi... Ve seni, yarı kör du-rumdayken normal olmamakla suçladığını be-lirtti.» Konuşurken genç kadının sesi, titremeye başlamıştı. «Oh Adam, bu, doğru mu? Sana söylediklerimi ona anlattın mı?»

«Fahişe, adi fahişe!» diye haykırdı Adam ve güçlü parmaklarıyla Lenore'un elini acıtırca-sına tuttu. «Evet, söyledim > Tartıştık ve o... oh, olanları anlayabilmen için aramızda geçenleri bilmen gerekir...» Genç adam birden sustu ve sinirle yana döndü.

"Öyleyse 'anlat,» dedi Lenore, sakın bir sesle. «Ben... Ben onun metresin olduğunu biliyo-rum zaten.»

"Öyle miymiş?» dedi Adam, alaycı Bir şekil-de bakarak. «Benim için çok yeni bir haber. Ne zaman?»

"Ne zaman mı?.. Yurt dışındaki işini bitirip New York'a döndüğünde Ve son Noel'den önce seninle birlikte olmak için buraya geldiğinde,» dedi Lenore.

"Ve sen de ona inandın. Ona nasıl inanırsın?» Genç adamın sesi tehdit dolu bir edayla titriyordu. Lenore'un kolunu bırakmadan onu hız-la yastıkların üzerine doğru bastırdı. «Bir defa, sadece bir defa, hatırlayamayacağım kadar uzun süre Önce... Kolejdeyken Valerie'yle bir gece birlikte olmuştum,» dedi genç' adam, sinir-le. ..Büyük bir hataydı.» Adam'ın dudakları çiz-gi halini almıştı şimdi.'Ama yeterince pişman-lık duymama neden oldu. Anlayacağın gibi, Valerie son derece bencil bir kadındır. Sadece bir gece birlikte olduk, sonra onu terk ettim. Bu yüzden beni hiç affetmedi ve fırsat bulduk-ça bana sahip olmaya çalıştı. Buraya yarı kör ve aklımı kaçıracak bir halde geldiğimde 'bana sahip olabileceğini sandı. Yardımcım ve karanlık dünyanın rehberi oldu... Adam bir sü-re susup acı acı gülümsedi. "Melek rolünü on-dan daha iyi oynayabilecek birini tanımıyorum. Ama asıl istediği parama ve bana hâkim ol-maktı. Amacını anlamam fazla uzun sürmedi. Bana devamlı ameliyat olmamamı, ölebileceğimi ve zaten kendisi yanımdayken buna gerek olmadığını söylüyordu.» Genç adam alaycı bir kahkaha attı. "Tanrıya şükür ki Albert da ya-nımdaydı! Ondan kurtulmam için bana yardım-cı oldu. Gitmesini söylediğimde Albert çoktan onun valizlerini hazırlamış ve kapının önüne koymuştu bile. İşte o anda hayatımdan çıkma-sını ve bir daha da asla girmemesini diledim...

Adam'ın dudakları acı bir ifadeyle büküldü. ..Tanrım aynı insan konusunda iki kez yanıl-mıştım...

"Öyleyse yerel televizyon istasyonunda çalış-maya başladığını bilmiyordun!» dedi Lenore şaşkınlıkla.

«Hayır. Orada çalıştığını bilseydim konseri filme çekmelerine asla izin vermezdim. Valerie'yi evde görünce çok sinirlendim ve sinirimi de senden çıkarttım. Sana benden uzak durmanı söyleyip bağırdım... Adam elini yüzünde dolaştırdı. "Beni zorlayan ve her işime karışan kadınlardan bıkmıştım..."

«Oh, sen... Sen benim seni zorladığımı mı düşünüyorsun? dedi Lenore. Genç kadının gözleri tehlikeli bir şekilde pırıldamaya başlamıştı.

'Biraz, dedi Adam, yavaşça genç kadının yanına yaklaşarak. «Eğer öyle bir kadın olma—san şu anda yatağında da olamazdın... Genç adam hafifçe eğilerek Lenore'un kulak memesi—ni ısırdı.

"Eğer böyle düşünüyorsan... seninle" birlikte bir dakika bile kalamam,.. dedi Lenore nefes nefese. "Oh. bırak beni Adam, lütfen!..

Adam'ın dudakları genç kadının kaçma is—teğini bir anda yok etti. Genç adamın öpüşü bu kez son derece sevgi ve şefkat doluydu. Le—nore ona karşı koyamayacağını hissederek ken—dini erkeğin kollarının arasına bıraktı ve başı—nı onun omzuna yasladı.

Adam yavaşça genç kadının üzerine eğilip yanına uzandı. Parmakları Lenore'un kalçala—rında göğüslerinde baştan çıkarırcasına dolaşı—yordu. Birbirlerine sarıldılar. Bu anı belki de bir daha hiç yaşayamayacaklarını hissediyormuşçasına sevişmeye başladılar.

"Seni görebilmek istiyorum. Seni görebilmek istiyorum,» diye fısıldadı Adam, boğuk bir ses—le. Her ikisi de şehvetin doruklarına ulaşmış—lardı.

"Bir gün göreceksin,» diye mırıldandı Lenore, genç adamın gözlerini öpüp, yüzünü okşayarak. Adam cevap vermeden genç kadının üzerine eğildi ve yavaşça ağırlığını verdi. Birbirlerinin kolları arasında yatarken her ikisi de son dere—ce mutlu Ve huzurluydu. Onlar birbirlerine ait—tiler ve hiç kimse, hiçbir onların aralarına gire—mezdi.

Yoksa girebilir miydi? Lenore birdenbire bey—ninde çınlamaya başlayan ürkütücü bir düşünceyle irkildi.

«Adam?" dedi genç kadın.

«Hmm?» dedi Adam uykuyla bir sesle. Genç adam kolunu Lenore'un beline dolamış ve sı—kıkca sarmıştı.

«Ne zaman... Ameliyat olmaya ne zaman ka—rar verdin?

«Emin değilim. Neden sordun?» diye cevap verdi genç adam, umursamaz bir sesle.

«Bu kararı sana normal olmadığını söyle—memden önce mi, yoksa sonra mı verdin?» di—ye ısrar etti Lenore.

..Önce,» dedi genç adam, kendinden emin bir sesle. ..Kararımı senin etkinle vermedim. Bu, kendi kendimle sürdürdüğüm uzun Ve yorucu bir kavganın sonucuydu. En sonunda istedikle—rimi yapamayıp yan kör bir halde yaşamak—tansa ölmenin daha iyi olduğuna karar verdim; Ameliyat olarak en büyük şansımı kullanıyo—rum. Zaten benim hayatım daima tehlikeler ve riskler üzerine kurulmuştur.»

"Sevindim,» dedi Lenore, sesinin titremesine engel olabilmek için bir süre durduktan sonra. «Kararını benim etkimle vermemiş olmana se—vindim. Eger... eğer benim hatam yüzünden sa—na bir şey olsaydı, buna dayanamazdım.» Son kelimeleri söylerken genç kadının sesi tekrar

titremeye başlamıştı.

"Benim için ağlama Lenore. Ben buna layık değilim,» dedi Adam, son derece sakın bir sesle.

«Hayır, layıksın. Layıksın!» diye haykırdı genç kadın kollarını erkeğin boynuna dolayarak.

"Ne söylediğini bilmiyorsun. Benim nasıl bir insan olduğumu gerçekten nasıl biri olduğumu bilmiyorsun,» dedi Adam boğuk bir sesle, burnunu genç kadınıninkine sürterek.

"Seni yeterince tanıyorum,» diye cevap verdi Lenore. "Kaba, sert, huysuz, inatçı ve son derece zor bir insansın. Yani kesinlikle benim hoşlanabileceğim bir tip değilsin, ama seni olduğun gibi seviyorum.,,

"Beni duygulandırmayı bırak,» diye homurdandı genç adam.

« Ve ölmeni istemiyorum,» diye ekledi Lenore. Adam hızla doğrulup genç kadının bileklerini tuttu.

"Umarım yalnızca senin hatırın için ameliyattan vazgeçmemi istemiyorsundur,» dedi alay doulu bir sesle.

'Hayır. Ama ölmeni de istemiyorum. Seni hayatta görmek istiyorum. Ne zaman? Ne zaman hastaneye yatacaksın? diye sordu genç kadın.

"Yarın sabah. Beni kliniğe Albert götüreceksin,» dedi Adam, Lenore'un bileklerini hala bırakmadığını fark edip, daha da sıkıca kavrayarak «Fazla zamanımız kalmadı,» diye ekledi. Gitmeden önce beni ne kadar sevdiğini göstermeyecek misin?»

...

Yorgunluktan ve doyumun yarattığı sarhoşluktan uyuya kaldıklarında gün ağarmaya başlamıştı. Lenore öylesine bitkindi ki ne Albert Smith'in kapıyı çaldığını ne de Adam'ın seslendiğini duydu.

Genç adamın yavaşça yataktan kalkıp giyindiğini bile fark etmedi. Adam parmaklarını yavaşça yanağında gezdirip kendisini şefkatle öptüğünde, farkında; olmadan mutlulukla mırıldanıp uyumaya devam etmişti.

Lenore gözlerini açtığında güneş iyice yükselmiş yatağın üzerine vurmaya başlamıştı. Nerede olduğunu hatırladığında başını umutla Adam'ın yattığı tarafa doğru çevirdi.

Ama Adam gitmişti.. Genç kadın artık onu 'bir daha hiç göremeyebilirdi. Eğer yaşarsa Northporth'a bir daha hiç dönmeyecekti. Geceleyin defalarca bunu ima etmişti kendisine.

"Ne olursa olsun bugünleri daima hatırlayacağım tatlım" diye fısıldamıştı kulağına genç adam.

...

Konu Başlığı: Ynt: Çıkmaz Sokak / Flora Kidd

Gönderen: mydestiny üzerinde Mayıs 08, 2007, 07:37:02 ÖS

Lenore sevincini ve kendinden geçişini hatırladı, ondan geriye kalan tek şey buydu. Genç kadın gözlerini kapatıp kendini bir gece öncesinin hayallerine baktı, Ama o anları düşünmek Lenore'u daha da çok üzüyordu. Çabucak gözlerini açıp yataktan çıktı 've giyinmeye başladı. Bertha gelip onu Adam'ın yatağında bulmadan önce gitmeliydi.

Genç kadın çam ağaçlarının, arasındaki yol-dan, aşağıya doğru giderken kendi kendine, eğer Adam'ın evlenme teklifini kabul etmiş ol-saydı şu ana kadar çoktan evlenmiş olabilecek-lerini düşündü, O zaman onunla birlikte gidebilir, yanında kalıp ameliyat sırasında Onu bek-leyebilirdi.

Bir an Adam'ın böyle bir şeyden hoşlanma-yacağı düşün­dü. Genç adam idare edilmek-ten haşlanacak bir insan değildi. O halde ne-den ona evlenme teklif etmişti? Lenore bunu Adam'a sorduğunu ve son derece kaçamak bir cevap aldığını hatırladı.

«Sana niçin olduğunu söyledim... Ben normal değilim. Belki isteklerini nereye kadar götüre-ceğini anlamak için seni denemek istedim, bel-ki de Valene Baker gibi paramın peşinde olup olmadığını anlamaya çalıştım,» demişti Adam alayla.

«Herhalde teklifini reddettiğimde çok rahat-lamışsındır,» diye cevap vermişti Lenore, sert bir sesle.

"Oh evet, rahatladım. Hem de çok rahatla-dım,» demişti genç adam, aynı alaycı ses tonu-nu devam ettirerek, Bütün bunlara rağmen Lenore gene de onun kendini öpmesine ve dudaklarıyla baştan çıkartılmasına engel olamamıştı.

Sakat olmasına rağmen hala son derece güç-lü ve iradeli bir erkek olan Adam gitmişti...

Ama Lenore'un dünyası hala onunla dopdoluy-du, O dünyada başka bir erkeğe yer yoktu. Ve Northport'ta kaldığı sürece de bunun değişme-si imkânsızdı. Ama genç kadın gitmek istemiyor-du. En azından Adam ameliyattan çıkana ka-dar 'burada kalmalıydı. Kalmak zorundaydı, çünkü onunla arasındaki tek bağ Smithlerdi. Albert, Adam'ın hayatta kalan tek akrabasıydı ve Lenore genç adamın nasıl olduğunu ondan, başka kimseden öğrenemezdi.

Lenore anayola doğru döndü. Yolun, kenarındaki karaağaçların baharla birlikte yeşermiş yaprakları hafif hafif sallanıyordu., Lenore ote-le doğru yürüdü. Otelin önünde açmış olan ley1akların kokusu tüm caddeyi kaplamıştı.

Genç kadın arka kapıdan içeriye girdi. Blythe ve Josh masanın başında oturuyorlardı. Kahve-lerini içiyorlardı ve el ele tutuşmuşlardı. Le-nore'un içeri girdiğin, görünce ellerini masa-dan indirip utangaçça ona doğru baktılar.

«Sanırım artık işimin başına dönsem iyi olacak,» dedi Josh, sıkılgan bir edayla ayağa kal-karak.

«Dün geceki konser çok iyiydi. Umarım Northport'ta kalır bizim için de çalarsın.»

«Teşekkür ederim.,» dedi genç kadın, Josh'un ne demek istediğini anlamaya çalışarak.

«Sonra görüşürüz,» dedi genç adam, çabucak

Blythe'a dönüp kapıya doğru yürüyerek, Kapı kapanır kapanmaz Lenore ablasına bak-tı. Blythe bu sabah her zamankinden çok daha güzeldi. Gözlerinin içi gülüyordu. Yanaklarıysa kıpkırmızıydı..

«JoSh'la aranızda bir şey mi oldu?» diye sor-du Lenore.

«Evet;» dedi Blythe gülümseyerek. «Bana evlenme teklif etti.»

«Ama ya karısı...»

«Avukatı, kansı üç yıl1dan beri onu görmedi-ği ve buraya gelmeyi de devamlı reddettiği için

artık ondan ayrılabilceğini söylemiş. Josh hemen, bana gelip mahkeme sonuçlanır sonuçlanmaz evlenmemizi teklif etti dedi ablası.

«Peki ya sen... sen ne istiyorsun? Onunla evlenmek istiyor musun?» diye sordu Lenore.

"Tabi istiyorum!" diye haykırdı Blythe mutlulukla. "Evlenmeyi, yaşlanmadan çocuk sahibi olmayı... ve çocuklarımın babasının Josh olmasını istiyorum. Oh Lenore öyle mutluyum ki! Böyle olabileceğini asla hayal bile edemezdim Josh benimle evlenemeyeceği için daima bekâr kalacağımı düşünüyordum.»

«Ben de çok sevindim", diye fısıldadı Lenore, ablasına sarılıp öperek. Mutluluktan genç kadının gözleri dolmuştu.

"Yemek yedin mi?» diye sordu Blythe, öpüşmeleri sona erdiğinde.

"Hayır.»

"Otur da sana bir şeyler hazırlayayım,» dedi ablası. "Haydi ben yemek pişirirken sen de bana Adam Jonson'ı anlat. Onu gördün mü?»

"Evet.»

«Sonra?» diye ısrar etti Blythe.

"

Geceyi onunla geçirdim,» dedi Lenore kısaca. Blythe bir an dönüp kardeşine kuşku dolu gözlerle baktıktan sonra tekrar işine döndü.

"Umarım ne yaptığının farkındasındır,» dedi uyarırcasına.

"Her şey yolunda Blythe. Adam gitti ve onu bir daha hiç göremeyeceğim,» dedi Lenore sakinliğini korumaya çalışarak. "Körlüğüne neden olan pıhtının kaldırılması için ameliyat olacak. Çok tehlikeli bir ameliyat. O... o ölebilir,» diye kekeledi. Genç kadın, gözyaşlarına engel, olabilmek için 'başını fincana eğdi ve kahvesinden büyük bir yudum aldı.

« Ya ölmezse? Ya ameliyat başarılı olur da görmeye başlarsa?» dedi Blythe, kardeşinin fikrine katılmadığını belli ederek.'

«Sanırım o zaman da eski işine dönecek,» diye sessizce karşılık verdi Lenore. Genç kadın başını çevirip pencereden dışarıya baktı, Geleceğin Adam için neler getireceğini umursamıyormuş gibiydi. Posta geldi mi?» dedi birdenbire konuyu değiştirerek.

«Evet, Ama sana mektup yok,» diye cevap verdi Blythe, karıştırmış olduğu yumurtaları kızgın yağa dökerek. «Bu arada Isaac aradı. Valerie Baker'a çok kızmış, Kadın kimseye bir şey söylemeden istasyondan çıkıp gitmiş. Bu durumda konserlerin geri kalan kısmının çekimi tehlikeye düşmüş gibi. Baker olmadan yapamazlar, Nereye gitmiş olabilir?

«Bilmiyorum,» dedi Lenore. Genç kadın Adam konu'sunun tekrar açılmaması için Valerie Baker hakkında bir şey söylemek istemiyordu. Lenore için Adam daha şimdiden bir tabu haline gelmişti. Kimsenin onun hakkında bir şey söylemesine tahammül edemiyordu, Onun hakkında konuşulması aralarında geçenlere, birlikte yaşadıkları güzel anlara ihanet gibi geliyordu. Genç adamla birbirlerine hiç uymayabilirler mi, ama kısa bir süre için bile olsa birbirlerini keşfetmişler ve pek çok şeyi paylaşmışlardı. «Yemeğimi yer yemez Isaac'i görmeye gideceğim,» dedi Lenore.

«Jim Lorway'nin programı devam ettire bileceğinden eminim. Ben de ona yardımcı olurum.»

Sonra söylediği gibi Isaac'in evine gidip dü–şüncesini açıkladı ve birlikte. Bangor'daki tele–vizyon istasyonuna giderek konuyu müdürle gö–rüştüler. Dört saat sonra istasyondan dışarıya çıktıklarında Lenore'un, yazın geri kalan kısmı için bir işi olmuştı. Müdür, programı jim Lorway'le birlikte yürütme görevini genç kadına teklif etmiş o da kabul etmişti.

«Bahse girerim Isaac sevinçten çılgına dönmüştür,» dedi Blythe, Lenore olanları anlattıktan sonra:

«Evet gerçektende döndü,» dedi genç kadın, hafifçe gülümseyerek. «Bangor'dan buraya ka–dar sürekli ellerini çırpı ve, 'Bu harika bir şey. Çok mutluyum, hem senin hem kendi adıma,' dedi durdu. Arabanın yoldan çıkmasına engel olabilmek için direksiyonu tutmak zorunda kal–dım. Elleriyle konuşan insanlar tehlikeli birer sürücü oluyolar.»

«Ben de hem senin hem de kendi adıma mut–luyum,» dedi Blythe. «Yazın geri kalanını bura–da geçireceğin ve seni meşgul edecek bir konu çıktığı için mutluyum. İş hakkında ne düşünü–yorsun ?»

«'Beni hem şaşırttı hem de heyecanlandırdı,» dedi Lenore. "Şüphesiz benim için çok zor ola–cak, ama bu konuda edineceğim tecrübelerde iyi bir yapımcı olmamı sağlayabilir. Bu sayede de seçeneklerim artar. Ama gene de hala, Ve–nezuela'daki orkestraya kabul edilmeyi daha çok istiyorum.»

«Bundan sonraki konseri ne zaman vereceksiniz? Buradakiler daha şimdiden sabırsızlan–maya başladılar,» dedi ablası.

«Temmuzun başında. Annem o zamana kadar burada olur, değil mi?» diye cevap verdi Lenore.

"Emin değilim. Son telefon ettiğinde buraya gelmek yerine İskoçya'ya gidebileceğinden bahsetti. Sanırım bütün Frazerlar orada toplanacakmış. İskoç kuzeni temmuzda onu oraya da–vet etmiş... Konseri aynı yerde mi vereceksi–niz?" dedi Blythe.

"Öyle düşünüyoruz,» diye karşılık verdi genç kadın, sakın bir sesle. «Adam Jonson'la Isaac'in arasındaki anlaşmaya göre öyle olması gerek ve bence değişmesi için de bir neden yok. Ama gene de gelecek hafta bu konuyu konuş–mak için Isaac'le birlikte Albert Smith'in evine gideceğiz. Sanırım Adam gitmeden önce bu ko–nudaki tüm yetkileri ona devretmiş.»

«Bangor'daki istasyona gittiğinde Valerie Ba–ker hakkında bir şey duydun mu?" diye sordu ablası.

"Çok az şey. Anladığım kadarıyla onu orada sevmiyorlarmış' Ve işi bırakmasına sevinmişler" dedi Lenore. «Zaten onu saf dışı etmenin yolla–rını arıyorlarmış.»

«İş bırakmak için bir neden göstermiş mi?»

«Sadece Maine'i çok sakın ve sessiz bulduğu–nu, New York'a dönmek istediğini söylemiş,» dedi genç kadın. «Bu akşam için sana yardım etmemi ister misin?»

«Hayır, teşekkür ederim. Carrie burada. Zaten akşama yapacağımız fazla bir şey de yok, diye cevap verdi Bly1fue.

«Öyleyse bazı mektuplara cevap verebilirim,» dedi Lenore ve merdivenlerden yukarıya çıkma–ya başladı.

"Hezel'in mektubu mu?» diye atıldı Blythe.

«'Belki,» dedi Lenore ve hemen odasına yü-rüdü.

Ondan sonraki üç gün kimi zaman yağmur-lu, kimi zaman güneşli geçti. Ama Lenore için sadece endişe dolu bir bekleyişti. Genç kadın Adam'dan küçük de olsa bir 'haber alabilmek ve ameliyatın yapılıp yapılmadığını öğrenmek için, Albert Smith'in evine gidecekleri günü ip-le çekiyordu.

Isaac'le 'birlikte Albert'in Pickeling'deki evine gittiklerinde, Lenore büyük 'bir hayal kırıklığı-na uğradı. Yaşlı adam evde yoktu. Bertha ka-pıyı açtı ve onları isteksizce içeriye aldı. Kadın dudaklarını ciddi bir ifadeyle büzmüş her iki-sine de dik dik bakıyordu.

«Albert henüz Boston'dan dönmedi,» dedi Bertha ters bir şekilde. «O salonu tekrar kulla-nıp kullanamayacağınız konusunda bir bilgim yok.Eğer benim olsa kullanmanıza izin vermezdim.Son defadan sonra toplamayı başarama-dım, harp yerine dönmüştü!»

Bertha'nın sözleri Isaac'i çok üzmüştü. Yaş-ılı adam durmazcasına defalarca özür diledi.

«Albert, ne zaman gelecek,» diyerek araya gir-di Lenore.

«Gelecek pazartesi demişti, ama belli, olmaz,» diye cevap verdi Bertha.

«Neden değişebilir?» diye sordu genç kadın.

«Her şey Adam'ın kendini nasıl hissettiğine bağlı.»

«Oh, Mr. Jonson hasta mı? Bi1miyordum» di-ye atıldı Isaac.

«Hasta değil, sadece ameliyat oldu,» dedi Bertha. «Yeniden görmeye başlaması için.»

«Ameliyat oldu mu?» diye sordu Lenore.

«Tabii, önceki gün oldu. Ama henüz sonucu bilmiyorlar. Q yüzden Albert hala orada. Söylediklerine göre vücudunda sudan çok kan var-mış,» dedi Bertha. Ve Ön kapıyı açmak için o tarafa doğru yürüdü. «Albert burada yokken sizleri tutmak istemem,»

Dışarı çıkarlarken Lenore arkasını dönüp Bert-ha'ya nazik bir ifadeyle baktı.

«Albert gelince 'bana telefon etmesini söyle-yebilir misiniz?» dedi genç kadın.

«Telefon numaranızı bırakmalısınız,» dedi Bertha isteksizce. «Bekleyin de size kağıt kalem getireyim.»

Bertha çalışma odasına yürüdü ve elinde bir parça kâğıt ve kalemle geriye döndü. Lenore kâğıda adını ve telefon numarasını yazdıktan sonra altına, 'Lütfen bana Adam hakkında ha-ber yollayın, diye ekledi. Sonra kâğıdı yaşlı kadına uzattı ve Isaac'le birlikte merdivenler-den aşağıya inip arabaya yürüdüler.

Northport'a kadar hiç konuşmadan geldiler, Bu hiç alışılmamış bir durumdu, çünkü Isaac genellikle konuşur ve gülerdi. Adam'dan ha-ber alamadan geçecek Üç gün daha,' diye düşündü Lenore kendi kendine.

Cumartesi, pazar ve Pazartesi.. Hafta sonu oteldeki yoğun işlerle uğraşarak geçmişti. Q hafta sonu o kadar çok müşteri gelmişti ki Lenore, Blythe ve Carrie durmadan, koşturmuş yemek pişirmiş, servis yapmış ve nefes almaya bile vakit bulamamışlardı. Genç kadın pazartesi günü 'bütün gün' Albert'ın telefon etmesini, bekledi. Ancak yaşlı adamdan bir haber çıkmayınca Lenore bütün geceyi kâbuslarla dolu bir şekilde geçirdi. Genç kadın Albert'ın arama-masını, ameliyatın başarısız geçmesine bağlı-yordu... Belki de Adam ölmüştü.

Ertesi sabah Carrie odasına gelip, Albert'ın oturma odasında kendisini beklediğini söylediğinde, Lenore, Adam'la ilgili endişelerini unuttabilmek için klarnet çalıyordu.

Albert odanın duvarına asılı duran balıkçı resminin önünde iş pantolonuyla duruyordu.

Genç kadın nefes nefese içeriye girdiğinde parlak mavi gözlerini ona doğru çevirdi ve duvardaki resmi göstererek,

«Mary Day hala denize açılıyor. Dün Camden'dan geçerken gördüm onu. Ama artık tatile gelenleri, adaların çevresinde gezdiriyor o kadar,» dedi yaşlı adam, gülümseyerek, "Telefondaki konuşmayı sevmediğim için buraya gelmeyi yeğledim,» .

«Teşekkür ederim. Oturmaz mısın? Sana bir şey ikram edebilir miyim? Kahve ister misin?» diye sordu Lenore, sabırsızlığını belli etmemeye çalışarak,

"Hayır teşekkür ederim,» dedi Albert, «Söylemem gerekenleri söyleyip hemen gideceğim.Adam ameliyat oldu,»

«Evet, sonra» dedi genç kadın çabucak,

"Oldukça iyi durumda, ama hala baygın.»

«Baygın mı?. diye Lenore şaşkınlıkla.

«Sakinleştirici verdiler. Bu yüzden biraz fazla kaldım, Ayılır ayılmaz görebileceğini sandı,» dedi

Albert, «Ama istediği gibi olmayınca deliye döndü. Bir şey istemediği gibi olduğu zaman neler yaptığını sen de bilirsin. Bana, doktora, 'hemşirelere herkese bağırırmaya .başladı...

« Tahmin ediyorum," dedi genç kadın. "Peki görebilecek mi?,.

«İki aydan evvel 'bilemeyiz, Dedi yaşlı adam.

«İki ay uzun, bir süre... Yani Adam için demek istedim"

«Bu konuda çok haklısın. Aklını kaçırmış gibi, dedi Albert. Adam'ın sinirli olmasından ve garip davranışlarda bulunmasından zevk alır gibi bir hali vardı. «Ona bakacak hemşirelerin yerinde olmak istemezdim.,.

«Oh, Adam 'buraya dönmeyecek mi?" diye sordu Lenore, hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

"Hayır. New York dışında 'bir kliniğe gidecek...

"Oh, bilmiyordum"

Lenore'un aklına hemen Valerie Baker'ın Maine'i sakın bulup. New York'a dönüşü gelmişti. Yoksa Adam'ın oraya gideceğini tahmin etmiş miydi?

«Albert onu zi-yaret edebilir miyim?» diye sordu genç kadın çabucak.

«Sanırım edebilirsin,» diye mırıldandı Albert, öylece durup genç kadını süzerek. «Ama beni dinlersen gitmemeni tavsiye ederim.»

«Niye?»

«Adam 'kadınlar tarafından takip edilmekten hoşlanmaz,» dedi yaşlı adam.

«Ama onu takip etmiş olmayacağım ki,» di-ye itiraz etti Lenore. «'Bir arkadaş olara,k ziyaretine gidip, onu neşelendirmeye çalışacağım...

«Gene de hoşuna 'gitmeyecektir,» dedi Albert, genç kadını süzmeye devam ederek. «Sana da o New Yorklu kadın gibi davranmasını mı is-tiyorsun ?»

"Valerie Baker'dan mı bahsediyorsun?" dedi Lenore merakla.

"Evet, Ameliyattan 'birkaç gün sonra ziyare-tine geldi. Ona ortadan kaybolmasını söyledim. Adam o haldeyken bir kadın tarafından göröl-mekten hoşlanmaz. O kadının hiç saygısı yok. Sonra elinde bir buket Çiçekle tekrar gelmiş. Ben yoktum,»

"Ne oldu?» diye sordu genç kadın.

«Ne olacak Adam cılgına döndü. Hemşireler Valerie'yi odadan çıkartmak zorunda kalmış-lar,dedi Albert, kapıya doğru yürürken. "Ar-tık benim gitmem gerek.»

Lenore yaşlı adamı otelin dışına kadar geçirdi. Albert gitmek üzereyken 'bir an durdu ve dönüp genç kadına baktı.

«Eğer gitmeye kararlıysan çiçek götürmeye kalkma. Adam onları fırlatıp atacaktır, sadece ziyan olacak zavallılar. hoşçakal...

Konu Başlığı: Ynt: Çıkmaz Sokak / Flora Kidd

Gönderen: mydestiny üzerinde Mayıs 09, 2007, 05:56:29 ÖS

SEKİZİNCİ BÖLÜM (Final)

Lenore, Albert'ın öğüdünü dinleyip Adam'ı zi-yarete gitmedi. Çünkü genç kadın Adam'ın ken-disine de Valerie'ye davrandığı gibi davranma-sını istemiyordu. Genç kadın her an Adam'ı düşünmesine rağmen, ,bir süre ondan ayrı kal-masının daha akıllıca olacağına karar verdi. Eğer Adam onu seviyorsa ve onu istiyorsa bir gün ona dönerdi. Bir geceyi birlikte geçirdiler diye, bundan sonra, hayatlarının her anını bir-likte geçirmeleri gerekmezdi. İkisi de yetişkin insanlardı, çocuk değillerdi.

Lenore kendini ne kadar inandırmaya çalı-şırsa çalışsın acı çekiyordu... Hem de tüm ben-liğiyle. Adam'ın nasıl olduğunu, neler hissetti-ğini öğrenmeyi, ondan bir haber almayı her şeyden çok istiyordu. Genç kadın hemşirelerden birinin okuyabileceğini düşünerek Adam'a mektup yazmayı düşündü. Ancak en sonunda küçük bir kart alıp içine, 'Adam, seni her an düşünü-yorum, Lenore' yazdı.

Lenore ondan sonra Albert'ı ilk görüşünde, yaşlı adama, Adam'ın kaldığı dinlenme evinin adresini sordu. Albert genç kadının Adam'ı gör-meye gitmeyeceğine inandıktan sonra adresi ver-di.

"Nasıl olduğunu biliyor musun?" diye sordu Lenore.

«Çok daha iyi." diye cevap verdi Albert ağzındaki çikleti çiğnemeyi bırakmadan.

«Tamamen görebiliyor mu?" diye sordu genç kadın.

«Hayır.»

«Orada ne kadar kalacak?» diye ısrar etti Lenore.

«Bilmiyorum, diye cevap verdi yaşlı adam isteksizce.

Albert her zamanki gibi bir mazeret bularak genç kadının yanından uzaklaşmıştı.

Haziran ayı, bazı günler son derece güneşli, bazı günlerse karşı sahiller görülmeyecek kadar sisli geçiyordu. Northport'ta hayat her zamanki gibi devam ediyordu. Josh Kyd'in, teranesinde bakımlarını yaptığı tekneler denize indirilmiş, sahiplerinin gelmesini bekliyorlardı. Ayın ortalarına doğru çoğu yaşlı ya da çocuk-suz çiftler otele dolmaya başladı. Birkaç gün ya da hafta, kasabada kalıp çevreyi geziyorlar sonra da evlerine dönüyorlardı.

Küçük orkestra düzenli olarak buluşup temmuzun başında vermeyi planladıkları konser için çalışıyordu. İlk konserden sonra gruba amatör Ve profesyonel bir sürü yeni müzisyen katılmıştı.

«Artık repertuarımızı genişletmenin zamanı geldi", dedi Isaac heyecanla. ..Sanırım en sonunda Mozart'ın divertimentolarından bazılarını çalabilecek hale geldik. Bundan sonraki 'konserde iki klarnet, iki korno ve iki obua için yazılmış re bemol divertimentoyu çalmayı öneriyorum. Ardından da Beethoven'ın, 6 No.lu piyano, keman, çello üçlüsünü çalabiliriz. Çok güzel bir konser olacak.»

Konser için çalışmak ve çekimler için hazır-ılanmak Lenore'u oldukça meşgul ediyordu. Ancak yeni insanlarla tanışmak ve Mozart'ın huzur Veren müziğini çalmak, genç kadını son derece mutlu ediyordu. Jim Lorway de birlikte çalışması son, derece kolay bir insandı. Genç adam Lenore'un çekim Ve kameraların duracağı yerlerle ilgili önerilerini dikkatle dinliyor Ve uygulamaya çalışıyordu. Genç kadın kısa sürede televizyon programında en önemli şeyin zamanlama olduğunu ve Jim'le uyum içinde çalışmalarını gerektiğini öğrenmişti.

Valerie'nin Isaac, Jack, Willa ve Jane'le yaptığı programları gördükten sonra Jim'le birlikte her şeye yeniden başlamaları gerektiğine karar verdiler. Jim, diğer müzisyeni de röportaj yapması konusunda Lenore'u ikna etmişti.

«Soruları senin sorman bence çok daha iyi olur,» dedi Jim. «Çünkü sen müzikten iyi anlıyorsun, ayrıca film de verdiği görüntü de son derece, güzel. Bende, Valerie'de eşik olan sevimlilik ve içtenlik var.» Genç adam Lenore'a bakıp gülümsedi. «Şu hep gülümseyen iri gözlerinden dolayı,» diye ekledi.

«Sahi mi?» diye haykırdı genç kadın şaşkınlıkla.

«Tabii. Són derece doğalsın. Duygularını ve düşüncelerini gizlemek için kamerayla aranda mesafe koyabiliyorsun. Seni seyreden 'biri ne kadar içten Ve rahat olduğunu hemen anlar. Televizyon seyircisi de, bunu istiyor. Valerie bu yüzden takdimci olarak başarılı olamadı. Ken-disiyle Ve ekranda vereceği görüntüyle öylesine ilgiliydi ki, konuşma yaptıklarını, arka plana atıyordu. Ayrıca yapımcı olarak da iyi değildi. Yeterince hayal gücü yoktu ve izleyicinin zekasına saygı duymuyordu. Burada tutunmamasına hiç şaşırmadım...

İkinci konser ilkinden daha da başarılıydı. Dinlemeye sadece yöre halkı değil, turistler ve yaz tatili için kasabada bulunanlar da gelmişti. Salondaki her sandalye satılmış ve bazı dinleyiciler ayakta durmak ya da koridorun merdivenlerine oturmak zorunda kalmıştı. Ayrıca basında da konser hakkında son derece olumlu yazılar çıkmıştı.

Konserden sonra orkestra tekrar toplanmaya ve yeni konserler için planlar yapmaya devam etti, Northport'ta geleneksel bir yaz festivali düzenlemek fikri tekrar gündeme gelmişti.

«Belediye Meclisi turistleri kasabaya çekeceğini düşündüğü için 'bu fikirle çok ilgileniyor,' dedi, kurulun üyelerinden biri olan Fred Caplan. «Tabii, eğer Jonson villasını alabileceğimizden emin olabilirsek.» Fred dönüp Lenore'a baktı. «Festival konusunu Adam'a açtın mı?»

«Hayır. Hem sanırım, konserler için bize büyük salonunu açması bile yeterince büyük bir iyi niyet' gösterisiydi,' diye cevap verdi genç kadın, sakın bir sesle.

«Bu konuyu onunla konuşmanız oldu mu?» diye sordu Fred, bakışlarını odanın içinde gezdirerek.

«Ya sen Isaac? Jonson'la aranız iyi gibi görünüyor.»

«Evet, festivalden bahsettim,» diye cevap verdi Isaac. «Ama fazla ısrar etmedim. Ben de Lenore gibi konunun üzerine gitmeden önce biraz beklememiz gerektiğini düşünüyorum.»

«Konserler çok iyi gidiyor,» dedi Jack. «Ve sanırım artık Jonson'la grup olarak konuşmamız gerek. Tam olarak ne istediğimizi yazıp ona yollayabiliriz. Lenore sen onun nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?»

«Bulabilirim... Dedi genç Kadın. "Albert Smith'e soracağım..., o biliyordur.,.

Lenore ertesi, gün Albert'la konuşmaya' gitti. Yaşlı adam her zamanki gibi yardımcı olmaya 'pek gönüllü değildi. Ancak genç kadına Adam'ın hala tam olarak göremediğini ve New York dışındaki bir rehabilitasyon merkezinde olduğunu söyledi.

Küçük orkestrada yapılan büyük tartışmalardan sonra yazılan mektubu Isaac Ve Jack imzaladılar. Mektubu yolladıktan sonra tekrar tüm güçleriyle üçüncü konser için çalışmaya başlamışlardı. Üçüncü konser ağustosun başında ve dördüncüsü sonunda verilecekti. Yaz tatili için gelenler gitmeden önce bir dizi, konser hazırlamak istiyorlardı.

Lenore en sonunda Venezuela'daki orkestradan, işle ilgili cevap mektubunu aldı. Ona kabul edemeyeceklerini bildiriyorlardı. Genç kadın, ilk anda duyduğu hayal kırıklığı geçtikten sonra büyük bir rahatlama hissettiğini fark etti. En azından sonucu öğrenmişti Ve artık geleceğiyle ilgili başka planlar yapabiliirdi Lenore, Isaac'e olanları anlattı Ve başka orkestralara başvurursa onun adını kullanıp kullanamayacağını sordu.

«Tabii adımı kullanabilirsin,» dedi yaşlı adam «Bu beni son derece mutlu eder Ama bu kadar kalman mümkün değil mi? Topluluğun sana ihtiyacı var, hem bu festival işini ayarlayabilirsek senin idareci yeteneğine de çok ihtiyacımız olacak.»

«Kalmak ve festivali idare etmek isterim.' Ama kendi paramı kazanmam gerek,» diye Cevap verdi Lenore. «Blythe'tan bu kadar fazla yararlanamam.»

«Anlıyorum. Ama televizyon için konserlerin çekimini yaptın ya. Hem sanırım televizyonda çekilmelerine devam etmeni isteyeceklerdir. Neden Eylül'e kadar kalıp gelişmeleri beklemiyorsun? O zamana kadar çok şey olabilir,» dedi Isaac.

"Umarım, dedi Lenore, hafifçe iğini çekerek. «Adam Jonson'a yolladığımız mektuba oir ce→vap geldi mi?.

«Henüz gelmedi. Ama geleceğini umuyorum,» dedi yaşlı adam. "Bizi görmezden gelmeyecektir; bundan eminim.»

Üçüncü konser de verildi ve hemen ardından dördüncü konserin çalışmaları başladı. Ağus→tos ayı son derece sıcak geçiyordu. ,Zaman za→man kara bulutlar güneşi kapatsa bile bu, yat meraklılarının ve yelkencilerin denize açılma→sına engel olamıyordu. Ağustos'un haftasında... Pazar günü, hava son derece güzeldi. Güneş gökyüzünde ateşten 'bir top gibi parlıyordu.

Adam Jonson'ın evinin açık pencerelerinden dışarıya tatlı bir müzik yayılıyordu. Kapının önünde biri oturmuş onları dinliyordu. Lenore o geceki konserde çalmayacaktı. Misafirleri ağırladıktan sonra piyanonun arkasına otur→muştu. Kimsenin onu görmesi mümkün değil→di.

İlk parça sona erdiğinde Lenore biran Adam'ı gördü. En azından onu gördüğünü sandı. Genç kadın derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başlamıştı.

Lenore yerine dönmeden önce arkasını dö→nüp, Adam'ı, gördüğünü sandığı pencereye doğ→ru bir kez daha 'baktı. Ama orada yoktu. Genç kadın kendi kendine hayal gördüğünü düşün→dü. Onu görmeyi o kadar çok istiyordu ki gö→zü açık, hayal kurmaya başlamıştı.

Konser sona erdi. Konuklar alkışladı. Müzisyenler salona dönüp birkaç selam verdiler. So→nunda konuşup gülüşen bir grup insan evden çıkıp arabalarına doğru yürümeye başladı.

Haftaya Isaac'in evinde buluşmayı kararlaştırdıktan sonra müzisyenler de dağıldı. Lenore kamyonetlerine doğru yürüyen Jim Lorway ve diğer kameramanlara iyi geceler diledi, Sonra tek başına Blythe'in arabasına yürüdü ve sürü→cü koltuğuna oturdu. Lenore arabayı çalıştır→madan önce umutla bir kez daha dönüp eve baktı.

Ama ne üst katta ne de alt katta hiç ışık yoktu. Genç kadın çevresine bakındı. Albert Smith'in kamyonu da gitmişti. Ama uzakta park edilmiş duran bir araba vardı.

Lenore birden arabadan fırlayıp kapısını hız→la kapattı ve eve doğru koştu. Karanlıkta yolu→nu bulmaya çalışarak müzik odasına girdi. Dı→şarıdan sızan hafif bir ışık piyanonun tuşları→na vuruyordu. Kadife perdeler akşamın rüzgâr ı ila hafif hafif sallanıyordu.

Koridordan, gelen bir ses Lenore'un hızla dön→mesine neden oldu. Genç kadın çevresine ba→kındı. Ön kapı kapatılmıştı. Ve etraf hala kap→karanlıktı. Lenore yavaşça yürüyüp tokmağı çevirdi. Kapı kilitliydi. Demek Albert biraz ön→cesine kadar evdeydi Ve şimdi dışarı çıkarken kapıyı kilitlemişti. 'Büyük bir olasılıkla arka kapıyı da kilitlemiş olmalıydı. Lenore evde ka→palı kalmıştı.

Yok, hayır kalmamıştı. Albert dalgınlıkla mü→zik adasının pencerelerini, kapatmayı unutmuş→tu. Genç kadın çabucak müzik odasına dönüp sandalyelerden birini pencerenin önüne çekti. Ama o anda arkasından biri adam seslendi.

«Lenore,

Genç kadın hafifçe dönüp kapıya doğru bak→tı. Ama hiç kimse yoktu. Kulağ1na sesler mi geliyordu? Birisi adını mı söylemişti?

«Lenore.» Yumuşak bir ses adını tekrarladı.

Genç kadın tüm sinirlerinin gerilmiş olduğu→nu hissediyordu. Lenore korkuyla pencereye doğru

döndü Ve sandalyeleri hızla çekti. Bir kaç sandalye yere düşmüştü. Tam pencereye ulaşmak üzereydi ki o çok iyi tanıdığı sesi yeniden duydu. '«Lenore, Tanrı aşkına, burada ne yapıyor-sun?»

Genç kadın 'bir anda terlemeye başladığını hissetti. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpı-yordu. Korkuyla arkasına döndü. Kolunu kapı-nın kenarına dayamış bir adam orada duruyor-du. Genç adam, saçlarını kısacık kesilmiş olduğu için çok daha sert görünüyordu şimdi.' Üzerine pantolon Ve kısa kollu bir tişört giymişti. Gözlüğü yoktu. Lenore odanın bir ucundan erke-ğin mavi gözlerindeki ışığı fark etti.

«Adam,» diye fısıldadı içini 'büyük bir sevinç dalgasının kapladığını hissederek. «'Sen misin?.. Oh Adam!»

Lenore, dizinin hızla koltuğun kenarına çarp-masına aldırmadan genç adama doğru koştu. Adam da önündeki sandalyeleri kenara çekerek ona doğru yürüyordu. Karşı karşıya geldikle-rinde bir an öylece durup birbirlerine baktılar. Sonra kolları birbirlerine 'doğru uzandı ve sa-rıldılar. Aralarındaki o hiç sönmeyen ateş ye-niden alevlenmişti.

«Ne zaman geldin?» diye sordu 'Lenore.

«Bu akşamüzeri. Konserin sonuna doğru gel-dim. içeri girdiğimde bir an, senin piyanonun arkasından çıktığını görür gibi oldum. Ve rüya gördüğümü sandım,» dedi Adam.

«Burada olduğumu bilmiyor muydun?» diye haykırdı genç kadın.

«Hayır. Valerie Baker'a, konser biter bitmez Northport'tan ayrılacağını söylediğini hatırlıyo-rum. Fikrini değiştirdiğini düşünmemi gerektirecek hiç bir neden de yoktu,» diye cevap ver-Di Adam.

«Ama Albert sana hala Northport'ta olduğu- mu söylemedi mi?»

«Neden söyleyecekti ki? Telefon edip evde iş-lerin nasıl gittiğini sorduğumda senden hiç bahsetmedim. O da bir şey söylemedi,» dedi genç adam, alaycı bir edayla yüzünü buruşturarak.

«İkimiz de pek konuşkan değiliz, bunu sen de biliyorsun...

«Hımm, fark, etmiştim, dedi Lenore. «Ama mektup da yazmadın. Kartıma cevap bile ver-medin. Yoksa almadın mı? ,

Adam birbirine kenetlenmiş ellerine bakarak bir süre konuşmadan durdu Sonra başını kal-dırdı.

«Yazamazdım, dedi sakın bir sesle. «Çünkü sana karşı hissettiklerimi kağıda dö-kebilmem mümkün değildi. Hem senin North-port'tan gittiğini Ve bir daha asla seni bula-mayacağımı düşünüyordum.» Adam uzanıp ya-vaşça genç kadının yüzünü kavradı. «Seni görmek çok güzel Lenore. Sonunda seni tekrar gör-mek çok güzel,» diye fısıldadı.

Birbirlerine sarılıp sanki dudakları bir da-ha hiç ayrılmayacakmışçasına, aşkla öpüştiler.

«Umarım ameliyatın başarılı geçmiştir,» dedi Lenore nefes nefese.

«Hemen hemen mükemmel görüyorum. Yal-nızca küçük yazıları okumak için gözlüğe ihti-yacım oluyor,» diye cevap verdi Adam.

«Kameranı tekrar kullanabileceksin, değil mi? diye sordu Lenore heyecanla.

«Evet,.. diye cevap verdi genç adam, duyduğu mutluluğu belli etmekten çekinmeyerek.
«Tanrıya şükür! Buraya bunun için geldim. Ye-ni bir göreve gitmeden önce evle ilgili bazı iş-leri tamamlamam gerek.»

«Televizyonda eski işini mi yapacaksın?. de-di Lenore. Genç kadının içi bir anda Adam'ın geleceğiyle ilgili korkularla dolmuştu.

«Evet,» dedi genç adam neşeyle. Lenore ses tonundan onu asla fikrinden caydıramayacağı-nı hissetmişti.

«Nereye?» diye fısıldadı genç kadın. «Nereye gideceksin?» .

«El Salvador'a. Savaş hala devam ediyor.»

«Ama... Orası senin...» Lenore cümlesini ta-mamlayamadı. Konuşmaya devam ederse ağla-maya başlayacağını hissediyordu.

"Frank'ın öldüğü, benimse yaralandığım yer,» dedi Adam kararlı bir sesle. «Biliyorum. Ama geri dönmem gerek.»

«Neden? Neden gitmek zorundasın?» diye haykırdı genç kadın, yalvarırcasına Adam'a ba-karak.

«Buradaki istasyonda çalışamaz mısın?»

«Gitmem gerek,» diye tekrarladı Adam, sa-kin bir sesle. «Korkmadığımı ve hala, başarılı olduğumu göstermek için oraya dönmem gerek. Oraya gidip fotoğraflar çekerek savaşı dünya-nın gözü önüne sermem gerek.»

«Ama... Ama ya biz?» diye sordu Lenore göz-yaşlarını parmaklarıyla silerek.

«Biz mi?» dedi genç adam.

«Evet, 'Sen ve ben,»' dedi Lenore yüzüne dü-şen saçlarını, geriye iterek. «İlişkimizin... ya da dostluğumuzun senin için bir önemi yok mu? Ben senin için o kahrolası savaştan daha önem-li değil miyim?»

Adam, genç kadının gözlerinin içine baktık-tan sonra hafifçe yüzünü okşadı.

«Hayır. Hiçbir şey benim için senden daha önemli olamaz,» diye mırıldandı.

«Öyleyse gitme,» diye yalvardı. Lenore, ken-dini erkeğin kollarının arasına bırakarak. «Git-me Adam. Burada 'benimle kal ve başka şey-lerin filmini yap. Oh lütfen gitme Tekrar yaralanabilir... Ya da ölebilirsiniz!»

Genç adam sesini çıkarmadan, sakinleşene kadar şefkatle Lenore'un saçlarını okşadı. Son-ra kararlı bir sesle, «Gitmek zorundayım Le-nore. Eğer Frank'la birlikte yapmaya çalıştığı-mız İş-i bitiremezsem kendimi asla affedemem,»dedi. «Eğer beni seviyorsan neler hissettiğimi anlamaya çalışırsın.

Genç kadın bir süre, Adam'ın haklı olduğunu düşünerek öylece durdu.

«Ne zaman? Ne zaman gideceksin?» diye sor-du en sonunda, üzgün bir sesle.

«Ekimin başında.»

'Bir ay. Birlikte olabilecekleri bir ay vardı. Isaac'le Jack'in yazdığı mektubu aldın mı?» diye sordu genç kadın, başını Adam'ın omzun-dan kaldırarak. Onun yanında olmak Lenore'u her zaman ki gibi güçsüzleştirmişti. Genç kadın ona biraz daha sarılırsa arzularına yenilip sevişmek isteyeceğini biliyor Ve şu anda böyle bir şev olmasını istemiyordu.

«Evet aldım» dedi Adam. «Hafta içinde bir gün onlarla konuşmayı düşünüyorum.»

"Onları bu gece gördün, konuyu hemen ko-nuşabilirsin,» dedi genç kadın.

"Evet ama; seninle oturup konuşmadan önce onlara bir şey söylemek istemedim. Eğer sen geri dönmeseydin, yarın ben otele gelecektim,» dedi Adam. ..'Neden döndün Lenoore?»

"Albert'in ön kapıyı açık unutup gittiğini sandım,» dedi Lenore, genç adama onu görmek istediğinden bahsetmemeye karar vererek ..Sen geri döndüğümü nasıl anladın?»

"Seni gördüm. Çalışma odasıdaydım ve kapıyı kilitlemeye gidiyordum. Sen' içeri gir-diğin sırada kapattım ve kilitledim. Koridora girdiğin sırada da saklanıp seni izledim.»

«Neden? Neden benimle konuşmadın?» diye sordu Lenore.

«Sanırım küçük bir şaka yapmak istedim, diye cevap verdi genç adam gülerек.

"Bana seslendiğinde korkudan neredeyse öle-cekdim,» diye itiraz etti Lenore. ..Hayal gördüğümü sandım.» Genç kadın kapıya doğru bak-tı. ..Gitmem gerek Blythe beni merak eder.»

"Telefon et ve bu gece dönmeyeceğini haber ver,» dedi Adam otoriter bir sesle. Genç adam Lenore'un elini tutup onu tekrar kendine doğ-ru çekti. Gel.»

"Ama... Ben...»

"Mazeret istemem,» diyerek kararlı 'bir sesle sözünü kesti genç kadının. ..Bu gece burada,benimle kalacaksın.» Genç adam Lenore'u kolun-dan tutup odadan dışarıya çıkarttı ve koridora doğru sürükledi. Sonra sıkıca sarılıp onu geniş göğsüne yasladı. Adam'ın parmakları göğüslerinde dolaşmaya başladığında genç kadın ba-caklarının titrediğini hissediyordu, Her ikisi de duydukları arzuyla yanıyorlardı.

«Çok zaman kaybettik,» diye fısıldadı Adam, genç kadının saçlarının arasına. ..O geceden 'be-ri seni deliler gibi istiyorum. Buradan ayrılmak benim için çok zor oldu, ama gitmem ve ame-liyat olmam gerekiyordu.» Genç adam tutkusu-nu kontrol altına almak istercesine derin bir nefes aldı. Sonra, ..Son üç ayda senden başka kimse olmadı,» diye devam etti. «Bedenim, ru-hum ve aklım senden başkasını düşünüp iste-yemiyordu.»

"Benim için de öyle,» diye fısıldadı Lenore. "Öyleyse burada durmuş ne yapıyoruz? Ya-tağa gidelim, » dedi Adam, boşuk bir sesle ve genç kadını merdivenlere doğru götürdü.

«Ama Blythe'ı arayacaktım,» diye itiraz etti. Lenore, arzularına karşı durmaya çalışarak.

"Sonra. Daha sonra ararsın,» dedi genç adam, Lenore'u çabucak kucağına alıp merdivenleri tırmanmaya başlayarak. Genç kadının daha faz-la karşı koyacak gücü kalmamıştı.

Yatak odasına... İkinin özel dünyalarına gir-diler. Bu dünyayı aşk, sevgi ve arzuyla kurmuş-lardı. Müziğin hızlanışı gibi kalp atışları hız-landı... Hızlandı Ve doruk noktasına kadar

ulaş-tı, Sonra yavaşça sona erdi... Kulaklarında bir ses aşk şarkıları söylüyordu.

'Bu kez ayrılmayacaklardı. Birlikte uyuyup birlikte uyanacaklardı. Sabahleyin günün ilk ışıkları odalarına süzölürken birbirlerini öpüp aşklarını bıkıp usanmadan tekrarlayacaklardı.

"Konserden sonra neden Northport'tan ayrıl-madın?" diye sordu Adam, «Neden Venezuela' ya gitmedin?»

«Oradaki orkestra beni kabul etmedi,» diye açıkladı genç kadın. «Burada kaldım ve Vale-rie gittikten sonra televizyon şirketi konser çe-kimlerinin idaresini bana verdi.» Lenore bir an durup genç adama uzun uzun baktı. ...Buradan ayrılıp New York'a döndüğünü biliyordun, değil mi?»

"Evet,» diye cevap verdi Adam, soğuk bir sesle. «İşinden biraz daha bahset. Nasıl, başa-rılı oluyor musun?»

"Jim Lorway ve şirketin müdürü öyle oldu-ğumu düşünüyorlar. Bundan sonraki program-ılan da benim yapmamı istediler. Gelecek yaz... eğer uygun bir yer bulunursa... Müzik ve sa-nat festivali düzenleyecekler.» Lenore elini genç adamın geniş göğsüne koyup parmaklarını hafifçe dolastırdı.

"Karar verdin mi Adam? Fes-tivalin burada senin evinde düzenlenmesine izin verecek misin?"

"Olabilir,» dedi genç adam boğuk bir sesle. Sonra gözlerini yavaşça kapattı. "Bu daha çok sana bağılı.»

"Bu konuşmayı daha önce de yaptık gibi geliyor bana,» diye mırıldandı Lenore.

"yaptık,» diye cevap verdi genç ada:m. ..Ev-len benimle Lenore Ve burada yaşa. Ondan son-ra istediğin her orkestrayı getir evimize. Sanı-rım sana söylediğim buydu, sen de beni nor-mal olmamakla suçlamıştın.»' Adam'ın dudak-ları acı bit şekilde kıvrıldı.

«Oh, o ,sözüm için beni affedebilir misin?» di-ye inledi Lenore, ateş gibi yanan yüzünü genç adamın omuzlarına bastırarak. ..Yarı kör olduğun için evlenemeyeceğimi söylemek isteme-miştim. Sadece başka şartlar altında olsa bana evlenme teklif etmeyeceğini düşündüğüm için söylemiştim. Eğer yarı kör olmasan benimle ev-lenmek ister miydin?" Genç kadın meydan okur-casına başını kaldırıp baktı.

"Eğer yarı kör olmasaydım burada olmaz ve seni tanıyamazdım. Bu yüzden de evlenme tek-lif edemeyebilirdim. Bu açıdan yarı yarıya hak-lı sayılırsın,» dedi Adam. "Ama şimdi kör değı-lim ve son derece normalim... Sana tekrar evlenme teklif ediyorum. Buradan gitmeden ön-ce benimle evlenir misin Lenore?»

«Niye?» diye fısıldadı Lenore. «Niye?»

"Daha önce sorma nedenimin aynısı,» dedi Adam sabırsız bir sesle. ..Tanrım Kadın, sana o sözcükleri hecelemem mi gerek? Aramızda olanları yasallaştırmak istiyorum. Benim nasıl bir erkek olduğumu sanıyorsun? Önüme çıkan her kadınla sevgi olmadan yattığımı mı sanı-yorsun? Bir erkeğin 'bir kadınla evlenmek istemesi için tek neden vardır. Seninle olmaktan hoşlanıyorum ve senin yalnızca bana ait olma-nı istiyorum. İsteddiğim gibi sana sarılabilmek, seninle olmak hakkını kazanmak istiyorum. Se-ni koruyabilmek istiyorum. Bu evi seninle pay-laşmak istiyorum. Ve onu sana verip müzik merkezi haline getirmeni istiyorum. Seninle evlenmek istiyorum çünkü... Çünkü... Ah Tanrım çünkü seni seviyorum! Cevabın nedir?» Genç adamın gözleri sevgiyle dolmuştu. «Bana tercih edebileceğin bir erkek bulmadın, değil mi?» diye sordu şüphayle.

«Hayır. Hayır... Ah... Hayır,» diye cevap ver-di Lenore çabucak. «Öyle olsa şu anda burada olur muydum? Öyle bir şey olsa aramızda ge-çenler olabilir miydi? Oh Adam ben yalnızca tek bir erkeği sevebilirim Ve sen bu şekilde sev-diğim... Böylesine büyük bir arzuyla sevdiğim tek erkeksin.»

«Öyleyse benimle 'evlenip, bana işten döndük-ten sonra yanına koşma hakkını veriyor mu-sun?»

«Evet. Seninle evleneceğim,» diye fısıldadı Le-nore. «Ama dikkatli alacağına ve yaralanmayacağına ya da ölmeyeceğine söz vermelisin.»

«Söz veriyorum,» diye mırıldandı Adamı, genç kadını kollarının arasına alarak. «Senin bura-da 'Olduğunu ve beni beklediğini bildiğim sü-rece bana hiçbir şey olmaz.»

...

Adam, E Salvador'a gitmek üzere yola çık-madan üç gün önce evlendiler. Törende Josh' la Blythe ve Albert'la Bertha'da vardı. Ayrıca orkestradakilerin hemen hemen hepsi ve Blythe' la Lenore'un anneleri Ella Parini de gelmişti. Yaşlı kadın kızının Adam'la evlenmesini pek onaylamıyordu.

«Koca olabilecek birine benzemiyor,» dedi El-la Parini, Lenore'a, otelde verdikleri partide.

«Onu seviyorum,» diye cevap verdi Lenore kı-saca. Bu iki sözcük genç kadın için her şeyi açıklamaya yetiyordu.

«Ama kısa bir süre sonra buradan gidecek ve seni Üç ay tek başına bırakacak. Bir evlili-ğe böyle başlamak bence hiç de uygun değil, dedi annesi. «Burada sizinle kalıp işini de-ğiş-tirmeli. Biliyorsun Lenore, sen bahana çok ben-ziyorsun,... Çok heyecanlısın. Damarlarındaki İtalyan kanından olmalı bu.» Yaşlı kadının ba-kışları Blythe ve Josh'la konuşmak ta olan Adam'a doğru kaydı. «Blythe daha çok bana benziyor.» Mrs. Parini büyük kızına sevgiyle baktı. «Ve onun yaptığı seçimi daha doğru 'bu-ıuyorum. Eminim çocukları olunca burasını ka-patıp evinin kadını olacaktır.»

«O konuda fazla emin ama diye itiraz etti Lenore. «Josh'la evlendiğinde Oteli kapatacağı-nı hiç sanmıyorum. İşini seviyor ve çocukları olduğunda her iki işi birden yürütebilecektir.

Lenore, Adam'a doğru baktı. «Ben de...» diye ekledi.

Bakışları 'buluşunca Lenore annesinin yanın-dan ayrılıp Adam'a doğru yürüdü. Başını davetkâr bir edayla genç adama doğru ka1dırdı.

«Fazla zamanımız yok" diye mırıldandı Adam. «Artık evimize gidelim mi?

Birkaç dakika sonra arabayla evlerine doğru gidiyorlardı. Koyu renk Bulutlar ve dalgalı de-niz çevreye esrarengiz bir hava yeriordu. İçe-riye girip kapıyı arkalarından kapattılar ve arzularından yarattıkları aşk dünyasına ilk adım-larını attılar. Bu öyle bir dünyaydı ki, ancak birlikte oldukları sürece dönecekti...

Mutlu Son :)